

1893 — Β'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ, 1893 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ἰδρυθῆναι ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1893

*Απαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν ἐμπεριεχομένων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου » 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου » 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελ.		Σελ.
8	Ἄηρ καὶ φῶς	Κάμε τὸ καλὸ 'ς τοῦ διαβόλου τὸ χωριὸν 46
44	Ἀληθὲς (ἡ) τελειότης	Κληρονόμος (ὁ) τοῦ Ροβινσώνας. Μέρους Β'.
29	Ἀληθὲς φιλία	(μετὰ 11 εἰκόνων) 1, 17, 33, 49, 65,
15, 31, 47	Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλ. τῶν Παίδων	81, 97, 113, 127, 137, 145, 153
13	Ἀναμνήσεις παιδικῆς ἡλικίας	Μουφλοῦ 41, 54, 70, 85
148	Ἀποτελέσματα 33ου διαγωνισμοῦ (Λύσεων)	Μυθολογικὰ διηγήματα 27, 37, 58, 73,
152	» 35ου » (Λύσεων)	87, 101, 115, 133, 142, 149
159	» 36ου » (Λύσεων)	Παιδικὸν πνεῦμα 15, 31, 47
158	» 37ου » (Παιδ. πνευμ.)	Παράξενος ἀνθρωπάκος (μετὰ εἰκόνα) 9
160	» 38ου » (Πνευμ. ἀσκ.)	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 160
159	» 39ου » (Λύσεων)	Ὀλίγον ἀπ' ὅλα 14, 30, 46
157	Ἀριστείδης	[Ἀνοιγμα (διὰ τὸ) τῆς μύτης, 46.—Ἀπρο-
	Ἀτρόμητος Εὐζωνος, εἰκὼν συνδρομητοῦ βρα-	σεξία καὶ ἀφηρημάδα, 30.—Ἀριθμητικὸν παί-
	βευθέντος εἰς τὸν 32ον διαγωνισμὸν τῆς	γνιον, 14.—Μέλισσαι καὶ μύρμηκες, 14.—
	«Διαπλάσεως»	Μικροσκοπικὴ καλλιγραφία, 46.—Μουσικὴ
25	Γάτα (ἡ) καὶ τὸ ψάρι (μετὰ εἰκόνα)	καὶ μαγειρικὴ, 14.—Ὅρθῃ παρατήρησις, 30.
	Διαγωνισμὸς 39ος (Λύσεις πνευματ. ἀσκήσε-	—Παράδοξος σαύρα, 46.—Πολύτιμος ἀνακά-
	ων)	λυψις, 14.—Προφύλαξις τῶν καρποφόρων δέν-
16	Ἑβδομαδιαία (ἡ) «Διάπλασις»	δρων, 30.—Σεβας πρὸς τὰς ἰδέας τῶν ἄλ-
22	Ἐκθεσις ἰδεῶν (Διάλογος)	λων, 30.—Σοφὰ λόγια, 30.—Συνηθέστερα
12	Ζητήματα συμπεριφορᾶς (εἰς τὸ τραπέζι)	(τὰ) μέταλλα, 46.—Ταχύτης (ἡ) τῆς φαλαί-
21	Ζῶον παράξενον (μετὰ εἰκόνα)	νης, 14.—Τί νὰ γράψω, 14.—Φαρμακο-
5	Ἰωάννα Ἄρκ δ' (μετὰ εἰκόνα)	ποιὸς στιχοπλόκος, 30.]

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 60 εἰκονογραφίας

ΙΓ'

ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΙ

Ἡ ἡμέρα διέρρευσε χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἄλλο. Τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς καὶ τῆς πρωΐας ἀπετέλουν ἤδη τὸ θέμα ὅλων τῶν συνομιλιῶν.

Ἰδιαιτέρως οἱ ξέ-
νοι τοῦ πλοιάρχου
Μανναρὺ δὲν ἀπέ-
κρινον συζητοῦντες
τὰ κατὰ τὴν παρά-
δοξον ταύτην συρ-
ροὴν τῶν περιστα-
τικῶν. Ποῖοι ἦσαν
ἀρὰ γε οἱ λόγοι τῶν
ἐγκληματικῶν ἀπο-
πειρῶν τοῦ Χδ-Τό;
Διατί κατεδίωκε τὰ
τέκνα τοῦ συνταγ-
ματάρχου Ροβινσῶ-
νος διὰ μίσους τό-
σον ἀπηνοῦς; Διατί
προέβη μέχρι τῆς
δολοφονίας τοῦ συν-
ταγματάρχου, ἂν
αὐτὸς τῷ ὄντι ἦτο ὁ
δολοφόνος του; Τίς
ἦτο λοιπόν, διὰ νὰ
ἐμικλῇ οὕτω τρεῖς
καὶ τέσσαρας γλώσ-
σαι — ἂν καὶ τώρα
δὲν ἤθελε νὰ προ-
φέρῃ λέξιν, — καὶ
να νὰ εὐρίσκειται
ὡς εἰς τὴν πατρίδα
του καὶ ἐν Σαῖγκλόν
ὅπως καὶ ἐν Καλ-
κούττη; Ἐνῆργειάφ'
αὐτοῦ ἢ κατ' ἐν-
δόλῳ μυστικῆς τι-
μῆς ἐταιρείας; Ἦτο
Ἀνναμίτης, Μα-
λαῖος, Ἰνδὸς ἢ Ἀφγανός; Ὁ κ. Κλοακὲν ἐκλινεν
ὑπὲρ τῆς τελευταίας ταύτης γνώμης ὅχι μόνον
ἐνεκα τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ κακούργου, ἀλλὰ
καὶ ἐνεκα τοῦ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον
ἔθετόν του πρὸς τὴν πλάκα τοῦ Κανδαχάρ.

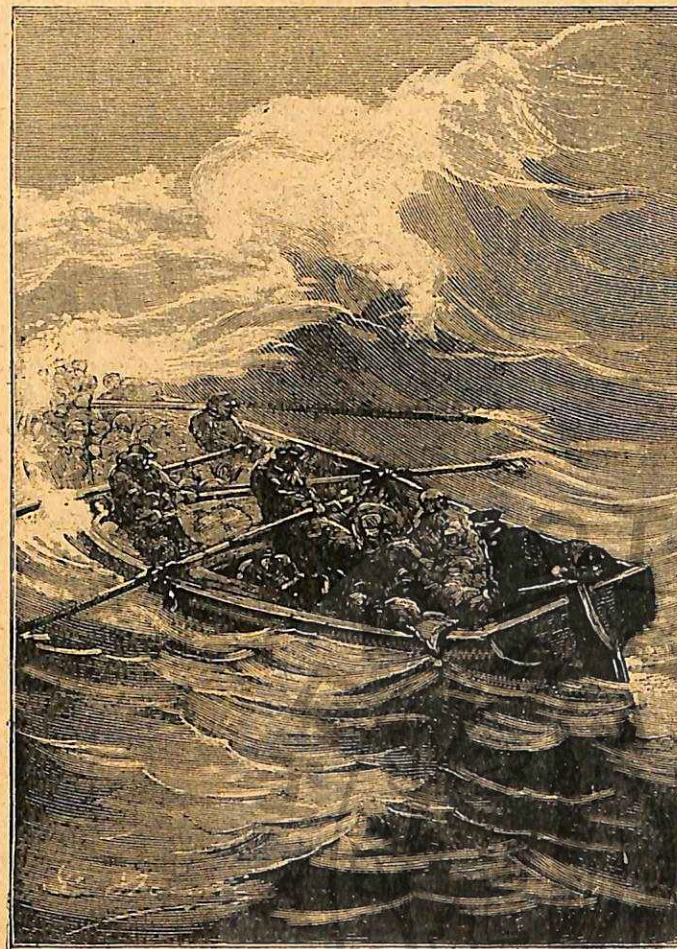
Στρέφοντες καὶ μεταστρέφοντες ὑφ' ὅλας τὰς
ἐτος 15^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 13^{ον}

ἐπόψεις τὸ ζήτημα καὶ προσπαθοῦντες νὰ συσχε-
τίσουν πρὸς τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζεν ἑ-
κάστος, τοὺς συλλογισμοὺς καὶ τὰς εἰκασίας, — ἐπέ-
τυχαν τέλος νὰ συσχετίσουν πρὸς ἄλληλα τὰ διά-
φορα γεγονότα καὶ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ συμπέρασμα

ὅτι ὁ Τδ-Χδ ἦτο ὁ
δεσμὸς καὶ ἡ μονα-
δική αὐτῶν αἰτία.
Ἦτο πολὺ πιθανόν
ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ
δολοφόνος τοῦ συν-
ταγματάρχου καὶ ὅτι
αὐτὸς ἦτο ὁ αὐ-
τουργὸς τῆς κατὰ
τοῦ Χάνδου ἀποπέι-
ρας κατὰ τὴν ἄφιξιν
τοῦ Σεραπίου
καὶ ὅτι αὐτὸς ἐθύ-
θισε τὴν λέμβον ἐπὶ
τοῦ Δοναί. Ὅτι
δέ, ἀποτυχὼν νὰ
εἰσχωρήσῃ διὰ τοῦ
Κῶδικ εἰς τὴν Ἡ-
ραν, ἐκλεψεν αὐ-
τὸς τὰ ἐνδύματα τοῦ
Κομπερούσσου, δὲν
ὑπῆρχε καμμία ἀμ-
φιβολία.
Ἀλλ' ἀρὰ γε εἰς
αὐτὸν ὠφείλετο καὶ
ἡ ἐκκρηξὶς τῶν λε-
βήτων, ἡ θραύσις
τοῦ ἐλικὸς καὶ ἐπο-
μένως τὸ ναυάγιον
τῆς φρεγάδος; Ἦτο
φυσικὸν νὰ το ὑπο-
θέσῃ τις ἄλλως
πρὸς ποῖον σκοπὸν
εἶχεν ἐπιβιθασθῇ ἐπὶ
τῆς Ἡρας;

Ἐξ ἄλλου ἦτο
τολμηρὸν νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ἐξέθετε τὸν ἑαυτόν του εἰς κίνδυνον θανάτου διὰ
μόνην τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναποθάνωσι μετ' αὐ-
τοῦ καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐμίσει.

Ἐπὶ τέλους πόθεν ὁ ἄγριος ἐκείνος εἶχε λάβῃ
τὰς ἀναγκαῖας τεχνικὰς γνώσεις, διὰ νὰ μηχανευ-

«Ἡ ΘΥΕΛΛΑ ΕΞΕΡΡΑΓΗ ΑΚΑΤΑΣΧΕΤΟΣ» (Σελ. 2)

θῆ και νὰ ἐκτελέσῃ τοιοῦτου εἶδους ἀπόπειραν ;

Δὲν ἦτο ἄλλως τε τοῦτο τὸ μόνον σκοτεινὸν τοῦ προβλήματος σημεῖον. Διὰ τὴν κακοῦργον, ἃν ἐπεβουλεύετο τῷ ὄντι τὴν ζωὴν τοῦ Χάνδου καὶ τῆς Ἀνθῆς μετεχειρίζετο πάντοτε μέσα ἀδέβαια καὶ κινδυνώδη καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἀντὶ νὰ προστρέξῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἀσφαλὲς ἐγχειρίδιον ἢ εἰς τὸ πυροβόλον ὅπλον ὅπως τοσάνκις τῷ ἐδόθη εὐκαιρία ;

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο τόσῳ δυσεπίλυτον, τόσῳ σκοτεινόν, ὥστε ὁ κ. Κλοακέν, ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ, ὁ ταγματάρχης Οὐγγών, συζητοῦντες αὐτό, ἤρχισαν ἤδη ν' ἀμφιβάλλωσι μήπως ἐπαρσφόρτωσαν τὸν δυστυχῆ ἐκείνον μὲ ἐγκλήματα, τὰ ὅποια δὲν εἶχε διαπράξῃ καὶ μήπως τὸν καθίστων ὑπόλογον διὰ σειρὰν συμπτώσεων ὁλεθρίων, εἰς τὰς ὁποίας ἴσως δὲν ἐνείχετο διόλου.

Ὁ δὲ Κάζης εἶχε καὶ αὐτὸς τὰς ἀπορίας του. Τῷ ἐφαίνετο αἰφνης πολὺ παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον πῶς δὲν εἶχον φυτεῖται ἡδὴ ἐξ σφαίρας εἰς τὸ κρανίον τοῦ Τὸ-Χό, ἀλλὰ περιωρίζοντο μόνον νὰ τὸν κρατοῦν δέσμιον εἰς τὴν πύραν. Ἐκ τῆς λύσεως ταύτης ἦτο τόσον ὀλίγον εὐχαριστημένος, ὥστε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ Τὸ-Χό, γενόμενος ὁ ἐθελούσιος δεσμοφύλαξ του.

Οὕτω, περὶ τὴν τρίτην ὥραν μ. μ. συνέλαβεν ἀστραπὴν θριαμβοῦ εἰς τοὺς ὀφθαλοὺς τοῦ προσωπικοῦ του ἐχθροῦ. Παρακολούθησας τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμματός του εἶδε καὶ αὐτὸς μικρὰν μελανὴν κηλίδα ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ ἐκεῖ πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου. Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ παρετήρει τὴν κηλίδα ἐκείνην καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος, διότι συχνὰ συνεβουλεύετο μικρὸν βαρόμετρον τὸ ὁποῖον ἔφερε μεθ' αὐτοῦ.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ὁ ἄνεμος ἔπασεν αἰφνιδίως καὶ ἐδέησε νὰ ἀναλάβουν τὰς κώπας. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνῃ βαρεῖα, ὁ δὲ ἥλιος κλίνων πρὸς τὸν ὀρίζοντα προσελάμβανε χρώματα ἐρυθρὰ, αἱματώδη, καὶ ἔδυσεν ἐν μέσῳ νεφῶν μελανῶν. Τὰ πάντα προήγγελλον τρικυμίαν.

Αἱ ἐνδείξεις ἦσαν τόσῳ σαφεῖς, ὥστε ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ διέταξε τὸ γεῦμα ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς προσδιωρισμένης καὶ ἐξέτεινε τὰ ἰστία ὡς σκεπάσματα εἰς τὴν πρύμνην, εἰς τὴν πύραν καὶ εἰς τὰ πλάγια τῆς λέμβου, ἀφήσας εἰς τὸ κέντρον μικρὸν μόνον μέρος ἀσκεπὲς διὰ τοὺς κωπηλάτας. Δὲν ἦσαν πρόωροι αἱ προφυλάξεις αὗται. Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔδυσεν ὁ ἥλιος καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἐβάφετο τεφρὸς μολυβδόχρους, ἠκούσθη ἀνατιδομένη μακρόθεν ἐκ τοῦ ἀχανοῦς ὡς τις κραυγὴ ὀξεῖα, φρικαλέα, ἀπερίγραπτος. Χωρὶς νὰ αἰσθανθῶν ἀκόμη πνοὴν ἀνέμου, ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ σαλεύεται, νὰ κυμαίνεται νὰ φουσκῶνῃ. Μόλις δὲ

ἦλθεν ἡ νύξ καὶ ἡ θύελλα ἐξερράγη ἀκατάσχετος, ὀργίλη, πολύκροτος, συρίζουσα καὶ ὠρυόμενη, ἐξεγείρουσα κύματα ὑπερύψηλα, τὰ ὅποια ἐδιώκοντο μετὰ μανίας.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ πλοίαρχος κατενόησεν ὅτι ἀδύνατον ἦτο νάντιπαρταχθῶσι. Τὸ μόνον ποῦ εἶχον νὰ κάμουν τώρα ἦτο νὰ φεύγουν πρὸ τοῦ ἀνέμου, νὰ πετοῦν ἐπὶ τοῦ κυμάτων μετὰ τῆς ταχύτητος, ὥστε νὰ μὴ προρῶσιν κανὲν νὰ θραυσθῇ ἐπὶ τῆς λέμβου νὰ τὴν γεμίσῃ καὶ νὰ τὴν βυθίσῃ. Ἀλλ' ἡ δυσκολία ἡ ἐκατοντάκις, ἡ χιλιάκις νικωμένη, ἀνεγεννᾶτο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἐκαστον δευτερόλεπτον ἠμποροῦσε νὰ εἴναι τὸ τελευταῖον. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ὥρας. Ἡ νύξ ἐκείνη ἦτο φρικώδης.

Τὴν λέμβον τὴν ἔσωσεν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ ἐλαφρότης τῆς, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ἱκανότης, ἡ δραστηριότης, ἡ ὑπομονὴ τοῦ πλοίαρχου. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἠγωνίζετο πρὸς τὸν θάνατον. Τὴν χεῖρα στηρίζων ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, μὲ τὸ ὄμμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς προσηλωμένον, εἶδε πάντοτε ἀναλόγως τὴν ἀναγκαίαν ὥθησιν, ἀπέφευγε τὸ κύμα, ἠπάτα τὰ ἄπληστα καὶ ἀδηγάστα στόματα τῆς ἀβύσσου. Κατ' εὐτυχίαν ὁ ἄνεμος ἔπνεε καθ' ὠριμένην διεύθυνσιν, πάντοτε τὴν αὐτὴν δὲν ἦτο ἐκ τῶν περιστροφικῶν ἐκείνων λαϊλάπων, τῶν δινῶν τῶν πολὺ σπανίων περὶ τ' ἀνκτολικά τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου, εἰς τὰς ὁποίας ἀδύνατον θὰ ἦτο νάνθεξῃ καὶ νὰ μὴ καταβυθισθῇ σκάφος μικρὸν ἄνευ καταστρώματος.

Ἀμα τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μανία τοῦ ἀνέμου κατηνύσθη ἐπ' ὀλίγον. Ψιλὴ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ, σιγηλὴ, ἐπίμονος, συνεχὴς, διαπεραστική. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν τοὺς ἐμελλε πλέον γιὰ τέτοιαις μικροδουλείς, κατόπι τῆς νυχτὸς τὴν ὁποίαν διήλθον δεχόμενοι κατὰ κεφαλῆς κατακλυσμὸν καὶ κενουίντες τὴν λέμβον τοῦ ὁλονὲν εἰσρέοντος ὕδατος. Πυκνὴ ὁμίχλη περιώριζε μέχρι 200 ἢ 300 μέτρων τὴν ὁρατὴν περιοχὴν. Ἡ βροχὴ συνεκάλυπτε τὰ πάντα διὰ φαιοῦ πέπλου καὶ ἡ λέμβος εὐρίσκετο μόνη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου. Οὔτε ἔχνος τῶν ἄλλων λέμβων. Εἶχον βυθισθῇ ; Εἶχον διασκορπισθῇ ; κανεὶς δὲν ἐγνώριζε.

Τὰ μαρτύρια ἐν τῇ κλυδωνιζομένῃ λέμβῳ ἦσαν ἀπερίγραπτα. Οἱ ἐντὸς αὐτῆς ἔπρεπε νὰ κρατῶνται καλῶς διὰ νὰ μὴ συγκρούωνται πρὸς ἀλλήλους. Ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ καὶ ἡ Ἀνθὴ εἶχον προσδεθῇ διὰ σχοινίων ἐπὶ τοῦ θρανίου των. Ἀδύνατον νὰ νοῖξουν τὰ κιβώτιά των ζωοτροφῶν διὰ νὰ φάγουν καὶ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ πίνουν. Ἀπελπισία. Δὲν ἤξευραν ποῦ εὐρίσκονται, ποῦ πηγαίνουν. Ὁ πλοίαρχος ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ διέτρεξαν τὸ ἐλάχιστον εἴκοσι μίλια, διευθυνόμενοι νοτιοανατολικῶς. Ἀπεμακρύνοντο λοιπὸν τῆς νήσου τοῦ Πάσχα ἀντὶ νὰ πλησιάζωσι καὶ μεθ' ὁποίας φοβερᾶς ταχύτητος!...

Μετὰ ἑξ ὥρας ἡ βροχὴ ἔπαυσεν, καὶ ἤρχισε πάλιν ὁ ἄνεμος νὰ πνέῃ σφοδρῶς.

Ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὁλοκλήρους ἡ τρικυμία, μὲ διαλείμματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε παρετάθησαν περισσότερον τοῦ πρώτου. Ἐνὸς τῶν διαλείμμάτων τούτων ἐπωφελήθησαν τὴν δευτέραν ἡμέραν καὶ ἔφαγον καὶ ἔπινον. Οἱ ἐπιβάται ἦσαν ἐξηντημένοι ἐκ τοῦ μακροῦ τούτου ἀγῶνος κατὰ τῆς δίψης, τῆς πείνης, τῆς ἀπνίας, τῆς κοπώσεως.

Τὴν ἐπιούσαν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ὀγδόη ἡμέρα ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἡρας, συνέβη τι τρομερόν. Τὴν πρωίαν εἶχε κοπάσῃ ὀλίγον ὁ ἄνεμος, ἐθεωρήθη δὲ κατάλληλος ἡ στιγμὴ διὰ πρόγευμα ἐσπευσμένον ὡς τὸ τῆς προτεραίας. Ὁ Κώδικς, ὁ ὁποῖος ἐξετέλει χρεὴ τροφοδότου, ἔλαβε διαταγὴν νὰ διανείμῃ τροφὰς καὶ το ἔπραξεν. Ἀλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ πιᾷ κρασί, εὔρε τὸ βαρέλιον κενόν, ἐπίσης καὶ τὸ βαρέλιον τῆς ρακῆς. Οἱ κρουνοὶ εἶχον ἀνοιχθῇ τὴν νύκτα, ὅλον δὲ τὸ πόσιμον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς λέμβου εἶχεν ἐκρεύσῃ!...

Ἀλλοίμονον! Τὸ κορύφημα τῶν δεινῶν!... Ἡ νῆσος τοῦ Πάσχα ἦτο μακρὰν. Καμμίαν ἐλπίδα δὲν εἶχον νὰ φθάσουν, πρὶν αἰσθανθῶν τὴν ἀνάγκην νὰ πίνουν. Οἱ δυστυχεῖς ναυαγοὶ ἦσαν καταδικασμένοι εἰς τὸν χεῖριστον τῶν θανάτων εἰς τὸν ἐκ δίψης θάνατον!...

Τὴν εἶδον τῆς συμφορᾶς ὑπεδέχθησαν ὅλοι οἱ ἐν τῇ λέμβῳ, πρὸ πάντων δὲ οἱ ναῦται, μετ' ἐκπλήξεως κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα μετ' ὀργῆς. Τότε ὁ Κάζης ἐδεῖξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Τὸ-Χό, δέσμιον πάντοτε εἰς τὴν πύραν καὶ κατ' αὐτοῦ ἀμέσως ἐστράφησαν αἱ ὑπόνοιαι. Οἱ γυμνοὶ πόδες τοῦ κακούργου ὀλίγον ἀπείχον ἀπὸ τὰ βαρέλια... Ἀν καὶ δεμένος, ἡδυνήθη νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ διὰ νὰ νοῖξῃ τοὺς κρουνοὺς καὶ νὰ συμπληρώσῃ ὅστω τὴν σειρὰν τῶν φοβερῶν τοῦ κακούργημάτων.

— Αὐτὸς ὁ ληστής ἄδειασε τὰ βαρέλια! » ἐκραύγασε φωνὴ τις ὀργίλη, παράφορος.

Τὸ ἄγριον βλέμμα τοῦ Τὸ-Χό καὶ τὸ θριαμβευτικόν του μειδίαμα, ἀκούσαντος τὴν ἀποδοκιμασμένην αὐτῷ κατηγορίαν ἰσοδυναμοῦν πρὸς ὁμολογίαν.

Ἀλλὰ δὲν ἠρέσθη εἰς τοῦτο. Ἦνοιξεν ἐπὶ τέλους τὸ στόμα, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κλειστόν.

«Ναί, σκυλιά» ἐφώνασε γαλλιστὶ «ναί, ἐγὼ ὁ πρίγκηψ Δουλίπ, ἐγὼ ὁ Δουλίπ Ρανᾶ, ὁ ἐχθρὸς ὅλων σας καὶ ὁ κύριός σας, ἐγὼ σας κατεδίκασα νὰ πεθάνετε σὰν σκυλιά λυσσασμένα!... Ἐγὼ ἄδειασα τὰ βαρέλια σας γιὰ νὰ σκάσετε ἀπὸ τὴ δίψα, ναί, ἐγὼ!»

Καὶ ἐξέβαλε γέλωτα σαρδώνιον, σατανικόν, ἐνῷ περιέφερε βλέμμα περιφρονητικόν ἐπὶ τῶν καταπλήκτων θυμάτων του.

«Ἄ, εἴχατε τὴν ιδέα νὰ ἠμπορούσατε νὰ μ' ἔχετε ἔτσι μῆνας ὁλοκλήρους 'ς τὰ σίδερα σὰν σκλάβο καὶ ὕστερα νὰ με δέσετε ἐδῶ σὰν πρόβατο γιὰ σφαγὴ! Ἄ, ὄχι σκυλιά! αὐτὸ ἐζητοῦσε ἐκδικησι καὶ σήμερα ὁ Δουλίπ Ρανᾶ ἐκδικεῖται. Σὰς ἔχω ὅλους εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τώρα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μου φύγῃ. Ὀλίγο με μέλει γιὰ τὸ θάνατο. Ἐγὼ τώρα πηγαίνω εἰς τὴν αἰωνίαν εὐδαιμονίαν τῶν ἀληθινῶν πιστῶν. Σεῖς ὅμως τὸν φοβάσθε, σκυλιά, τὸν τρέμετε, γιὰτὶ ξεῦρετε ὅτι εἶνε ἡ ἀρχὴ τῶν αἰωνίων σας βασάνων!...»

Τὸ δέκροψαν κραυγαὶ μαρινώδεις:

«Θάνατος!... Θάνατος!... 'ς τὴ θάλασσα!»

Καὶ ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ οἱ ναῦται, ἐρεθισθέντες ἐκ τῶν ὕδρων καὶ ζητοῦντες νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἄνευ ἄλλης διαδικασίας. Εἰς μάτην ἠθέλησαν νὰ ἐπέμβουν καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσουν ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ καὶ ὁ Παῦλος. Ἡ φωνὴ των δὲν ἠκούετο, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε πάλιν νὰ πνέῃ σφοδρῶς.

«'Σ τὴ θάλασσα!...» ἐβρυχῶντο οἱ ναῦται.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Τριάκοντα χεῖρες ἀνύψωσαν τὸν Δουλίπ Ρανᾶ καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐπεσε χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ὑβρίζῃ τοὺς δημίους του. Ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη ἐπιπλέων ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς κύματος, ὁ δὲ ἄνεμος ἀπήγαγε τὴν ἠχὴ τῆς λαρυγγώδους φωνῆς του, ἡ ὁποία ἐκραύγαζεν ἐν μέσῳ τῆς τρικυμίας:

«Σκυλιά!... βρωμόσκυλα!»

Εἶτα ἐξηφανίσθη, σαρωθεὶς ὑπὸ τῆς καταιγίδος, μετὰ τῆς αὐτῆς ἱλιγγιώδους ταχύτητος, μεθ' ἧς παρέσυρεν αὐτὴ καὶ τὴν λέμβον.

Οἱ πλείστοι τῶν ἐπιβατῶν—πρὸ πάντων αἱ δύο κυρία—ἐξηντημένοι ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀγωνίας δὲν ἀντελήφθησαν εὐτυχῶς τοῦ φρικώδους δράματος τὸ ὁποῖον ἐξετυλίχθη πρὸ αὐτῶν. Εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο μάλιστα θάυτιλαμβάνοντο καὶ τοῦ θανάτου, ἐὰν ἤρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Μόνον, ἐκτὸς τοῦ πλοίαρχου καὶ τῶν ναυτῶν, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Κάζης, εἶχον συνείδησιν τῶν περὶ αὐτοὺς, ἠδύναντο νὰ βλέπουν καὶ νὰ σκέπτονται.

Καὶ ἐσκέπτοντο πολὺ, πρὸ πάντων ὁ Κάζης. Τὸ ὄνομα τοῦ Δουλίπ Ρανᾶ, τὸ ὁποῖον ὡς ὕβριν ἔρριψε τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ κατάδικος κατὰ τῶν δημίων του, πολλὰ μυστήρια διεφώτιζε. Ἐνεθυμῆτο ὅτι παρὰ τὸ πλεῖστον τοῦ συνταγματάρχου Ροβινσῶνος ὑπὸ τὰ τεῖχη τοῦ Κανδαχάρ, πολλάκις το ἤκουσε προφερόμενον. Ἦτο τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν ἀργαίων ἀρχηγῶν τῶν μᾶλλον ἐπιφθόνων καὶ φημιζομένων ἐπὶ φρονήσει καὶ ἀνδρείᾳ, ὁ αὐτοργός, καθὼς ἔλεγον, τῆς σφαγῆς τῆς ἀγγλικῆς

ἀποστολῆς. Οἱ ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ συχνὰ μετ' ὀργῆς συγχρόνως καὶ περιεργίας. Διηγούντο περὶ αὐτοῦ ὅτι ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα τῆς μητρὸς του θηλάσας τὸ κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ὀνόματος μῖσος, ἀνεψὶς τοῦ ἐμίρου τοῦ Καβούλ, καὶ μέλλων ἴσως μίαν ἡμέραν νὰ τον διαδεχθῇ, εἶχε λάβῃ ἀνατροπὴν ἐπιμελεστέραν τῶν ἄλλων περιγνήπων τοῦ οἴκου του, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐθνικὴν. Οἱ Ἀργανοί, μωαμεθανοὶ φανατικοί, τὸν ἡγάπων πρὸ πάντων διὰ τὴν πρὸς τὰς ὀρθοσκευτικὰς παραδόσεις τοῦ τόπου ἀφοσίωσίν του. Ἡ δημοτικότης του ἤρχισε νὰ ἐπισκιάζῃ τὴν τοῦ θεοῦ του, ὥστε οὗτος ἐκρίνε καλὸν νὰ τον στείλῃ εἰς Ρωσίαν ὡς ὁμηρον, ὅτε ἐγρειάζετο ἓνα εἰς ζήτημα ἀναφυὲν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως. Ἐκεῖ ἴσως ἔμαθε τὰ γαλλικά. Ἀλλ' ἐδραπέτευσε μετ' ὀλίγον καὶ κατέφυγεν εἰς Αἰγύπτου, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ἰνδοκίνας, ὅπου ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔζησεν ὡς τυχοδιώκτης καὶ πειρατής. Τέλος, κατὰ τὸν Ἀγγλοαφγανικὸν πόλεμον τῷ 1879, μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ του, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ προσεπάθησε νὰ σχηματίσῃ κόμμα διὰ τῶν ἀνδραγαθίων του. Κατὰ τὴν ἀλυσιν τοῦ Κανδαχάρ ὁ Ρανᾶ ἐξηφανίσθη, κατ' ἄλλους μὲν φανευθεὶς, κατ' ἄλλους δὲ δραπετεύσας, ἔκτοτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του περιέπεσεν εἰς λήθην.

Ἴδου τί ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐγνώριζεν ὁ Κάκης. Ποτὲ ὅμως δὲν ἐπερίμενεν ὅτι θὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ Ρανᾶ κλυδωνιζόμενος ἐν τῷ ὠκεανῷ, διὰ νὰ μάθῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ μυστηριώδης ἐχθρὸς ὁ τὸσάκις ἀναζητηθεὶς καὶ νὰ τον ἴδῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὑφιστάμενον ποινὴν φοβερὰν.

Ἀλλ' ὅ,τι δὲν ἐνέει ἀκόμη ὁ Κάκης ἦτο διατὶ ὁ Ρανᾶ ἐμίσει τόσῳ τὸν συνταγματάρχην Ροβινσῶνα καὶ τὰ τέκνα του καὶ διατὶ πρὸς ἐξόντωσίν των μετεχειρίζετο μέσα παράδοξα, ἐπικίνδυνα καὶ δι' αὐτόν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Κάκης ἀπεκοιμήθη καταβεβλημένος. Ἦδη ἐκοιμάτο τρεῖς ὥρας ὅταν κραυγὴ ἰσχυρά τον ἀφύπνισε.

«Γῆ! πλοίαρχε! γῆ! ἰδέτε!» ἐφώναζεν ὁ Παῦλος τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὀρίζοντος ὅπου ἐφαίνετο μελανὴ γραμμὴ κυματοειδὴς ἀμυδρά. Ὁ πλοίαρχος ἔλαβε τὰ δίοπτρά του, παρετήρησε καὶ εἶτα εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης:

«Γῆ! καὶ νομίζω, νομίζω ὅτι εἶνε γῆ! Εἶθε νὰ μὴν εἶνε ὀφθαλμαπάτη!»

Ἀλλ' ὅχι, δὲν ἦτο ὀφθαλμαπάτη. Ἐφ' ὅσον ἡ

λέμβος ἐπροχώρει, φερομένη ταχέως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, πᾶσα ἀμφιβολία διελύετο. Ἐνώπιόν των ἦτο ξηρά. Ἦρχισαν νὰ διακρίνουν μὲ τὰς δίοπτρας βράχους, κοιλάδας καὶ εἶτα δένδρα.

Ὁ Παῦλος, πλήρης ἐλπίδος καὶ χαρᾶς ἠθέλησε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν πατέρα του, τὸν Χάνδον, τὴν Ἀνθήν, τὴν κυρίαν Ὀμολλοᾶ.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος τὸν ἀπέτρεψε.

«Περίμενε ἀκόμη, τῷ εἶπε μειδιῶν πικρῶς. Τὸ ζήτημα εἶνε ἂν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ προσορμισθῶμεν. Καὶ μου φαίνεται πολὺ δύσκολον!»

Καὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πρῶραν τῆς λέμβου, παράλληλον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ἡ ὁποία ἦδη μὲ τὴν γραμμὴν τῆς ξηρᾶς ἐσχημάτιζε γωνίαν 30 μοιρῶν. Σύμπτωμα πολὺ ἀνησυχαστικόν. Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρου, ἡ ξηρὰ ἐφαίνετο μακρυνομένη δεξιᾶ. Ἀδύνατον θὰ ἦτο, στρέφοντες πρῶραν πρὸς αὐτήν, νὰ φθάσουν διὰ τῆς κόπης. Ἡ λέμβος θὰ ἐβυθίζετο ἂν δὲν ἤκολούθει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου.

Οὕτω βαθμυδόν, ἀπομακρυνόμενοι, ἔχασαν μετ' ὀλίγον τὴν θέαν τῆς ξηρᾶς. Δὲν ἐφαίνετο ἐξ αὐτῆς ἡ ἐν σημείον, κατὰ τὴν πρύμνην σχεδόν, τὸ ὅποιον μετὰ πέντε λεπτά δὲν θὰ το ἐδλεπον πλέον.

Ὁ Παῦλος ἔδραχνεν ἐκ λύσσης τὰς χεῖρας. Νὰ εἶνε τόσῳ πλησίον τῆς ξηρᾶς καὶ νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ φθάσουν!

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρύ, ἀπαθής, μεθ' ὅλην τὴν ἐνδόμυχόν του θλιψιν, ἐκράτει διαρκῶς τὴν λέμβον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου.

«Ἐὰν τὸ σημεῖον ἐκεῖνο δὲν εἶνε ἀκρωτήριο, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν τίποτε. Ἄν εἶνε, ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς...»

Ἦτο ἀκρωτήριο καὶ μάλιστα μέγα ἀκρωτήριο. Μόλις τὸ ἀφῆκεν ὀπίσω ἡ λέμβος καὶ εὐθὺς ἡ ὕψις τῆς θαλάσσης μετεβλήθη. Τὰ κύματα ἔφρευγον ἡδὴ πρὸς νότον, ἐν ᾧ πρὸς δυσμὰς ἡ θάλασσα ἐξετείνετο σχεδόν γαλινηαία.

«Αὕτῃ τῇ φορᾷ μπορεῖς νὰ τοὺς ξυπνήσῃς ὅλους» ἐφώνησεν ὁ πλοίαρχος Μανκαρύ, πηδاليούχων μετὰ τέχνης πολλῆς διὰ νὰ μεταβάλῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς λέμβου καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ζώνην τῆς γαλινηαίας θαλάσσης.

Πρὸς τοῦτο ἐβοηθεῖτο ἐπαισθητῶς καὶ ὑπὸ ρεύματος φερομένου πρὸς δυσμὰς, καὶ διακρινόμενον ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου χρώματος τοῦ ὕδατος.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ λέμβος εἰσῆρχετο εἰς ὠραῖον ὅρμον καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ προσεγγίσῃ εἰς ἀμυδρὴν παραλίαν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΑ Δ' ΑΡΚ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15^{ου} αἰῶνος ἡ Γαλλία εὕρισκετο εἰς μεγάλην δυστυχίαν. Παντοῦ πείνα καὶ ἀσθένεια. Τόση δὲ ἦτο ἡ σύγχυσις ἐντὸς αὐτῆς ὥστε δὲν ἤξευρέ τις ποῖος ἦτο ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς. Ὁ Κάρολος ἑβδομος, ὁ ἀληθινὸς βασιλεὺς τῶν Γάλλων μόνον εἰς τὸ κέντρον τῆς Μεσημβρινῆς ἐβλεπεν ἀναγνωρίζομένην τὴν κυριαρχίαν του· εἰς τὰ ἄλλα μέρη ἐκυριάρχουν οἱ Ἀγγλοι.

Οἱ Ἀγγλοι ὑπερηφανευθέντες ἀπὸ τὰς νίκας των ἐνόμιζον πλέον ἐαυτοὺς κυρίους ὅλης τῆς Γαλλίας. Ἐν μέσῳ τῆς δυστυχίας ὅμως ταύτης ἡ φιλοπατρία ἤρχισε νὰ θερμαίνῃ τὰς καρδίας τῶν Γάλλων, τὸ δὲ κατὰ τῶν Ἀγγλων μῖσος ἦτο ἀπερίγραπτον. Τὸ νέον τοῦτο αἶσθημα ἐμελλε νὰ σώσῃ τὴν Γαλλίαν, ἐξοχον δὲ ἀντιπρόσωπον εὗρε μίαν κόρην τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα προφέρουν ὅλοι μὲ σεβασμὸν καὶ ἀγάπην, τὴν Ἰωάνναν δ' Ἀρκ.

Ἦτο θυγάτηρ ἐνὸς χωρικοῦ τοῦ Δορμερῆ, κειμένου μεταξὺ τῆς Καμπανίας καὶ τῆς Λορραίνης. Πόλεμοι, ἄνθρωποι πληγωμένοι, οἰκίαι καίόμεναι, αὐτὰ ἦσαν τὸ πρῶτον θέαμα, τὸ ὅποιον παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της. Ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωνε, ἐντὸς αὐτῆς ἐγεννᾶτο ἐν αἰσθημα βαθείας συμπαθείας πρὸς τὸν δυστυχῆ βασιλέα Κάρολον τὸν Ζ', τὸν ὅποιον ἐζήτουν ν' ἀπογυμνώσουν. Μὲ τὸ αἶσθημα τοῦτο συνηνοῦτο ἐντὸς τῆς καρδίας της καὶ μῖσος ἀσπονδον κατὰ τῶν Ἀγγλων, τοὺς ὁποίους

ἐθεώρει, ὡς τοὺς αἰτίους ὅλων τῶν δεινῶν, τὰ ὅποια ἐβασάνιζον τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν νόμιμον βασιλέα της.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε φθάσῃ εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν ὅτε ἤκουσε κατὰ πρώτην φορὰν τὰς φωνὰς ὅπως τὰς ἀπεκάλει. Εὕρισκομένη θερινὴν τινα ἡμέραν, περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸν κῆπον τοῦ πατρὸς της, διέκρινεν ἑξαφνα ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα μέγα φῶς, καὶ ἤκουσε μυστηριώδη φωνὴν νὰ τη λέγῃ:

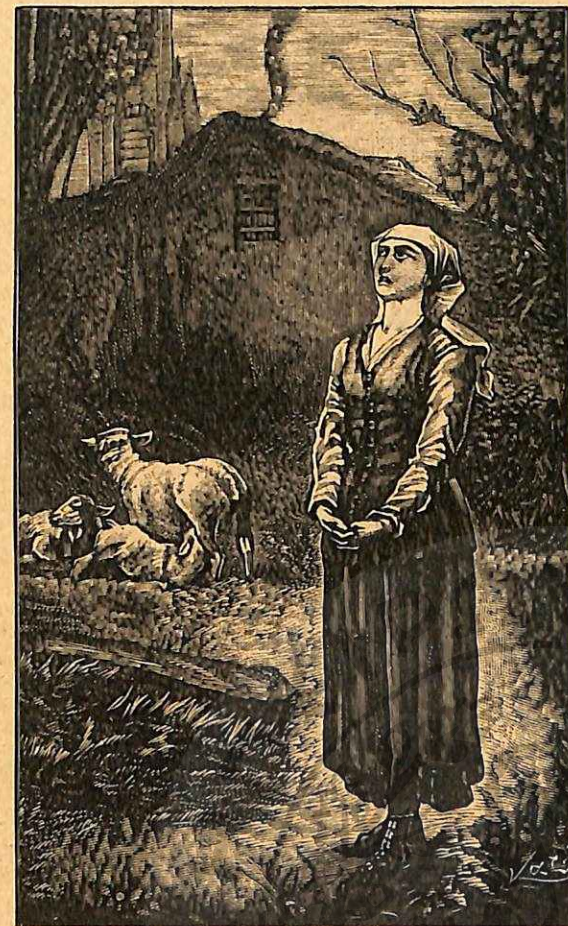
— Ἰωάννα, πήγαινε νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ νὰ τῷ ἀποδώσῃς τὸν θρόνον του!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ ὁράματα ἐκεῖνα ἐπανελήφθησαν συχνά. Ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, τὴν Ἀγίαν Αἰκατερίνην καὶ τὴν Ἀγίαν Μαργαρίταν. ὅλοι τη ἔλεγον νὰ σώσῃ τὴν Γαλλίαν. Αἱ φωναὶ τη ἔλεγον ὅτι ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ τη λείψῃ. Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀμφέβαλλε πλέον ὅτι ἡ θεία Πρόνοια τὴν εἶχε προω-

ρίσῃ διὰ τὸν μέγαν τοῦτον σκοπόν.

Ἦθελε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς εὐρεσιν τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ὁ πατήρ της, μόλις ἡ Ἰωάννα ἐξεστόμισε τὰς λέξεις ταύτας, τη εἶπεν ὅτι εἶνε τρελλή. Ἡ ταλαίπωρος Ἰωάννα κυμαινομένη μεταξὺ τῆς πρὸς τὸν πατέρα της ὑποταγῆς, καὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου καθήκοντος, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἴδου πῶς ὁ μέγας ποιητὴς Σχίλλερ εἰς τὸ

ΙΩΑΝΝΑ Δ' ΑΡΚ

ώραϊον του δρᾶμα «Ἡ Αὐρηλιανή Παρθένος» περιγράφει τὸν ἀποχαιρετισμὸν τῆς ἐμπνευσμένης κόρης, τὴν ὁποίαν θεία δύναμις ὤθει πρὸς ἀγνώστους, πρὸς μεγάλους κινδύνους: «Χαίρετε βουνά, λιβάδια ἀγαπημένα, κοιλάδες ἡσυχιοῦ καὶ θαλασσινὰ, χαίρετε! Ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ περιφέρῃ πλέον τὰ βήματά της εἰς τὰ μονοπάτιά σας· ἡ Ἰωάννα σὺς ἀποχαιρετᾷ διὰ παντός. Χλόη που ἐπότιζα, δένδρα που ἐφύτευσα, πρασινίσετε μὲ χάρι ἀκόμη. Σπηλιές, καὶ δροσεραὶ πηγαί, καὶ σὺ ἡχώ, ἀξιαγάπητη φωνὴ τῆς κοιλάδος, ἡ ὁποία συχνὰ ἀπαντοῦσε εἰς τὰ τραγούδια μου, ἡ Ἰωάννα φεύγει καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πλέον.

»Τότε, ὅπου ἐπέρασαν τὰ ἡσυχὰ χρόνια μου, σὲ ἀφίνω διὰ παντός. Ἀρνάκια, σκορπισθῆτε ἔς τοὺς βράχους· τώρα εἴθε χωρὶς βοσκοπούλα· ἐγὼ τώρα θὰ ὑπάγω νὰ ὁδηγήσω ἄλλο ποιμνιον, μέσα ἔς τοὺς κινδύνους. Αὐτὸ διατάσσει ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

»Πήγαινε, μοῦ εἶπε, πήγαινε νὰ ἐργασθῇς δι' ἐμέ· θὰ σφίξης τὸ κορμὶ σου εἰς σιδηρᾶν πανοπλίαν, θὰ σκεπάσης μὲ χάλυβα τὸ στῆθος σου. Ποτὲ τὸ στεφάνι τοῦ γάμου δὲν θὰ στολίσῃ τὰ μαλλιά σου, καὶ κανένα παιδάκι δὲν θὰ χαμογελάσῃ ἔς τὴν ἀγκαλιά σου. Ἀλλὰ μὲ τὴν δόξαν θὰ σε σηκώσω πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας.

»Ὅταν οἱ ἀνδρείοτεροι διστάζουν εἰς τὴν μάχην, ὅταν ἡ Γαλλία θὰ φαίνεται ὅτι πλησιάζει εἰς τὸ τέλος της, σὺ θὰ ὑψώσης τὴν σημαίαν μου καὶ θὰ φέρῃς βοήθειαν εἰς τοὺς ἡρωικοὺς υἱοὺς τῆς Γαλλίας καὶ θὰ ἐλευθερώσης τὸν βασιλέα.

»Ὁ οὐρανὸς μὲ προσκαλεῖ· μοῦ στέλλει αὐτὴν τὴν περικεφαλαίαν· ἐν ᾧ τὴν ἐγγίζω αἰσθάνομαι δύναμιν ὑπεράνθρωπον καὶ τὸ θάρρος ἐμβαίνει εἰς τὴν καρδίαν μου. Τὸ αἶσθημα αὐτό με τραβᾷ εἰς τὸν θόρυβον τῆς μάχης, καὶ με σύρει μὲ δύναμιν καταιγίδος. Ἀκούω τὴν δυνατὴν κραυγὴν τῶν μαχῶν ν' ἀντηχῇ ἕως ἐμέ· τὸ πολεμικὸν ἄλογον κτυπᾷ τὴν γῆν μὲ τὸ πόδι τοῦ καὶ ἡ σάλπιγξ ἀντηχεῖ.

Ἡ Ἰωάννα μετέβη τότε εἰς ἓν γειτονικὸν χωρίον ὅπου κατῴκει εἰς θεῖός της· οὗτος ἐπέστη ἀπὸ τοὺς λόγους της καὶ εἶπεν ὅτι ἐπίστευεν εἰς τὸν προορισμὸν τῆς ἀνεψιάς του. Καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ χωρίου ἐπείσθησαν

προσέτι ἀπὸ τὴν πεποίθησιν ἡ ὁποία ἐνέπνεε τὴν Ἰωάνναν.

Ἡ κοινὴ γνώμη τόσο ἐν μυνῶς διετέθη μετ' ὀλίγον ὑπὲρ αὐτῆς, ὥστε ὁ λοχαγὸς Βωδρικὸς, ὅστις ἦτο διοικητὴς στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος ἐκεῖ, τῇ ἔδωκεν ὅ,τι ἐζήτηι, τουτέστι ξίφος, καὶ ἐξ ὀπλοφόρους ὅπως τὴν συνοδεύσωσιν. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐκαμαν ἔρανον ὅπως τὴν ἀγοράσωσιν ἵππον καὶ πανοπλίαν. Ἡ Ἰωάννα ἔκοψε τὰ μακρὰ μαλλιά της ἐνεδύθη ἀνδρικά φορέματα, καὶ ἀνεχώρησε.

Σκοπὸς τοῦ ταξιδίου της ἦτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν ὅπου εὕρισκετο Κάρολος ὁ Ζ'. Ἐφθάσεν ἄνευ ἐπείσοδου τινός, ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὅστις συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸν ἡρωισμόν καὶ τὴν πεποίθησιν της τῇ ἔδωκεν ἑκατοντάδας τινὰς στρατιωτῶν, αἵτινες ἤρουν, ὡς ἔλεγεν αὕτη, νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Αὐρηλιαν (Orleans). Ὁ λαὸς καὶ ἐδῶ ἠσθάνθη μέγαν ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν Ἰωάνναν, τὴν ἐθεώρει ὡς ἀπεσταλμένην ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅπως σώσῃ τὴν Γαλλίαν. Ἡ ἀπεριόριστος αὐτῇ ἐμπιστοσύνη συνετέλεσε πολὺ εἰς τοὺς μεγάλους καὶ ἐκπληκτικούς θριάμβους της, διότι ἀντὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως ἔθεσεν εἰς τὴν καρδίαν τῶν Γάλλων τὸν ἐνθουσιασμόν ὅστις νικᾷ πᾶν ἐμπόδιον.

Τὴν 29 Ἀπριλίου 1429 ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθε μὲ ἐλάχιστον στρατὸν καὶ ζωοτροφίας εἰς τὴν Αὐρηλιαν, τὴν ὁποίαν ἐπολιοῦν οἱ Ἀγγλοι. Ὁ ἐχθρὸς καταπτοηθεὶς οὐδ' ἐτόλμησε νὰ τὴν σταματήσῃ, διότι, ἂν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Γάλλων ἡ Ἰωάννα ἦτο σχεδὸν ἁγία, οἱ Ἀγγλοι τοῦναντίον τὴν ἐθεώρουν ὡς μάγισσαν, ὡς ἀπεσταλμένην τοῦ διαβόλου. Τόση ἦτο ἡ φρίκη των ὥστε ἐγκατέλειψαν πολλὰς θέσεις τὰς ὁποίας εἶχον καὶ συνεκέντρωσαν τὰς δυνάμεις των εἰς δύο ὀχυρώματα. Ἐπρεπε νὰ τοὺς διώξῃ ἐκεῖθεν. Ἡ Ἰωάννα ἐπέρχεται κατὰ τοῦ φρουρίου μὲ τὸν ὀλιγάριθμον ἀλλὰ πλήρη ἐνθουσιασμοῦ στρατὸν της. Ἐμπήγει εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου τὴν σημαίαν της, εἰς ἐλάχιστον δὲ χρονικὸν διάστημα τὸ φρούριον ἐκυριεύθη καὶ κατεστράφη. Τὴν ἐπαύριον συνοδευομένη ἀπὸ ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς Αὐρηλίας ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἄλλου, τοῦ ὀχυρωτέρου φρουρίου. Ἡ Ἰωάννα θέτει τὴν πρώτην κλίμακα εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐφορμᾷ πρώτη εἰς τὴν ἐφοδὸν. Μία πληγὴ τὴν κρημνίζει καταιματω-

μένην, ἀλλὰ τὸ θέαμα ἐκεῖνο ἐξανάπτει ἐτι μᾶλλον τὴν μανίαν τῶν στρατιωτῶν της. Τὸ φρούριον ἐκυριεύθη μετὰ λυσσώδη μάχην· ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀγγλοι ἐφονεύθησαν· ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγλων, ὅστις εἶχε διακηρύξῃ ὅτι θὰ ἐπερνούσε ὅλους ἐν στόματι μαχαίρας, πίπτει εἰς τὸ νερόν, ἡ δὲ βαρεῖά του πανοπλία τὸν παρασύρει ταχέως εἰς τὸ βάθος τοῦ Λείγηνος ὅπου πνίγεται. Ἡ Αὐρηλιὰ ἦτο ἐλευθέρα. Ἡ Ἰωάννα ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσιν της.

Ἡ εἶδσις τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Αὐρηλίας ἐγένετο παντοῦ δεκτὴ μὲ παραφορὰν χαρᾶς. Ἡ Ἰωάννα ἐπωφεληθεῖσα μίαν ἄλλην νίκην της ὠδήγησε τὸν βασιλέα εἰς Ρέμς, ὅπου ἐστέφθη ἐπισήμως βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Τότε ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἀποστολὴ της ἐτελείωσε, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον της.

—Ἐκαμα, ἔλεγε, ὅτι αἱ φωναὶ μου μ' ἐπρόσταζαν νὰ κάμω. Ἀφῆτε με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ γέροντα πατέρα μου.

Τὴν ἐκράτησαν παρὰ τὴν θέλησιν της ἐκ φόβου μήπως ἡ ἀναχώρησις της ὀλιγοστεύσῃ τὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν. Μετὰ τινὰς μῆνας ἐπληρώθη διὰ βέλους ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Παρισίων, τοὺς ὁποίους δὲν κατῴρωσε νὰ σώσῃ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους. Μόλις ἱατρευθεῖσα, προσεπάθησε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πόλιν Κομπιέννην, ἀλλὰ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς μάχης ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸν ἵππον της, ἡ χμαλωτίσθη καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς Ἀγγλους.

Ἡ δυστυχὴς κόρη περιῆλθε λοιπὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν θανασίμων ἐχθρῶν της!.. Οὗτοι οὔτε τὴν χαρὰν των ἐκρυπτον, οὔτε τὴν πρόθεσιν των νὰ τὴν θανατώσουν. Διὰ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι τοσάκις ἐνίκηθησαν ἀπὸ μίαν γυναῖκα, οἱ Ἀγγλοι δισχυρίζοντο ὅτι ἡ Ἰωάννα μετεχειρίζετο ἐναντίον των μαγείας, καὶ ὅτι ἐβοηθεῖτο ἀπὸ τὸν διαβόλον. Ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐπίστευον πολὺ εἰς τὴν μαγείαν. Ἡ Ἰωάννα λοιπὸν κατεδικάσθη ἀπὸ τὸν κλῆρον, ὅστις τότε ἀνέβιβαζεν εἰς τὴν πυρὰν ὅσους ὑπώπτευε ὅτι ἐκαμνον μαγικά.

Τὴν ἔφεραν εἰς Ρουέννην, κατεχομένην ὑπὸ

τῶν Ἀγγλων τότε, καὶ τὴν ἠνάγκασαν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς δικαστὰς ἐκ προτέρων ἀποφασισμένους νὰ τὴν καταδικάσουν ὅπως εὐχαριστήσουν τοὺς Ἀγγλους.

Προσεπάθησαν νὰ τὴν φέρουν εἰς ἀμνηχανίαν διὰ δυσκόλων ἐρωτήσεων· ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἀπήντησε μὲ μέγα θάρρος καὶ ἀταραξίαν.

Ἡ δυστυχὴς κόρη, ἐγκαταλελειμμένη ὑφ' ὅλων καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτι τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον εἶχε σώσῃ, εὕρισκεν εἰς τὴν μεγάλην καρδίαν της, καὶ τὴν θερμὴν φιλοπατρίαν της εὐγλωττοὺς ἀπαντήσεις κατὰ τῶν κατηγοριῶν τῶν ἐχθρῶν της.

Ἐν τούτοις κατεδικάσθη νὰ κατῇ ζωντανή· τὸ μόνον ἐγκλημὰ της ἦτο ὅτι ἐμίσει τοὺς ἐχθρούς τῆς πατρίδος της. Δυστυχῶς εἰς κληρικὸς, ἐλπίζων νὰ γίνῃ ἀρχιεπίσκοπος μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῶν Ἀγγλων, ἐπώλησε τὸ αἷμα τῆς ἀθώας ταύτης καὶ παρέδωκε τὴν Ἰωάνναν εἰς τοὺς δημίους της.

Ἐστῆσαν μέγαν σωρὸν ξύλων εἰς τὸ μέσον μιᾶς πλατείας· εἰς τὴν κορυφὴν δὲ τοῦ πελωρίου τούτου σωροῦ ὑψοῦτο δοκὸς μὲ ἀλύσσους εἰς τὴν ὁποίαν ἐδέθη ἡ Ἰωάννα. Ἀπέναντι ἐτοποθετήθησαν λαθίσματα, οἱ δ' Ἀγγλοι ἐκάθησαν ἐκεῖ ὅπως ἀπολαύσουν ἀνέτως τὸ φοβερὸν θέαμα.

Ἐφεραν τὴν Ἰωάνναν ἐπὶ ἐνὸς φορτηγοῦ ἀμαξίου, περικυκλωμένην ἀπὸ ὀπλισμένους στρατιώτας. Ἐπροχώρησεν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων θαρραλέα, ἀνέβη εἰς αὐτὸν, ὁ δὲ ἡμιὸς ἔδεσε τὰ μέλη εἰς τὴν δοκὸν καὶ ἤναψαν τὴν πυρὰν, ἐν ᾧ εἰς μοναχὸς ἐψιθύριζε λόγους ἐνθαρρύνσεως εἰς τὸ οὖς της· ὅταν εἶδε τὴν φλόγα ἐφοβήθη, ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν της ἀλλὰ διὰ τὸν μοναχὸν καί τον παρεκάλεσε νὰ καταβῇ.

Ἐν μέσῳ τῶν βασάνων τοῦ φρικώδους τούτου μαρτυρίου, ἡ Ἰωάννα οὐδὲ στιγμὴν ἔχασε τὸ θάρρος της. Ἐξέβαλε μόνον ἰσχυρὰν κραυγὴν καὶ ἐζήτησεν ἀγασμὸν ὅταν ἡ φλόξ ἤγγισε διὰ πρώτην φορὰν τὸ σῶμά της. Ἡ τελευταία λέξις της ἦτο: Χριστέ μου!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΗΡ ΚΑΙ ΦΩΣ

Ὁ ἀήρ τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν εἶνε τὸ πρῶ-
τιστον στοιχεῖον τῆς ζωῆς. Καὶ ἐν τούτοις ὁ
ἄνθρωπος δεικνύει εἰς τὸ οὐσιωδέστατον αὐτὸ
στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεώς του παράδοξον ἀδιαφο-
ρίαν. Πόσοι φροντίζουν μέχρις ὑπερβολῆς περὶ
τῆς ἐκλογῆς τῆς τροφῆς των, λαμβάνουν μυ-
ρίας προφυλάξεις διὰ τὴν ποιότητα αὐτῆς καὶ
ὁμως οὐδὲν προσέχουν εἰς τὸν ἀέρα τὸν ὁ-
ποῖον ἀναπνέομεν. Καὶ ὁμως ὁ καλὸς ἀήρ εἶνε
ἀναγκασιότερος ἀκόμη καὶ τοῦ καλοῦ ἄρτου.
Τροφή ὅχι πολὺ θρεπτικὴ τὴν ὁποίαν χωνεύο-
μεν εἰς καθαρὸν ἀέρα εἶνε πολὺ ὠφελιμώτερα
ἀπὸ ἀρίστην τροφήν, τὴν ὁποίαν χωνεύομεν ἐν
ἀκαθάρτῳ ἀτμοσφαίρᾳ.

Τὰ κυριώτατα στοιχεῖα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ
ἀέρος εἶνε, ὡς γνωστόν, τὸ ὀξυγόνον καὶ τὸ
ἄζωτον. Τὸ ὀξυγόνον εἶνε τὸ ἀναγκασιότατον εἰς
τὴν ζωὴν ἡμῶν στοιχεῖον, διότι αὐτὸ εἶνε τὸ
ἀναπνεύμενον μέρος τοῦ ἀέρος. Τὸ ἄζωτον μόνον
τοῦ δὲν χρησιμεύει εἰς τὴν ἀναπνοήν, ἀλλ'
ἀναμιγνύομενον μὲ τὸ ὀξυγόνον χρησιμεύει εἰς
τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐρεθιστικὴν ἐνέργειαν τὴν
ὁποίαν θὰ εἶχε τὸ ὀξυγόνον μόνον τοῦ ἐπὶ τοῦ
λάρυγγος, τῶν βρόγχων, καὶ τῶν πνευμόνων.
Ἄλλ' ἂν ἡ ποσότης τοῦ ἄζωτου αὐξήσῃ, τότε
ἐπέρχεται ἀσφυξία καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ
εἰς τὰ ζῷα.

Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ ἀναπνεύμενος εὐρί-
σκειται εἰς συνεχῇ συνάφειαν πρὸς τὸ αἷμα καὶ
ἐπιφέρει εἰς αὐτὸ μεταβολὰς τινάς, αἱ ὁποῖαι
εἶνε χρήσιμοι εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

Ἄλλ' ὁ ἀήρ μεταβάλλεται διὰ τῆς ἀνα-
πνοῆς. Ὁ δ' ἐκ τῶν πνευμόνων ἐξερχόμενος
ἀήρ περιέχει ἀνθρακικὸν ὀξύ, καὶ ἄλλας ζωϊκὰς
ἀναθυμιάσεις· πρὸς ἐπιτυχίαν λοιπὸν τοῦ σκο-
ποῦ τῆς ἀναπνοῆς ὁ ἀήρ πρέπει ν' ἀνανεοῦται
ἀκαταπαύστως, ἄλλως ἀναπνευμένου τοῦ αὐ-
τοῦ ἀέρος πολλάκις κατὰ συνέχειαν, τὸ ὀξυγό-
νον αὐτοῦ ὀλιγοστεύει, αὐξάνει δὲ τὸ ἀνθρακι-
κὸν ὀξύ. Ἄν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ, ἡ ἀναπνοὴ
καθίσταται ἀνεπαρκής, ἐπιφέρει δὲ μετὰ τινα
χρόνον συμπτώματα ἀσφυξίας.

Εἰς τὰ μέρη ὅπου διαμένουν πολλὰ ἔθνη
ἢ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῴων, τὰ
φῶτα, ἢ διὰ τοῦ δέρματος διαπνοὴ μολύνουν

τὸν ἀέρα. Σοφοὶ τινες ἔκαμαν πειράματα καὶ
εὗρον ὅτι ὁ ἀήρ ὁ ἀφαιρεθεὶς ἐκ τῶν αἰθουσῶν
τῶν παραδόσεων καὶ ἐκ τῶν θεάτρων εἶνε πολὺ
δυσώδης. Τοῦτο γνωρίζομεν ὅλοι ἐκ πείρας·
ὅσοι ἐμείναμεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἰς αἰθουσαν
συναναστροφῆς ὅπου ἦσαν πολλοὶ προσκεκλη-
μένοι, ἢ εἰς χορὸν, γνωρίζομεν μὲ ποῖαν ἀνα-
κούφισιν ἀναπνέομεν τὸν καθαρώτερον ἀέρα
ὅταν ἐξέλθωμεν εἰς τὴν ὁδόν.

Εἰς τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸ μίasma, τὸ ὁποῖον
ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ δέρμα-
τος καὶ τῶν πνευμόνων ἀποδίδονται αἱ ἀσθέ-
νειαί, τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἡ συσσώρευσις πολ-
λῶν ἀτόμων εἰς ὠρισμένον μέρος, ὡς εἰς τὰς
φυλακὰς, τὰς πολιτορκομένους πόλεις κτλ.. Ὁ
φοβερός λιμὸς ὁ ἐκραγὲς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ
Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἦτο εἶδος τύφου τὸν
ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ ἐντὸς τῶν τοιχῶν συσσώ-
ρευσις τῶν κατοίκων τῶν δῆμων τῆς Ἀττικῆς.

Οἱ παθολόγοι ἀπέδειξαν ὅτι ἀναπνοὴ ἀέρος
μὴ καθαρῷ εἶνε συχνὴ αἰτία φθίσεως. Αἱ συν-
οικίαι αἵτινες στεροῦνται καθαρῷ ἀέρος εἶνε
ἐστίαί μολυσμάτων· ἕκαστος ἄνθρωπος ὅστις
δὲν διαμένει μέρος τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας εἰς
τὸν καθαρὸν ἀέρα διαπράττει σπουδαῖον ἐγκλη-
γῆμα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην πολλὰ ἐσφαλμένοι
προλήψεις ἐπικρατοῦν παρ' ἡμῖν ὡς πρὸς τὸν
ἀέρα, τὸν ὁποῖον ἀναπνέουν οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ
εὐρισκόμενοι ἐν ἀναρρώσει. Οἱ περισσότεροι
κρατοῦν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἀναρρωνύοντας
κατακλείστους διὰ νὰ τοὺς προφυλάξουν δῆθεν
ἀπὸ τὴν βλαβεράν ἐνέργειαν τῆς ἀτμοσφαίρας.
Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἀνεπαρκὲς καὶ μολυσμένος ἀήρ
βλάπτει τοὺς ὑγιεῖς πῶς νὰ μὴ καταβάλλῃ,
νὰ μὴ φονεύῃ ἐν τέλει τοὺς ἀδυνάτους καὶ
ἐξηντλημένους; Πόσοι ἔλαβον πικρὸν μάθημα
τούτου ἀπολέσαντες προσφιλέστατα ὄντα αὐτῶν!

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει καθαρῷ ἀέρος
μόνον ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέ-
ρας, ὅπως καὶ τὸ φυτόν. Ὁ ἄνθρωπος ὅπως καὶ
τὸ φυτόν, ἂν στερηθῶν τὸν ἥλιον χάνουν τὸ
χρῶμά των καὶ μαραίνονται. Ἄν θέσωμεν ἐν
ἄνθος εἰς σκοτεινὸν μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μία
μόνη φωτεινὴ ἀκτὶς εἰσδύει, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἀπὸ

ἐμφυτον ὁρμὴν στρέφεται πρὸς τὴν στενὴν σχι-
σμάδαν, ὅπως ὁ δεσμώτης κρεμάται εἰς τὰς
κιγκλίδας τῆς εἰρκῆς του διὰ νὰ θαυμάσῃ κρυ-
φίως τὸ πρῶτον τοῦτο θαῦμα τῆς δημιουργίας,
χωρὶς τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν θὰ ἔζη· τὸ φῶς.

Δέν σας ἔτυχε ποτε νὰ ἰδῇτε ἀσθενικὸν φυ-
τόν; Τὸ ἄνθος δὲν πονεῖ καὶ ἐν τούτοις τὸ
λυπούμεθα, διότι πᾶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν
ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸν τοῦ μᾶς προξενεῖ λύπην.

Βλέποντες καχεκτικὴν τριανταφυλλίαν συλ-
λογιζόμεθα πόσον ἀκμαία ἔπρεπε νὰ εἶνε· συλ-
λογιζόμεθα ὁμως ἄράγε τὸ ἴδιον ὅταν βλέπω-
μεν χοιραδικὸν καὶ ραχτικὸν παιδίον, καχεκτι-
κὸν ἐπίσης καὶ μαραμένον;

Μὴ νομίζετε δὲ ὅτι τὰ τέχνη τῶν πτωχῶν
εἶνε ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην τὰ δυστυχέστερα.
Ἐν Ἑλλάδι ἐλλείπουσι εὐτυχῶς τὰ ἀνήλια
καὶ σκοτεινὰ ἐκεῖνα καταγῶγια τὰ ὁποῖα εὐ-
ρίσκονται εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης,
ὅπου συμφύρονται δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες ἄν-

θρώπων. Τὰ παιδιά τοῦ λαοῦ παρ' ἡμῖν τρέ-
χουν τοῦλάχιστον ἐλευθέρως εἰς τοὺς δρόμους,
κινουσιν ἐλευθέρως τὸ σῶμά των.

Δυστυχέστερα εἶνε τὰ παιδιά τῶν πλουσίων.
εἰς τὰ ὁποῖα ἡ πρώτη ἀνατροφή ἀρχίζει μὲ
τὴν ἀπαγόρευσιν παντός, τοῦ ὁποῖου ἔχει ἀνάγκη
τὸ παιδίον. Τὰ δωμάτια εἶνε σχεδὸν σκο-
τεινὰ ἀπὸ τὰ καταπίπτοντα παραπετάσματα·
τὸ μικρὸν πρέπει ἐνωρὶς νὰ μάθῃ ὅτι ἡ ἀκίνησις
εἶνε τὸ πρῶτον καθῆκον τῶν φρονίμων παιδίων.
Τὸ μικρὸν παιδάκι γίνεται φρόνιμον, ἀλλ' ἀντὶ
ποίας θυσίας εἶνε καχεκτικόν, μαραμένον!

Οἱ γονεῖς λέγουν ὅτι εἶνε δελικατό, ἡ πα-
ραμὰνα λέγει ὅτι ἔχει ἐξωτερικὸν ἀριστοκρατι-
κόν. Ἡμεῖς λέγομεν ὅτι εἶνε ἀθῶον θῦμα τῶν
προλήψεων· καὶ τὸ λυπούμεθα, διότι τὸ ἄτο-
νον ἐκεῖνο σῶμα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ
ὡς τόπος διαμονῆς εἰς ὑγιᾶ καὶ ἰσχυρὰν ψυ-
χήν... Ἀὐτὸ καὶ ἡλιος λείπει εἰς τὰ παιδιά
ταῦτα. Ἀέρα καὶ ἥλιον δότε εἰς αὐτὰ!...

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

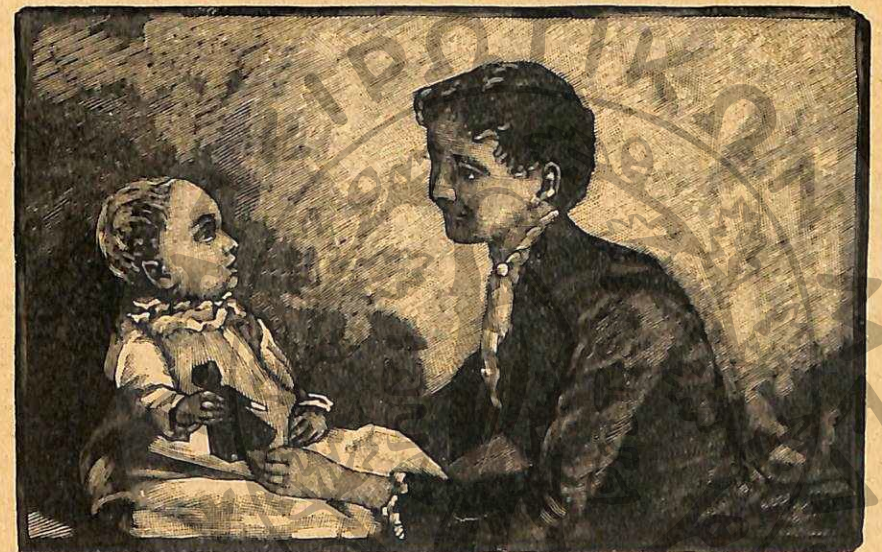
Τί παράξενος ἀνθρω-
πάκος! Ἐχει σῶμα
μαλακὸ ὅπου μπαίνουν
μέσα τὰ δάκτυλα.

Ὅταν ἡ μητέρα τοῦ
Τάκη ζουλᾶ τὴν κεφα-
λή του, τὴν ράχη του,
τὴν κοιλιά του, φωνά-
ζει: ψί... ψί!

Ὅταν ὁμως ζουλᾶ
ὁ μικρὸς ὁ Τάκης, ὁ πα-
ράξενος ἀνθρωπάκος
δὲν λέγει τίποτε.

Ὁ Τάκης δὲν ἔχει
ἀρκετὴ δύναμι νὰ τον
κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

«Τί λέγεις λοιπόν, κύριε ἀνθρωπάκε, μὲ τὸ ψί-ψί σου; Ἐτσι ὁμιλεῖς σύ; — Ψί... ψί!
— Μήπως αὐτὸ θέλει νὰ εἰπῇ πως θέλεις νὰ παῖξῃς; — Ψί... ψί! — Ἴσως θὰ θέλῃς
κανένα γλύκισμα, γιατί εἶσαι πολὺ λαίμαργος, μοῦ εἶπαν. — Ψί... ψί... ψί... ψί!...
— Ἀ, καλὰ, τὸ εὐρῆκα. Γλύκισμα θέλεις.» Ἡ μητέρα τοῦ Τάκη τρέχει νὰ φέρῃ ἕνα γλύκι-
σμα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ παράξενος ἀνθρωπάκος εἶνε ἐλαστικένιος, τὸ γλυκὸ το τρώγει ὁ Τάκης.

ΕΚ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα μέρη τῆς Ὀδυσσεΐας, κινοῦν τὸν θαυμασμὸν χιλιάδων χρόνων, εἶνε τὸ εἰς τὸ Ζ' τῆς Ὀδυσσεΐας ἐπεισόδιον, ἡ συνάντησις τῆς Ναυσικῆας μετὰ τοῦ Ὀδυσσεως. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστους μας ἀναγνώσαντες αὐτὸ εἰς τὴν Ὀδυσσεΐαν, τὴν χρησιμεύουσαν ὡς ἀναγνωστικὸν βιβλίον, θὰ ἐλυποῦντο διατὶ νὰ μὴν εἰμποροῦν ν' ἀναγνώσουν καὶ τὸ πρωτότυπον, νὰ μὴν εἰμποροῦν ν' ἀπολαύσουν τὸ ἴδιον ποίημα! Ὁ πόθος τῶν οὗτος ἐκπληροῦται ἐν τινι μέτρῳ διὰ τῆς ὥραιας μεταφράσεως τοῦ κ. Βικέλα, τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν τὸ περισσότερον μέρος. Ἡ ἀφέλεια, ἡ χάρις τῆς δημώδους γλώσσης, ἡ τέχνη τοῦ ποιητοῦ ἐνδύσαντος τόσον ἐπιτυχῶς τὸ ἀρχαῖον κείμενον μετὰ τὴν ἐκφραστικὴν γλῶσσαν τῶν δημοτικῶν ἑσμάτων διδοῦν ζῶν ἐἰς τὸ ὁμηρικὸν ποίημα καὶ καθιστοῦν αὐτὸ τόσον ζωντανόν, εἰς ὅσους δὲν ἤμποροῦν ἀκόμη ν' ἀναγνώσουν τὸ ὁμηρικὸν κείμενον, ὅσον εἶνε ζωντανοὶ αὐτοὶ οἱ στίχοι τοῦ Ὀμήρου εἰς τοὺς δυναμένους νὰ τοὺς ἀπολαύσουν.

Ἐκεῖ ἀπεκοιμήθηκε ὁ θεὸς Ὀδυσσεύς.

Καὶ ἡ Θεά, ἡ Ἀθηναῖα, ἡ γαλανοματοῦσα, εἰς τὴν πόλιν ἐξεκίνησε νὰ πάγῃ τῶν Φαίακων

Καὶ πρὸς τὸν πύργον προχωρεῖ, ἐκεῖ ὅπου κοιμᾶται ἀγγελολάμωτο κορμί, οὐράνια παρθένα, τοῦ καλοτύχου βασιλῆος ἡ κόρη Ναυσικῆ· καὶ ἐπ' αὐτὴν τὸ κεφάλι τῆς ἐστάθηκεν ὁλόρθη, σὰν νῆτανε ἡ καρδιακὴ τῆς νέας φιληνάδα, ἡ θυγατέρα τοῦ Δυμῆ, τοῦ θαλασσοκαυμένου.

Καὶ λέγει τῆς εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἡ γαλανοματοῦσα: «Σ' ἐγέννησεν ἡ μάνα σου νὰ ἦσαι ἀκαμάτρα;» Σηκώσου, κ' εἶνε ἀπλута τὰ ρούχα, τὰ προικιά σου· γιὰτ' ἡ χάρις σου εἰώμωσαν, ποῦ ἄλλα θὰ φορέσης καὶ ἄλλα εἰς τὸ συμπεθεριὸν θάχης νὰ δώσης δῶρα, νὰ σὲ παῖνῃ ἡ γειτονιά, καμαρωμένη νύφη, καὶ ὁ πατέρας νὰ χαρῇ κ' ἡ ἀκριβὴ σου μάνα. Σηκώσου μετὰ τὸ χάραμα νὰ πᾶμε εἰς τὴν ἀκρογιάλι. Ὁ γὰρ κ' ἐγὼ εἰς τὸν ποταμὸν εἰς τὴν πύλιν νὰ

[βοηθῇσω,] Πήγαινε εἰς τὸν πατέρα σου καὶ παρακάλεσέ τον· πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὴν ἄμαξαν νὰ βάλουν τὰ μολύβρια, νὰ πᾶς τὰ ρούχα τὰ καλὰ καὶ τὰ φορέματά σου, κ' εἶναι ἀπ' τῆς χώρας μακριὰ πολὺ τὸ περιγιάλι.» Λέγει καὶ φεύγ' ἡ Ἀθηναῖα ἡ γαλανοματοῦσα. Κι' ὅταν ἐπρόβαλ' ἡ Αὐγή, σὲ δόξα θρονασμένη, ἡ Ναυσικῆ ἔξυπνησε κ' ἐπῆγε στολισμένη

ἐκεῖνα πῶνιρεύθηκε νὰ πῇ εἰς τὰ γονικά της.

Ἡ μάνα τῆς εἰς τὴν γωνίαν καθόσκει μετὰ τὰς δούλεις, νῆμα πὸ κόκκινον μαλλί εἰς τὴν ῥόκα τῆς νύμφης. Τὸν ἀκριβὸς πατέρα τῆς τὸν πρόφθασε εἰς τὴν θύραν, ποῦ εἰς τὴν βουλὴν οἱ Φαίακες τὸν πρόσμεναν νὰ πάγῃ. Κι' ἡ Ναυσικῆ ἑστάθηκε σιμά του καὶ τοῦ λέγει: «Πατέρα, εἶδεις προσταγὴν εἰς τοὺς δούλους νὰ μοῦ

[ζέψουν] τὴν ἄμαξαν τὴν ὑψηλὴν, νὰ πᾶν εἰς τὸ περιγιάλι, τὰ ἀπλута φορέματα νὰ πλύνω εἰς τὸ ποτάμι;» Γιατὶ σοῦ πρέπει εἰς τὴν βουλὴν, ὅπου ἴσως εἶμι' εἰς [τοὺς πρώτους,

νὰ φαίνεσαι μ' ὀλόπαστρα φορέματα ντυμένης. — «Δὲν σοῦ φιλοργυρεύομαι, παιδί μου, τὰ μολύβρια, μηδ' ἄλλο πρᾶγμα.» ἔννοια σου, κ' οἱ δούλοι θὰ σ' εἰς τὰ [ζέψουν

εἰς τὴν ἄμαξαν τὴν ὑψηλὴν, τὴν καλοσκευασμένην.» Δίνει εἰς τοὺς δούλους προσταγὴν, κ' ἀμέσως ἐτοιμάζουν τὴν ἄμαξαν τὴν ὁμορφὴν καὶ ζεύγουν τὰ μολύβρια, ἐνῶ ἡ κόρη τὰ λαμπρὰ φορέματα ἐτοιμάζει, τὰ φέρνει, καὶ εἰς τὴν ἄμαξαν ἐπάνω τὰ φορτίζει. Κι' ὅταν ἀνέβηκε κ' αὐτὴ, ἡ μάνα τῆς τῆς δίνει κρασί σὲ τράγινον ἀσκή, προσφάγει σὲ καλάθι, καὶ λάδι ὑγρὸ τῆς ἔδωκε εἰς ὀλόχρυσον σταμνάκι γιὰ ν' ἀλείφῃ τὸν ποταμὸν μετὰ τὰς συντροφισσάς της. Παίρνει τὰ ὀλόλαμπρα λωριὰ, παίρνει ραβδί εἰς τὸ χέρι, ραβδίζει τὰ μολύβρια τῆς, καὶ τρέχουν μετὰ κρότον καὶ πᾶν μετὰ πᾶν γοργόν, καὶ φέρνουν τὰ ρούχα, κ' αὐτὴν, καὶ τὰ κοράσια τῆς ὅπου τὴν συντροφεύουν. Κ' ἐφθάσανε εἰς τὸν ποταμὸν τὸν χρυσάλευνον ρεῖμα, ἐκεῖ ποῦ τρέχει τὸ νερό, καθήριο καὶ ὠραῖο, καὶ πῶρχονται καὶ πλένουν ἡ κόρες τῶν Φαίακων. Ἐβύσαν ἀπ' τὴν ἄμαξαν ἡ κόρες τὰ μολύβρια, καὶ εἰς τὴν ἀφρισμένον ποταμὸν τὰ ἔδωξαν τὰ πλάγια, ἐλεύθερα νὰ βόσκουν τὸ πράσινον χορτάρι.

Κατόπι ἐσηκώσαν ὅλες μαζί εἰς τὰ χέρια τὰ ρούχα ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, καὶ τὰ βουτῶν εἰς τὸ ρεῖμα, καὶ τὰ πατοῦνε εἰς τὰς λακκὰς, μετὰ γέλια, μετὰ παιγνίδια. Κι' ἀφοῦ τὰ καθάρισαν εἰς τὸ δροσερὸ ποτάμι, ἀράδ' ἀράδα τ' ἀπλῶσαν εἰς τοῦ γιγαλοῦ τὴν ἄκρην. ἐκεῖ ποῦ σπρώχνει εἰς τὴν ξηρὰ τὸ κύμα τὰ λιθάρια. Καὶ τὰ κοράσια λούσθησαν κ' ἀλείφθησαν μετὰ λάδι, κ' ἐκάθισαν νὰ φῶν ψωμί εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ πλάγι, ἐνῶ τὰ ρούχα στέγνωσαν εἰς τοῦ ἡλίου τὴν λαμπράδα. Καὶ ὅταν ἐφῆγαν ψωμί, ἐβύσαν τὰ μαλλιά τους καὶ μετὰ τὴν σφαῖραν παίζαν κ' ἐτρέχανε ἡ δούλει, ἐνῶ τὰς ἐτραγουδᾶν ἡ ἀσπρολαῖμα κόρη. Καὶ ὅταν ἦλθε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω, διπλόνουν τὰ φορέματα καὶ ζεύγουν τὰ μολύβρια. Τότε ἡ θεὰ ἡ Ἀθηναῖα βουλιέται νὰ βοηθήσῃ τὸν Ὀδυσσεύς, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ὁμορφὴν τὴν κόρη, ποῦ ὁ γὰρ ὁδηγήτρια εἰς τὴν πόλιν τῶν Φαίακων. Τὴν σφαῖραν σὲ μιά δούλᾳ τῆς ρίχν' ἡ βασιλοπούλα. Τὴν δούλᾳ δὲν ἐπίτυχε καὶ πέφτει εἰς τὸ ποτάμι, κ' ὅλα μαζί ψιγνὴ φωνὴ ἐσύραν τὰ κοράσια.

Ὁ θόρυβος ἐξύπνησε τὸν δόλιον Ὀδυσσεύς· κ' ἐκάθισε, καὶ ἄκουε, κ' ἐλόγιαζε εἰς τὸν νοῦ του: «Ἀλλοῖμονον! ποῦ βρίσκομαι; σὲ τί ἀνθρώπων μέρη; Μὴν εἶνε ἄγριοι, σκληροὶ, χωρὶς δικαιοσύνης, ἢ δίκαιοι, φιλόξενοι, καὶ τὸν θεὸν φοβέονται;» Ἐμπρὸς αὖς πάγω νὰ τοὺς δῶ, νὰ μάθω καὶ ποῦ εἶμαι.» Εἶπε, κ' ἀνασηκώθηκε ἀνάμεσ' ἀπ' τοὺς θάμνους, κ' ἕνα κλωνάρι φουντωτὸ μετὰ τὸ βαρὺ τοῦ χέρι. τὸ ἔσπασε κ' ἐσκέπασε τὸ ὀλόγυμνον κορμί του.

Ἡ νηαίς, ἅμα τὸν εἶδαν γυμνὸν, θαλασσωμένο, τρομάξαν κ' ἐσκόρπισαν εἰς τοὺς βράχους, δῶθ' ἔκειθε. Ἡ κόρη μόνῃ ἀπέμεινε τοῦ βασιλῆος μετὰ θάρρος, τί ἡ Ἀθηναῖα ἀπ' τὰ γόνата τῆς ἐβγάλε τὸν φόβον, κ' ἐστάθηκε. — Κ' ἐλόγιαζεν ὁ δόλιος Ὀδυσσεύς, ἡ νὰ σιωπῇ ἀπὸ κοντὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ, ἡ νὰ τῆς πῇ ἀπὸ μακριὰ μετὰ λόγια μελωμένα, νὰ δείξῃ ποῦ εἶνε τὸ χωριό, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ρούχα. καὶ λίγει τῆς ἀπὸ μακριὰ μετὰ λόγια μελωμένα:

«Ἐλέησέ με, κ' ἂν θεὰ ἦ κ' ἂν γυναικὴ ἦσαι. Ἄν κατοικήῃς τὸν οὐρανὸν μετὰ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους, ἢ ὁμορφιά, τ' ἀνάστημα, ἢ χάρις σου μοῦ λένε πῶς εἶσαι ἡ Ἀρτέμιδα, τοῦ Δία θυγατέρα. Κι' ἂν ἦσαι ἀνθρωπὸς καὶ σὺ καὶ κατοικήῃς τὸ χῶμα, ἢ χαίρει' ὁ πατέρας σου, κ' ἡ ἀκριβὴ σου μάνα, κ' οἱ ἀδελφοὶ σου ἢ χαίρωνται! Γιατὶ πολὺ ψυχὴν τοὺς ἀναγαλλιάζῃ ἀπὸ χαρᾶς γιὰ σένα, ὅταν βλέπουν εἰς τοιαύτην ὁμορφίαν μετὰ τὸν χορὸν νὰ μπαίνειν. Βοήθησέ με! — Συμφορὰ μεγάλη μετὰ πλάκονες.

Μὲ παραδέρνει ἡ θάλασσα εἴκοσι μέρες τώρα ποῦ ἐφυγ' ἀπ' τὸ μακρὺν νησί τῆς Ὠγυγίας, καὶ μετὰ κτυποῦν τὰ κύματα κ' ἀνέμοι λυσισαμένοι. Καὶ τώρα μ' ἔρριξε ὁ θεὸς εἰς αὐτὸ τὸ περιγιάλι νὰ πάθω κ' ἄλλες συμφορὰς· γιὰτὶ δὲν παύει ἀκόμη νὰ με παιδεύῃ ἡ τύχη μου καὶ νὰ με κατατρέχῃ. Ἀλλὰ ἐσὺ σπλαγχνίσου με, ποῦ ὕστερ' ἀπὸ τόσα ποῦ ἔπαθα κ' ὑπέφερα, ἐσένα πρώτη βλέπω, καὶ οὔτε ἔξωρ' ὁ δυστυχὴς ἄλλον ἐδῶ κανένα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ζοῦν εἰς αὐτὸν τὸν ξένον τόπον.

Ποῦ εἶν' ἡ πόλις δεῖξέ μου, καὶ δόσε μου ἂν ἔχῃς καλὸν ρούχον, τὸ γυμνὸν κορμί μου νὰ σκεπάσω. Κ' εἰς σὲ νὰ δώσῃ ὁ θεὸς ὅτι ποθεῖ ἡ ψυχὴ σου: ἄνδρα καὶ σπῆτι καὶ παιδιὰ κ' ἐμύνοια κ' ἀγάπη! Καὶ τάπεκρίθηκεν αὐτὰ ἡ ἀσπρολαῖμα κόρη: Ἐνέε, δὲν φαίνεσαι κακός, οὔτ' ἄνδρας χωρὶς γνῶσι. Μόνον τὴν τύχην ὁ θεὸς μοιράζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰς τοὺς καλοὺς καὶ εἰς τοὺς κακοὺς, καθάναρ ὅπως [θέλει.

Ἰπόμενε καὶ σήκονε ὅτι κ' ἂν στέλλῃ Ἐκεῖνος! Καὶ τώρα ὅπου ἐφθάσας εἰς τὴν γῆν τὴν ἰδικήν μας, δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτε, ἢ φόρεμα ἢ ἄλλο, ἀπ' ὅτι μοῦ ἐζητήσῃς βοήθεια νὰ σοῦ δώσω, καὶ θὰ σοῦ δείξω ποῦ νὰ πᾶς καὶ θὰ σοῦ πῶ ποῦ εἶσαι: Ἰὴν πόλιν τοῦτ' οἱ Φαίακες καὶ τὸ νησί ὀρίζουν, κ' ἡ θυγατέρα εἴμι' ἐγὼ τ' ἀνδρείου Ἀλκινόου, ποῦ βασίλευε εἰς τὸ νησί καὶ κυβερνᾷ τὸν τόπον.»

Καὶ στρέφει πρὸς τὰς δούλεις τῆς ποῦ φεύγαν καὶ [προστάζει:

«Σταθῆτε! τί τρομάξετε ποῦ εἶδ' ἕναν ἄνδρα; Γιατὶ ἐφοβηθήκατε σὰν ἄλλοι νὰ σᾶς βλάψῃ;

«Ἐλάτε, δούλει, δώσετε νὰ πιῇ νὰ φάγῃ ὁ ξένος, καὶ δεῖξέτε τοῦ νὰ λουσθῇ εἰς τοῦ ποταμοῦ τ' ἀπόσκιαν.» Κ' ἡ δούλει ἐσχημάτησαν κ' ἐσπρώχναν μιὰ τὴν ἄλλη. Φορέματα ὀλόπαστρα ἐβγάλεν κοντὰ του καὶ λάδι τοῦ ἔδωκεν εἰς ὀλόχρυσον σταμνάκι γιὰ νὰ λουθῇ καὶ ν' ἀλείφῃ εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῖμα. Κι' ὁ Ὀδυσσεύς ἐστάθηκε, καὶ λέγει εἰς τὰ κοράσια: «Κοράσια, λίγον μακριὰ πηγαίνετε, νὰ πλύνω τὸ ἄλλας ἀπ' τοὺς ὤμους μου καὶ ν' ἀλείφω μετὰ λάδι, ποῦ ἀλοιφῇ τὸ σῶμά μου πολὺν καιρὸν δὲν εἶδε.» Ταῖς εἶπε κ' ἐφυγαν αὐτὲς εἰς τὴν κόρην νὰ τὰ ποῦνε — Κι' ὁ Ὀδυσσεύς ἔλυσεν εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῖμα τὴν ἄρμην ἀπὸ τῆς ρίχῃ του κ' ἀπ' τοὺς πλατιοὺς τοῦ [ὤμους.

κ' ἀπ' τὸ κεφάλι ἔξπλυνε τῆς θάλασσαν τὸ ἄλλας. Κι' ἀφοῦ ἐλούσθη καλὰ κ' ἀλείφθη μετὰ λάδι, ἐνδύθη τὰ φορέματα ποῦ τῷ δῶκεν ἡ κόρη. Κι' ἡ Ἀθηναῖα, ἡ γαλανὴ τοῦ Δία θυγατέρα, τὸν ἔκαμε νὰ φαίνεται ὠραῖος καὶ μέγας, μετὰ τὰ σγουρά του τὰ μαλλιά ποῦ πέφταν εἰς τὸ

[λαϊμὸς τοῦ] καὶ χάρι ἐχῶναν περισσὴν εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τοὺς ὤμους. Ἔτσι γεμάτος ὁμορφίαν, ἐκάθισε μονάχος εἰς τὸ περιγιάλι· κ' ἐβλέπε κ' ἐθύμαζεν ἡ κόρη. Καὶ λέγει εἰς τὰ κοράσια τῆς μετὰ τὰς μακριὰς πλεξούδας: «Ἀκούσατέ μου νὰ σᾶς πῶ, ἀσπρολαῖμα κοράττια — Προτήτερα μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν τιποτένιος, καὶ τώρα μοιράζει τοὺς θεοὺς ποῦ ζοῦνε εἰς τὰ οὐράνια.

Ἀλλὰ, κοράσια, δώσετε νὰ πιῇ, νὰ φάγῃ ὁ ξένος.» Καὶ τὰ κοράσια ἀκούσανε καὶ κάμουν ὅπως λέγει. καὶ στρώνουν φαγί, πιότη, κοντὰ εἰς τὸν Ὀδυσσεύς. Κ' ἐκεῖνος ἔτρωγε, ἔπινε ἀρπακτικὰ ὁ δόλιος, ὅπου δὲν ἄγγισε τροφήν γιὰ μέρες καὶ γιὰ νύκτες. Καὶ τότε ἄλλα ἔβαλε εἰς τὸν νοῦν τῆς Ναυσικῆς. Διπλόνει τὰ φορέματα, εἰς τὴν ἄμαξαν τὰ βάζει, καὶ ζεύγει τὰ σκληρὰ ρούχα, τὰ δυνατὰ μολύβρια καὶ ἀναβαίνει καὶ αὐτὴ κ' αὐτὰ εἰς τὸν ξένον λέγει:

«Ὡ ξένε, ἀκολούθησέ με εἰς τὴν πόλιν νὰ σὲ πᾶγω. εἰς ἀνδρείωμένον βασιλῆα τὸν πύργον νὰ σοῦ δείξω, νὰ ἰδῇς ἐκεῖ τοὺς προεττοὺς κ' ἀρχόντους τῶν [Φαίακων.

Ὅμως ἐσὺ ἴσως γινώσκεις, κ' ὅτι σοῦ πῶ νὰ κάμῃς. Ὅσοι πηγαίνουμε εἰς ἀγροὺς καὶ εἰς ὀργωμένους κάμους, εἰς ἀκολουθίαν τῆς ἄμαξας μετὰ τὰ κοράσια. Ἐγὼ ἐμπρὸς νὰ ὀδηγῶ καὶ σεις ν' ἀκολουθεῖτε, ὥς ὅτου νὰ σιωπώμεν ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς: ὀλόγυρα τείχη ψηλὰ τὴν ζώνουν καὶ τὴν χωρίζ' εἰς δύο μεριεὶς ἕνας καλὸς λιμένας. Ἐκεῖ τὸ ἔμβασμα στενόν, καὶ μεσ' ἀράδ' ἀράδα εἶνε συρμένα εἰς τὴν στερεὰ ξαρκώτα καράβια.

εἰς τοὺς δύο λιμένας μεταξὺ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κ' ἡ ἀγορὰ μετὰ μάρμαρα πελεκητὰ φραγμένη.

Τῶν καραβιῶν ἀρχικτωσιεὶς ἐκεῖ κατασκευάζουν, καὶ πελεκῶν τὰ κουπιά, καὶ στρίφουν παλαμάρια.

Τί γὰρ σπαθίε τὸς Φαίακας ἡ τόξα δὲν τοὺς μέλει, μόν' γιὰ κατάρτια καὶ κουπιά, καὶ στερεὰ καράβια.

Μ' αὐτὰ τὴν θάλασσαν περνοῦν, κ' αὐτὰ εἶν' ἡ [χαρὰ τους.

Ἐλα, ἀκολούθησέ με λοιπὸν καὶ κάμε τί σοῦ λέγω,

«ἂν θέλῃς ὁ πατέρας μου 'ς τὴν γῆ σου νὰ σὲ στείλῃ.
 «Δάσος μὲ λευκὰς ὑψηλὰς θὰ ἰδῇς ἐκεῖ ποῦ πᾶμε
 «εἶν' ἱερὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Σ' τὸν ἴσκιό ἀναβρύει
 «κρῦο νερό, κι' ὀλόγυρα λιβάδι ἀνθιμμένο.
 «Ἐκεῖ νὰ μείνῃς 'ς τὴν δροσιὰ ἐσὺ καὶ νὰ προσμένῃς
 «ὡς ποῦ νὰ φθάσωμεν ἑμεῖς 'ς τοῦ βασιλῆᾶ τὸν πύργο.
 «Κι' ὅταν λογιᾶσῃς πῶς ἑμεῖς θὰ ἤμεθα φθασμένες,
 «κατὰ τὴν πόλιν κίνησε κ' ἐρώτα νὰ σοῦ δείξουν
 «τὸν πύργο τοῦ πατέρα μου, τ' ἀνδρείου Ἀλκινόου.
 «Καὶ ὅταν φθάσῃς κ' εὐρεθῇς μέσ' 'ς τὴν αὐλὴ τοῦ
 [πύργου,
 «προχώρει δίχως νὰ σταθῇς καὶ πῆγαιν' ὡς ποῦ ναῦρῃς
 «τῇ μάνα μου, ποῦ 'ς τὴν γωνιά, εἰς τὴν φωτιὰν
 |ἀντίκρου
 «'ς τὴν ρόκα κόκκινον μαλλὶ θὰ κάθεται νὰ γνέθῃ.
 «Σὲ στύλο ἐκείνη θ' ἀκουμβᾷ, κ' ἡ δοῦλες ἀπὸ πίσω·
 «κ' ἡ φλόγες 'ς τοῦ πατέρα μου θ' ἀντανάκλουν τὸν
 [θρόνον,
 «ποῦ θρονιασμένος σὰν θεὸς θὰ πίνῃ τὸ κρασί του.
 «Ἄφσ' τον ἐκεῖνον· πῆγαινε 'ς τῆς μάνας μου τὰ πόδια,

«καὶ πέσε τῆς 'ς τὰ γόνατα καὶ παρακάλεσέ την
 νὰ σὲ βοηθήσῃ γιὰ νὰ 'πᾶς 'ς τὸν μακρινὸ σου τόπο.
 «Καὶ ἂν αὐτὴ σὲ σπλαχνισθῇ, καὶ ἂν σὲ συμπονέσῃ,
 «τότ' ἔλπιζε νὰ ξαναιδῇς τοὺς φίλους καὶ 'δικούς σου,
 «καὶ 'ς τὴν πατρίδα σου νὰ 'πᾶς καὶ 'ς τὸ καλὸ σου
 [σπίτι.»
 Αὐτὰ 'πε, καὶ μὲ τὸ ραβδί χτυπάει τὰ μουλάρια,
 κι' ὀπίσω τους ἀφήσανε τοῦ ποταμοῦ τὰ πλάγια.
 Ἐκείνη μέσ' 'ς τὴν ἄμαξα, μὲ τὰ λωριὰ 'ς τὸ χέρι,
 μὲ προσοχὴν ὠδήγαε κ' ἐβάδιζαν τὰ ζῶα
 γιὰ νὰ προρραίνουσι πεζοὶ ὁ ξένος καὶ ἡ δοῦλες.
 Κι' ὁ ἥλιος ἐβασίλευε, κι' ἐφθάνανε 'ς τὸ δάσος.
 καὶ 'ς τὴν δροσιὰν ἐκάθισε ὁ θεὸς Ὀδυσσεύς
 κ' ἐπαρακάλει τὴν θεὰ ποῦ γέννησεν ὁ Δίας:
 «Εἰσάκουσέ μ', ἀδύμαστη τοῦ Δία θυγατέρα!
 «Κι' ἂν πρῶτα δὲν εἰσάκουσες τὴν παρακάλει μου,
 «ὅταν μ' ἐπαῖδῃς ὁ θεὸς π' ὀρίζει τὰ πελάγη,
 «τῶρ' ἀκουσέ με! Βόηθα με, 'ς τὴν πόλιν τῶν Φαιάκων
 «νάλθῶ, νὰ μ' ἀγαπήσουνε καὶ νὰ μὲ σπλαχνισθοῦνε.»
 Κ' ἡ Ἀθηνᾶ εἰσάκουσε τὴν παρακάλει του...

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Εἰς τὸ τραπέζι

— Σήμερον θὰ φάγω ὀλομόναχος 'ς τὴν
 καμαρά μου, εἶπεν ὁ Κωστάκης.
 — Νὰ μιὰ ἰδέα! ἀπήντησεν ὁ μεγαλει-
 τερὸς τοῦ ἀδελφῆς Γεώργιος.
 — Εἰς τὸ τραπέζι δὲν μ' ἀφίνουν ἡσυχά!
 μὲ πειραίζουν.
 — Διατὶ δὲν κάθεται καλὰ;
 — Μοῦ ψάλλουν καθημέραν τόσα· χθὲς ὁ
 πατέρας μ' ἐμάλωσε διότι ἡ κπρέκλα μου
 ἦτο πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι, σήμερον
 διότι ἦτο πολὺ κοντά.
 — Τὸ πιστεύω· χθὲς ἦσαν ἀναγκασμένος
 νὰ κρατῇς τὸ πιάτο σου 'ς τὰ γόνατά σου·
 σήμερον ἐκουνοῦσε, ὅτι εὕρισκετο ἐπάνω 'ς τὸ
 τραπέζι· θὰ ἔκανες καλλίτερα νὰ κάθεται ὅσο
 μακριὰ χρειάζεται.
 — Καὶ σὺ ἀκόμη τᾶβαλες μὲ μένα;
 — Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς καὶ τόσο θόρυβος
 ὅταν ῥοφᾷς τὴν σοῦπά σου.
 — Διατὶ;
 — Διότι τότε ἐνθυμοῦμαι τὰ γουρουνάκια
 καὶ δὲν θέλω νὰ μ' ἐνθυμίζῃ τὰ γουρουνάκια
 ὁ ἀδελφός μου.
 — Ἡ παρομοίωσίς σου δὲν με τιμᾷ κα-
 θόλου, εἶπεν ὁ Κωστάκης γελῶν. Ἀλλά,
 'πέ μου Γεωργάκη, ἐξηκολούθησε, διατὶ ὁ πα-

τέρας δὲν θέλει ν' ἀκουμπῶ τοὺς ἀγκῶνας μου
 ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι;
 — Διότι ἁμοιάζεις μὲ ὀκνηρόν. Προχθὲς ἀπε-
 κοιμήθης ἔτσι καὶ ἀναποδογύρισες τὸ πιάτο σου.
 — Ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ἀλλὰ διατὶ ἡ θεὰ
 Ἀνθὴ μοῦ λέγει πάντοτε: — Μὴ χώνῃς τὸ
 μαχαίρι 'ς τὸ στόμα σου;
 — Δὲν ἔχεις μαχαίρι καὶ περοῦνι δι' αὐτὴ
 τὴν δουλειά; Τὸ μαχαίρι εἶνε διὰ νὰ κόπτωμεν.
 — Καλὰ, ἄς εἶνε καὶ αὐτό· μὰ ἡ μητέρα
 διατὶ μοῦ λέγει πάντα: — Μὴ τρώγῃς δὲ
 τόσον γρήγορα, Κωστάκη.
 — Διότι εἶνε κακὸ διὰ τὸ στομάχι· καὶ
 'μοιάζεις σὰν λαίμαργος.
 — Καὶ ἔπειτα καὶ ὁ θεὸς ὁ Μάρκος: «Τρῶς
 πολὺ, Κωστάκη!»
 — Αὐτὸ σοῦ συμβαίνει πραγματικῶς, καὶ
 προχθὲς ἀρρώστησες γιὰτὶ εἶχες φάγῃ πολὺ.
 — Καὶ ἀκόμη: «Σῶπα δᾶ, Κωστάκη
 Μὴν κάνῃς τόσον θόρυβον.» Ἄν νομίζῃς πῶς
 εἶνε εὐχάριστος νὰ σε μαλώνουν κάθε τόσο!
 — Ποιὺς σοῦ πταίει, σήμερα διέκοψες τὸν
 θεῖον που ὠμιλοῦσε, διὰ νὰ διηγηθῇς τὴν συνέβη
 εἰς τὸ σχολεῖό σου· ὅταν σηκώσεσαι διὰ νὰ πᾶ-
 ρῃς κάτι χαλᾶς τὸν κόσμον· ὁμιλεῖς καὶ μὲ γε-
 μᾶτο στόμα.

— Τί σου ἔλεγα! Νὰ ποῦ ἄρχησες καὶ σὺ καὶ
 νὰ τᾶχῃς μὲ μένα! ἀνέκραξεν ὁ Κωστάκης·
 βλέπεις πῶς θὰ κάμω καλὰ νὰ τρώω μόνος
 μου εἰς τὸ δωμάτιόν μου.
 — Μοῦ φαίνεται ὅτι 'μπορεῖς νὰ κάμῃς
 Κωστάκης μὲ ἀναστεναγμόν.
 καὶ καλλίτερον· ἀπλούστατα ἡμπορεῖς νὰ κά-
 θεσαι εἰς τὸ τραπέζι ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, φρό-
 νιμα καὶ ἡσυχά.
 — Καλὰ λοιπόν, θὰ προσπαθῶ, εἶπεν ὁ

ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 32ον Διαγωνισμόν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ πρὸς σύνθεσιν Παιδικοῦ πνεύματος.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Ἦμουν κ' ἐγὼ μίαν φορὰν μικρός, πολὺ μι-
 κρός· τὰ δάκρυά μου τρέχουν ὡσάντις ἐνθυμοῦ-
 μαί τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους τῆς ζωῆς
 μου, καὶ τοὺς ἐνθυμοῦμαι πολὺ συχνά.
 Ἐπαίζα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός μου,
 καὶ ἐκαβαλίκευα ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τοῦ
 ἀππῶ μου, καὶ οὔτε στενοχωρίας εἶχα, οὔτε
 ἀνησυχίας, οὔτε ἐγνώριζα τί εἶνε ἡ λύπη.
 Ἐνόμιζα ὅτι ὁ κόσμος ἦτο πολὺ μικρότερος
 ἀπὸ ὅτι εἶνε, ἀλλὰ καὶ ὀλιγώτερον κακός.
 Ἐβλεπα τοὺς ἀστέρας λάμποντας ἐπάνω ἀπὸ
 τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἤθελα νὰ εἶχα πτερὰ διὰ
 νὰ πετάξω νὰ τοὺς ἐγγίσω.
 Παρετήρουν τὴν σελήνην ἡ ὁποία ἀργά
 ἀργὰ κατέβαινε νὰ κρυφθῇ πέραν εἰς τὴν ἄκραν
 τῆς θαλάσσης καὶ ἔλεγα μέσα μου: « Διατὶ
 νὰ μὴν εἶμαι ἐκεῖ πλησίον τῆς, νὰ βλέπω πό-
 νον εἶνε μεγάλη, στρογγύλη καὶ ὠραία.
 Παρετήρουν τὸν ἥλιον ὅταν ἔδυεν ἀνάμεσα
 εἰς τὰ χρυσεωμένα κύματα τῆς θαλάσσης, καὶ
 τὸ πρῶτον ὅταν ἀνέτελλεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέ-
 ρος διὰ νὰ φωτίσῃ τὸν οὐρανόν.

Καὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν μου ὁ Θεὸς ὁ παν-
 τοδύναμος, ὁ ὁποῖος ἐπλάσεν ἑμὲ καὶ τὸν ὠ-
 ραῖον ἥλιον καὶ ὅλους τοὺς ἀστέρας οἱ ὁποῖοι
 λάμπουν ἐπάνω εἰς τὸ στερέωμα.
 Τὰ παιδικὰ μου χεῖλη ἐπανελάμβανον μὲ
 εὐλάβειαν τὴν προσευχὴν, τὴν ὁποίαν μὲ εἶχε
 μάθῃ ἡ μητέρα μου: « Θεέ μου! φώτισέ με
 νὰ εἶμαι πάντοτε φρόνιμος, νὰ εἶμαι καλὸς
 καὶ νὰ σε ὑπακούω.»
 Παρεκάλουν τὸν Θεὸν διὰ τοὺς γονεῖς μου,
 διὰ τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου,
 δι' ὅλους τοὺς συμπολίτας μου διὰ τὸν βασιλέα
 τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα, καὶ διὰ τοὺς πτω-
 χούς τοὺς ὁποῖους ἐβλεπα νὰ ἐπαιτοῦν λίγο
 ψωμάκι.
 Ἐπέρασαν, ἔφυγαν αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι τῆς
 παιδικῆς μου ἡλικίας. Καὶ ἔφυγε μαζί των καὶ
 ἡ ἀνάπαυσις μου. Τώρα μοι μένει μόνον ἡ ἀνά-
 μνησις τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης ἐποχῆς. "Ω!
 ἄς μὴ τὴν χάσω τοῦλάχιστον αὐτὴν ποτὲ,
 Θεέ μου.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ ταχύτης τῆς φάλαινης.

Ἡ φάλαινα τῆς Γρηλανδίας, ἥτις ἔχει κατὰ μέσον ὅρον μήκος 15 ἑως 18 μέτρων, πλέει μετὰ ταχύτητά ἴσην πρὸς τὴν ταχύτητα πλοίου διανύοντος 8 ἕως 9 κόμβους (διανύειν ἓνα κόμβον, δύο κόμβους κτλ. σημαίνει ναυτικῶς διατρέχειν ἀπ᾽ ἓς, δις κτλ. 30 μέτρα εἰς ἓν λεπτόν τῆς ὥρας). Ἡ φάλαινα τῶν ἀγγλικῶν θαλασσῶν, ἔχει μήκος 25 μέτρων κατὰ μέσον ὅρον καὶ δύναται νὰ διατρέχῃ 13 κόμβους, ἥτοι 390 μέτρα ἀνὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας.

Πρὸ τινος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Σκωτίας ἐξώκειλε φάλαινα ἥτις ἐξύγιζε πλέον τῶν 75 τόνων (εἰς τόνον ισοδυναμεῖ πρὸς 1000 χιλιόγραμμα ἥτοι πρὸς 800 ὀκάδας). Μηχανικός τις δὲ ὑπελόγησεν ὅτι τὸ γιγαντιαῖον τοῦτο κῆτος ἤδυνάτο νὰ ἀναπτύξῃ δύναμιν ἴσην πρὸς τὴν δύναμιν ἀτμομηχανῆς 145 ἵππων δυνάμει.

Γνωρίζετε βεβαίως ὅτι εἰς τὴν μηχανικὴν, δύναμις ἐνδὲς ἵππου σημαίνει δύναμις 75 χιλιόγραμμα-μέτρων καὶ ὅτι τὸ χιλιόγραμμα-μέτρον εἶναι μονὰς δυνάμειος ισοδυναμοῦσης πρὸς τὴν δύναμιν ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ὑψώσωμεν ἓν χιλιόγραμμα εἰς ὕψος ἐνὸς μέτρου.

Τί νὰ γράψω;

Πολλοὶ καὶ πολλοὶ ὅταν πέρνουν τὴν πέννιν διὰ νὰ γράψουν μίαν ἐπιστολὴν εὐρίσκονται εἰς ἀμηχανίαν, τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτὸν τὸ ὁποῖον διηγεῖται ἡ κυρία de Maintenon δὲν θά τοις εἶνε ὅλως διόλου ἄχρηστον. Ἡ πεπαιδευμένη αὐτὴ γυνὴ εἶχε μαθητὴν τὸν δοῦκα Μαίν, ὅστις ᾔθελε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τίποτε καὶ ἦτο καταλυπημένος.

— Δὲν ἔχεις τίποτε εἰς τὴν καρδιά σου νὰ τοῦ εἰπῇς; τὸν ῥώπησα.

— Λυποῦμαι πού ἀνεχώρησε.

— Γράψε το, αὐτὸ εἶναι πολὺ καλόν. ἔπειτα τῷ εἶπα: δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἰπῇς;

— Θὰ ἡδύχαριστοῦμην πολὺ ἂν ξαναῆρχετο.

— Ἡ ἐπιστολὴ σου ἐγίνε· τῷ εἶπα· γράψε τα αὐτὰ μὲ ἀπλότητά ὅπως τα ἐσκέφθης καὶ ἂν δὲν τα ἐσκέφθης ἐντελῶς καλὰ, θὰ τα διορθώσωμεν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔμαθε νὰ κάμνῃ ὥραιας ἐπιστολάς.

Μελίσσαι καὶ μύρμηκες.

Αἱ μέλισσαι καὶ αἱ μύρμηκες εἶνε δύο εἶδη ἐντόμων, τῶν ὁποίων συνήθως συγκρίνουσι τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν δραστηριότητα· ἀλλ' ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἦτο γνωστὸν ἀνεκάλυψε σουηδὸς τις φυσιολόγος, ὅστις παρετήρησεν ὅτι εἶδος τι μυρμηκῶν τῆς Αὐστραλίας παράγουσι μέλι. Τὰς κυφάλας τῶν κατασκευάζουσιν ὅχι εἰς κορμούς δένδρων, ἀλλ' εἰς ὑπόγεια κοιλάματα. Ἐχουσι δὲ καὶ αὐτοὶ ὡς καὶ αἱ μέλισσαι τὴν βασιλισσάν τινά καὶ τοὺς ἐργάτας τῶν μόνον ἢ προέλευσις τοῦ μέλιτος διαφέρει· διότι οἱ μύρμηκες δὲν τὸ ἐξάγουσιν ἐκ τῆς γύρεως τῶν ἀνθέων ὅπως αἱ μέλισσαι, ἀλλ' ἐξ ὀργανικῶν φυτικῶν οὐσιῶν εἰς τὸ κηκίδιον, τὸ στέλεχος τῆς εὐκαλύπτου κτλ.

Μουσικὴ καὶ μαγειρικὴ.

Ἐν Βερολίῳ ὑπάρχει μάγειρος ὅστις τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τοῦ διέρχεται καταγινόμενος εἰς τὴν μουσικὴν. Πρὸ τινος συνέθεσε πόλκαν, ὀνομαζομένην « Πόλκα αὐτὰ μελάτα ». Εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς συνθέσεως ταύτης ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς: «Θέσθε τὰ ὡὰ ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος· παῖξτε τὴν « Πόλκαν αὐτὰ μελάτα » μετρίως· γοργὰ· ἀποσύρατε τὰ ὡὰ ἐκ τῆς πυρᾶς εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τοῦ τελευταίου θερμοῦ καὶ παραθέσατε αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν θερμά.»

Πολύτιμος ἀνακάλυψις.

Ὁ φίλος μας Κουφιοκεφαλᾶκης μᾶς ἀνακαίνει μέθοδον, ἣν ὁ ἴδιος ἐπενόησε πρὸς εὐρεσιν τῆς ἡμερομηνίας ἀνευ τῆς χρήσεως ἡμερολογίου. Εἶναι ἀπλουστάτη ἡ μέθοδός του, μᾶς γράφει καὶ τῶντι ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς χθὲς καὶ τῆς παύριον! Προσθέτομεν τότε τοὺς δύο αὐτοὺς ἀριθμούς, λαμβάνομεν τὸ ἡμισυ τοῦ εὐρεθησομένου ἀθροίσματος, καὶ οὕτω ἔχομεν τὸ ζητούμενον.

Παράδειγμα: Χθὲς ἦτο 14 Ἰουλίου, αὐριον θὰ εἶνε 16· διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν σημερινὴν ἡμερομηνίαν λέγομεν: $14 + 16 = 30$ · τὸ ἡμισυ τοῦ 30 εἶναι 15, ἄρα σήμερον ἔχομεν 15 Ἰουλίου.

Ὡς παρατηρεῖτε, ὁ φίλος μας ἀρέσκεται εἰς τὰς δυσκολίας. Ὅπωςδὲποτε τῷ παρατηροῦμεν ὅτι διὰ τὴν πρώτην καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς δὲν μας ὠφελεῖ ἡ μέθοδός του.

Ἀριθμητικὸν παίγνιον.

Ἐάν τις θέσῃ εἰς τὴν μίαν τοῦ χεῖρα ἐν χρυσοῦν πεντάφρακτον καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἐν ἀργυροῦν διφράκτον, δύνασθε νὰ τῷ εἰπῇτε ἀσφαλῶς εἰς ποίαν χεῖρα κρατεῖ τὸ χρυσοῦν νόμισμα καὶ εἰς ποίαν τὸ ἀργυροῦν; Ἰδοὺ εἰς τρόπον ἀσφαλῆς νὰ το εὕρετε διὰ δύο πολλαπλασιασμῶν καὶ μιᾶς προσθέσεως.

Ἐχετε ἐν πρώτοις ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ μὲν χρυσοῦν νόμισμα ἀντιπροσωπεύει περὶ τὸν ἀριθμὸν φράκτων, τὸ δὲ ἀργυροῦν ἀριθμὸν ἄρτιον. Τοῦτο τεθέντος, παρακαλεῖτε τὸν κρατοῦντα τὰ νομίσματα νὰ πολλαπλασιάσῃ μὲ τὸ νοῦν τοῦ τὸν ἀριθμὸν ὅστις περιστάνει τὴν ἀξίαν τοῦ νομίσματος· τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα μὲ οἰονδήποτε θέλει ἄρτιον ἀριθμὸν· τὸν δὲ ἀριθμὸν ὅστις περιστάνει τὴν ἀξίαν τοῦ νομίσματος τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὴν ἀριστεράν χεῖρα, μὲ ἓνα οἰονδήποτε πάλιν θέλει περὶ τὸν ἀριθμὸν. Κατόπιν τὸν παρακαλεῖτε νὰ προσθέσῃ τὰ δύο γινόμενα καὶ νὰ σας εἰπῇ μόνον τὸ ἄθροισμα. Ἐάν τὸ ἄθροισμα τοῦτο εἶναι ἀριθμὸς ἄρτιος, τὸ ἀργυροῦν νόμισμα εὐρίσκεται εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ χεῖρα, τὸ δὲ χρυσοῦν εἰς τὴν ἀριστεράν. Ἄν τὸ ἀθροισμα εἶναι περὶ τὸν ἀριθμὸν τὸ συμπέρασμα εἶναι ἀντίθετον.

Κάμετέ το εἰς ὅσους ἤξεύρετε ὅτι δὲν ἀναγινώσκουν τὴν «Διάπλασιν» καὶ θὰ ἴδετε πόσον θὰ τοὺς ἐκπλήξετε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς μητρὸς τοῦ ὁ Μπεμπὲς κατεβόρ-χθισεν ὅλην τὴν περιεχόμενον ἐνὸς κυτίου ζαχαρωτῶν.

— Πῶς! ἀναφωνεῖ ἡ μήτηρ ὅταν ἐπέστρεψεν, ὅλα τα ἔφαγες!

— Ἄ! ὄχι, μαμμά, μοῦ ἔπεσε ἓνα καὶ δὲν εἰμπόρεσα νὰ το εὕρω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πρασίνης Χλόης.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης προσέρχεται εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις ἐμπορικῆς τινος σχολῆς.

— Εἰπέ μοι, φίλε μου, τὸν ἔρωτᾷ ὁ ἐξετάζων καθηγητής, πῶς εὐρίσκομεν τὴν τετραγωνικὴν ρίζαν;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε καθηγητά, νὰ σας παρατηρήσω, ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῶ εἰς τὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ ὄχι εἰς τὰ τῆς γεωγραφίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας.

*

Ἐν ὥρᾳ μαθήματος:

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. Διὰ νὰ ἐννοήσετε καλλίτερα τὴν διαφοράν ἢ ὅποια ὑπάρχει μετὰ τοῦ βλέπω καὶ τοῦ δια-

κρίνω προσέξατε εἰς αὐτὸ τὸ παράδειγμα: «Βλέπεις ἔκει μακρὰν ἐκεῖνο τὸ ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιο; — Δὲν διακρίνω, εἶμαι μύωψ.»

ΜΑΘΗΤΡΙΑ. Ἄ, κυρία, καὶ σεῖς μύωψ εἴσθε; Καὶ ἡ μαμμά μου εἶνε μύωψ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθιμῆς Λυγαρίας.

*

— Ἐλα μέσα, Νίκο, θὰ μοῦ ἀρρωστήσῃς πάλι· δὲν θυμᾶσαι τί βάσανα τράβηξες τὴν περασμένην ἐβδομάδα;

— Ναι, μαμμά, ἀλλὰ δὲν θυμᾶσαι καὶ πόσες καραμέλλες ἔφαγα;

Ἐστὴν ὑπὸ ἱ. Θ. Δημητρουπόλου.

*

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας:

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ποῖα ἄλλα πόλεις εἶνε εἰς τὸν νομὸν τοῦτον;

ΜΑΘΗΤΗΣ. Ὁ Ἀλφειὸς μὲ δύο χιλιάδας κατοίκους.

ΔΙΔΑΣΚ. (Ἀποτεινόμενος πρὸς ἄλλον μαθητὴν). Λέγε σύ, Πέτρε· τὸ εἶπε σωστά;

ΠΕΤΡΟΣ (Ἐτοιμῶς). Σωστά, μὲ δύο χιλιάδας βατράχους.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀργείας Τελεισίλλης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Μοὶ ἤρσεν ἡ ἀπλότης καὶ ἡ εὐκρίνεια τῆς ἐπιστολῆς σου, φίλτατε Κωνσταντίνε Κατσίγρα· καὶ εἶπα μέσα μου: ἓνα παιδί μὲ τὸσον καλὰ αἰσθήματα καὶ μὲ τὸσον καλὰς ἀδελφὰς νὰ το προγυμνάζουν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἀρίστεύῃ ἐπὶ τέλους!

Κ' ἐγὼ ἐπίσης, ἔσπευτο μὲν Πουλί, πολλάκις ἔγραψα εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ σχολὴν νὰ μοῦ στείλουν τὸν κανονισμὸν διὰ νὰ σοὶ τὸν στείλω, ἀλλ' εἰσέτι δὲν τον ἔλαβα· τώρα θὰ γράψω εἰς κανένα φίλον μου νὰ τον ζητήσῃ ἀυτοπροσώπως. Μυρίαις εὐχαριστίας, Καμικὲ Ἀριστοφάνη, διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ Ἀτρουμήτου Θαλασσομάχου. Ἀπὸ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ βλέπω ὅτι εἶναι λαμπρὸν παιδί.

Ἡ περὶ τῶν ἀπόρων ἐπιμελὴν μαθητῶν φροντίς σου, Σμύρακι, εἶναι μία ἐπὶ ἀπὸδείξις τῶν εὐγενῶν σου αἰσθημάτων. Ἀργότερα καὶ θὰ γίνῃ ἐλπίς καὶ δι' αὐτά.

Ἡ παράκλησίς σου ἐτετέλεσθη, Γερραῖε Θεοῦ. Πῶς περὶς εἰς τὴν ἐξοχὴν;

Ναι, φίλτατε ἱ. Θεοφιλόπουλε, εἰς αὐτὴν τὴν ὀλιγόστιχον ἐπιστολὴν σου ἦτο κάπως ὑποφθέρων τὸ γράψιμον· ἀλλ' ἀκόμη θέλει δουλειά· καὶ αὐτὲς ἡ τόσες ζίφρες εἰς τὴν ὑπογραφήν δὲν νομίζεις ὅτι εἶναι περιτταί;

Τί λέγεις, Ἀνθιμῆν Λυγαριά! τὰς ἐπιστολάς σου νὰ βαρεθῶ; Ἄν εἴξευρες πόσον ἀνοπομόνως τὰς περιμένω! ἐκείνην μάλιστα διὰ τῆς ὁποίας θὰ μοι ἀναγγεῖλῃς τὸ εὐχάριστον γεγονός· εἰς τὸ ὁποῖον διὰ νὰ παρευρεθῇς εὐρίσκεσαι τώρα ἐν μέσῳ τῶν προσφιλεστάτων σοι ὄντων!

Εἰς τὸν ἀπὸ σήμερον ἀρχόμενον 39ον διαγωνισμὸν τῶν λύσεων δύνασαι καὶ σύ, Ἀτρουμήτε Θαλασσομάχε, νὰ λάβῃς μέρος ἀπὸ, ὡς δὲ ἀναγνώσῃς εἰς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, πάντες οἱ βουλομένοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου μικροὶ καὶ μεγάλοι δύνανται νὰ λάβωσι μέρος.

Ναι, Ναυτόπαι Γδραῖε, τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτὸν καὶ σὺ πολὺ ἀγαπητός.

Καλὸν εὐχαιρῶ ἡ μεταφράσις σου, Πορθητὲ τοῦ Εὐρίπου· τὴν ἐξέλεξαι διὰ τὴν καταγίνου καὶ θὰ μάθῃς ἀκόμη καλλίτερον.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ: Ἑλληνικὴ Θάλασσα· φίλτατε Μ. Ε. Σ.

Ἀεὶ πολλῶν ἐπαίνων εἶναι ἡ διευθύντρια τοῦ Παρθενά-γωγείου σας, Κόρη τῆς Δοξασιμένης Ἰδης, διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ μαθήματος τῆς γυμναστικῆς. «Γυμνᾶς νοῦς ἐν ὑγίει σώματι». Καὶ ἡ γυμναστικὴ σκοπὸν ἔχει νὰ διαπλάτῃ τὸ σῶμα καὶ νὰ το ἐνισχύῃ.

Ἡ φωτογραφία σου, Κάλλχα, δὲν εἶναι τὸσον ἐπιτυχὴς ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γίνῃ καλὴ ἡ τζινογραφία καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἀκόμη. Δὲν σοὺ το παρήγγειλα; Ἐπερίμενε μήπως μοῦ στείλῃς ἄλλην. Τώρα δμως θὰ τὴν δώσω πρὸς τζινογράφην καὶ ὅπως γίνῃ πλέον.

Φαντάσου καὶ τὴν ἰδικὴν μου χαρὰν, Ἀθηναῖ Ἀνοιξίς, ὅταν μανθάνω ὅτι ἀρίστεύουν αἱ φίλαι μου εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν: εὐγε! λοιπόν, εὐγε! Καθαρὸς καὶ εὐαγύνωστος εἶναι ὁ γραφικὸς σου χαρακτήρ· μὲ ὀλίγη προσπάθειαν θὰ γίνῃ καὶ καλλιγραφικός.

Ὅσαι πνευματικαὶ ἀσκήσεις δὲν ἐγκρίνονται δὲν δημοσιεύονται, Δουρνηλεῖτε Ἰδομενεῦ. Δὲν ἐγκρίνονται δὲ ὅσαι δὲν εἶναι ἀξίαι δημοσιεύσεως καὶ ὅσαι εἶναι μὲν ἀξίαι δημοσιεύσεως, ἔχουν ὅμως ἤδη δημοσιευθῇ ἐν τῇ «Διαπλάσει»· ἰδιαίτερος λόγος, διατί δὲν δημοσιεύεται ἐκείστη στελλομένη πνευματικὴ ἀσκήσις, εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ, διότι εἶναι τὸσον πολλοὶ αἱ στελλόμεναι καὶ μὴ δημοσιεύμεναι, ὥστε πρὸς τοῦτο δὲν θὰ ἔρκει οὐδ' ὀλίος ὁ χώρος τοῦ φύλλου μου.

Κ' ἐγὼ σὲ φιλῶ, Ἐσθητὴ Ἑλληνοπούλα μου, καὶ περιμένα καὶ ἄλλο γραμματάκι σου.

Σ' εὐχαριστῶ, Φιλδόδε Ἑλληνη, διὰ τὰς ἐνεργείας σου πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μου καὶ περιμένω ἀνοπομόνως τὸ ἀποτέλεσμα.

Πόσα εὐχάριστα πράγματα μοὶ ἀναγγέλλεις, Λευκὸ Περικτεράκι, εἰς ἓνα τόσο δὲ γραμματάκι. Μὲ λίγα λόγια μ' ἔκαμες νὰ αἰσθανθῶ πολλὴν χαρὰν· διότι ὅλα, ὅλα ὅσα μοῦ γράφετε εἶναι τὸσον εὐχάριστα δι' ἐσέ, ἐπομένως καὶ δι' ἐμέ πού σ' ἀγαπῶ. Τώρα περιμένω εἰδήσεις σου ἀπὸ τὸν Νέον Brighton.

Καὶ ὁ Ζωήρος Νεβρόν, λίγα μοῦ γράφει τάχα; Τὸ γραμματάκι τοῦ μοῦ λέγει ὅτι εἶναι χαριτωμένο παιδάκι καὶ πολὺ ἐπιμελές.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς δώδεκα φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Αὐγούστου, Σεπτεμβρ. Ὀκτωβρ. Νοεμβρ. καὶ Δεκεμβρ. ἐ.ε.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βυλόμενοι· ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρῷ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1893]

1. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, γράμμα τὸ δευτέρον μου
Καὶ νῆσός τις τὸ τρίτον μου· ζῶν τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

2. Στοιχειόγραφος.

Τὸν νοῦν σου πρὸς τὸ παρελθὸν γογγῶ πετῶ καὶ φέρω.
Τὴν κεφαλὴν μου ἀν' ἀλλάξω
Βαρύ, βαρὺ τὸ σῶμά σου βῆμα πρὸς βῆμα φέρω,
Πτερὰ δὲν ἔχω νὰ πετάξω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ατρουήτου Εὐζώνου.

3. Στοιχειόγραφος.

Μετὰ τοῦ ταῦ καλῶς θερμαίνω καὶ περιβάλλω σου τὸ σῶμα·
Ἄνευ τοῦ ταῦ πάλιν καλύπτω κατ' ἐποχὰς τινὰς τὸ χῶμα.
Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδίμηρου τοῦ Μονομάχου.

4. Ἀναγραμματισμός.

Ὡς ἀμοιβὴ τῶν κόπων σου ἔς τὴν τσέπην σου ἐμβαίνω.
Ἄν ἐν μοῦ λείψῃ ἐκ τῶν ἐξ, μισὸς ἐναπομένω,
Ἡ ἔχθραν φανερώσω.
Ἀναγραμματιζόμενον δύο ξηρὰς ἐνώνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλωντος Ναυάρχου.

5. Λένιγμα.

Εὐκόλον καὶ νὰ μὰς εὐρῃς, εὐκόλον καὶ νὰ μὰς φῶς,
Τώρα μάλιστα μὰς θρίσκεις ἔς ὅποιον κῆπον καὶ ἀν' πῆς.
Ἄν τὰ τέσσαρά μας πρῶτα τὸ προφέρῃς δύο φορές
Δυστυχία σου ἀν' ἔς τὸ σπῖτι· ἔχῃς τέτοιες συμφορές.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιμεράμιδος.

6. Λένιγμα.

Ἦλθον οἱ πολέμιοι καὶ ἐπολιόρχησαν τὴν πόλιν. Καὶ ἡ
μὲν πόλις ἔφυγεν ἀπὸ τὰς θύρας, τοὺς δὲ κατοίκους συνέ-
λαβον καὶ τοὺς ἔβαλον εἰς τὸ πῦρ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουήτου Λεωνίδα.

7. Πυραμίδες.

Οἱ μὲν σταυροὶ ν' ἀντικατα-
θῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγι-
νώσκειται ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ, αἱ δὲ
ἔξ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν
τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ θὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα πόλεως
εὐρωπαϊκῆς, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω τὸ ὄνομα δένδρου καὶ αἱ
ὑπεράνω αὐτῶν δύο σύνδεσμον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχι-οῦ τῶν Ἱερολογητῶν.

8. Πρόβλημα.

Τίς ὁ ἀριθμὸς, τὸν ὅποιον ἐὰν πολλαπλασιάσωμεν ἐπὶ 3
καὶ εἰς τὸ γινόμενον προσθέσωμεν 9, τὸ δὲ ἄθροισμα διαι-
ρέσωμεν διὰ 3 εὐρίσκωμεν ἀριθμὸν οὐτινος τὰ ψηφία, θεω-
ρούμενα ὡς ἀπλάτ' μονάδες καὶ προστιθέμενα, δίδουσιν ἀριθ-
μὸν ὅστις πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 5 δίδει τὸ ζητούμενον;
Ἐστάλη ὑπὸ . . .

— 10. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

Α') Ὁ ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην ἔχων πλουτεῖ.
Β') Ὁ Ζεῦσις, ὁ Παράσιος καὶ ὁ Ἀπελλῆς ἦσαν ζωγράφοι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

11-15. Μεταμορφώσεις.

Α') Ἡ Σάμος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Λέρος.
Β') Ἡ Χίος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πάτμος.
Γ') Ἡ Πάρος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Σκῆρος.
Ἐστάλη ὑπὸ . . .

14-18. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων
μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Οἶνος, ἀτμός, μέρος, ἄσιτος, ὁσῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

19. Φωνηεντόλιπον.

Ο—νθρς—νσχλμς—νς—τ—ν—πθλμ—σ—δν—χ
—κ—ν—θρν—σ—πρν—χν—, λγς—ρσκ—στγμς—ν—
χρ—σ—χ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουήτου Ὑψιλάντου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν 10 φυλλαδίων τῆς 31 Μαΐου πνευματικῶν ἀσκήσεων

175. Δρύς, ὕς. — 176. Ὀργή, ὀρμή. — 177. Οἶνος,
ὄνος. — 178. Μελίτη (μέλι, τί). — 179. Χελιδὼν (χέλι,
δών). — 180. Ὀσσα, ὄσος. — 181. Ἡ ἀράχνη. — 182.

Α'—28 φιάλαι	Β'—24 φιάλαι	Γ'—20 φιάλαι
2 5 2	3 3 3	4 1 4
5 5	3 3	1 1
2 5 2	3 3 3	4 1 4

— 183. Ι Τ Ξ — 194 - 186. Α') Δύρα, λαύρα,
αὔρα, ἄρα, ἄρμα, ἄσμα. — Β')
Κ Υ Ρ Ο Σ Ἄρης, Ἄρος, ἄρος, ὄνος, ὄνος,
Ο Α Α κτόνος, Κρόνος. — Γ') Τῆρος, τό-
νος, ὄνος, ὄσος, πόσος, πόλος,
Κ Σ Ξ μῆλος, Μῆλος. — 187 - 189. Α') Ὀσσα Β') Οἶκη Γ')
Πῆλιον. — 190 - 194. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος λ σχη-
ματίζονται αἱ λέξεις: μῆλον, πῶλος, φίλος, στόλος, Λαμία.
— 195. ΕΡΜΗΣ (1, Εὐρηνός. 2, Ραιδεστός. 3, Μέναν-
δρος. 4, Ἡρακλής. 5, Σαρωνικός). — 196. Τὸ δάγκαμα τοῦ
ἄφωτος προξενεῖ ὀλιγώτερον πόνον ἀπὸ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ
υἱοῦ. — 197. Περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 1]

ΙΔ'. — ΓΗ!

Ἦσαν δύο περίπου μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν ἐγγέ-
ντο ἡ ἀποβίβασις. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον.
Ἐκαστος ὡς διὰ μαγείας ἐπανεῦρε δυνάμεις διὰ
τὴν πηδῆσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ὕδα-
τος, τριάκοντα ἢ
τεσσαράκοντα ἐκα-
τοστομέτρων βάρ-
ους, διότι ἡ λέμ-
βος εἶχε καθήσῃ
ἐπὶ τῆς ἄμμου, εἰ-
κοσάδα τινὰ βημά-
των ἀπὸ τῆς ἀκτῆς.
Ἀλλ' ὀλίγοι τοὺς
ἐμελλεν ἂν ἐβρέ-
χοντο! Καὶ αὐτῇ
ἡ κυρία Ὀμολλοῶ,
ὡς καὶ ἡ Ἀνθή, ἤρ-
νήθησαν τὴν συν-
δρομὴν τοῦ Παύλου
καὶ τῶν ναυτῶν
προσφερομένων νὰ
τας μεταφέρουν.
Ἀνυπομόνουν, ἐδι-
άχοντο νὰ αἰσθαν-
θοῦν τὸ ἔδαφος ὑπὸ
τοὺς πόδας των.
Μόλις δὲ τὸ ἡγγί-
σαν ὡς ὁ μυθολο-
γούμενος Ἀντίοχος,
ἠντησαν ἐξ αὐ-
τοῦ νέας δυνάμεις.
Οἱ καταβεβλημένοι
ἐκείνοι, οἱ λιμοκτο-
νούντες, οἱ πρὸ μι-
κροῦ ἐτοιμοθάνατοι,
ἤρχισαν νὰ τρέχουν
καὶ νὰ σκιρτοῦν ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς, ὡς ὀμι-
λος μαθητῶν κατὰ
τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ
σχολείου. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην
ν' ἀποδείξουν εἰς ἑαυτοὺς, καταλαμβάνοντες ὅσα
τὸ δυνατόν περισσότερον χωρὸν, ὅτι δὲν ἦσαν παίγνια
αὐταπάτης, ὅτι ἐπάτουν τέλος πάντων ἀληθῆ ξη-
ράν, ἀπηλλαγμένοι τῶν ἀδηφάγων ἐκείνων κυ-
μάτων, τὰ ὅποια ἐξηκολούθουν μυκώμενα εἰς τὸ
ΕΤΟΣ 15^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 14^{ον}

πέλαγος, σωσμένοι ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου διὰ τῆς
δίψης θανάτου, διὰ τοῦ ὁποίου τοὺς εἶχεν ἀπει-
λήσῃ ὁ Ρανᾶ . . .

Καὶ κατὰ πρῶτον ἔπιον, ἀπὸ μικροῦ ρύακος ὁ
ὁποῖος κατήρχετο μινυρίζων ἐκ τῶν πλησίον λόφων
πρὸς τὴν θάλασσαν,
ἐπιον ὡς ἐὰν εἶχον
νὰ δοκιμάσουν ὕδωρ
πρὸ μηνός, ὡς ἐὰν
πράγματι τοὺς εἶχε
βασανίσῃ ἡ δίψα
καὶ ὅχι ὁ φόβος μό-
νον αὐτῆς ἐπιτικει-
μένης.

Εἶτα συνεχάρη-
σαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον
διὰ τὴν σωτηρίαν
τῶν ἐγγελασάν, ἐ-
φώναξαν, ἐθεώρη-
σαν μετὰ χαρᾶς τὴν
σειρὰν τῶν κατα-
πρασίμων βουνῶν,
τὴν περιβάλλουσαν
τὸν ὄρμον. Εἶτα
ὁ συνταγματάρχης
Οὐγκὼν, ὁ ὁποῖος
ἦτο κυνηγὸς περι-
φημὸς, ἐσκόπευσεν
ἐφ' ἐνὸς βράχου
ἐκεῖ πλησίον ζῶν
κερασφόρον, ἐρίφιον
ὡς ἐβεβαιώθησαν
κατόπιν, τὸ ἐφόνευ-
σε δι' ἐνὸς πυρο-
βολισμοῦ, ἐν ᾧ ἐν
ριπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ
ναῦται τὸ ἐξέδαρσαν,
τὸ ἐκαθάρισαν, τὸ
ἐτοίμασαν καὶ το
ἔβαλαν νὰ ψηθῇ διὰ
προχείρου ὀβελοῦ
ἐπὶ ὠραίας πυρᾶς ἐκ κλάδων ξηρῶν. Ὀλη αὐτῇ
ἡ ἐργασία δὲν ἀπῆτησε πολλὴν ὥραν, ἀφ' οὗ τεσσα-
ράκοντα ἔλαβον μέρος μετὰ προθυμίας. . . Ἐκεῖ
γύρω ἐξεστάθησαν καὶ ἐστέγνωσαν ὅλοι, ἔφαγον δὲ
κατόπιν μετ' ὀρέξεως τὸ ψητὸν κρέας μετὰ διπυρα καὶ
ὕδωρ κατὰ βούλησιν. Ἀ, πόσον ἦσαν τώρα εὐτυχεῖς!

«Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΜΑΝΚΑΡΥ ΗΓΕΓΗΝΕΙ» (Σελ. 20)

Μετά τὸ γεῦμα ὅλοι ἀνεξαίρετως ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς θερμῆς καὶ ξηρᾶς ἀμμου καὶ ᾤψαν τὸν ὕπνον των. Καὶ τί ὕπνον ὠραῖον μεταμεσημέρινόν! Οὐδέποτε ἡ μαλθακωτέρα κλίνη τῆς τροπικωτέρας χώρας εἶδε ποτὲ παρόμοιον!

Ἐκοιμῶντο ἤδη ἀπὸ τεσσάρων ἢ πέντε ὥρων, ὅταν ἐξύπνησε πρώτη ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ὁ οὐρανὸς εἶχεν αἰθρίασιν, τὰ δὲ νέφη διηυθύνοντο πρὸς νότον, κεκοσμημένα διὰ παρυφῶν χρυσοῦν καὶ πορφυρῶν ἐκ τῆς δύσεως.

Ἐξαφνα μία ἀνάμνησις, μία τύξις ἐπίεσε τὴν καρδίαν τῆς ἀγαθῆς κυρίας, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ὠνειρεύετο... Ποῦ ἦτο ὁ σύζυγός της;... ὁ δυστυχὴς ταγματάρχης Ὁμολλοᾶ!... ὅθι ἐχάθη, θὰ ἐπνίγη χωρὶς ἀμφιβολίαν... Διατί νὰ τον ἀφήσῃ νὰ ἐπιδιεσθῇ εἰς τὴν λήμβον τοῦ ὑποπλοιάρχου; Καὶ ἐκεῖνη — ἡ χήρα του — δὲν εἶχε συλλογισθῇ κατ' ἀρχὰς τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πῇ, νὰ φάγῃ, νὰ κοιμηθῇ!... Ἡ πρώτη της σκέψις δὲν ὑπῆρξεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς μετὰ τοῦ ὁποίου συνέζη ἀπὸ εἰκοσαετίας!... Τί κτήνη εἴμεθα λοιπόν, ἀφ' οὗ ὀλίγος κόπος, ὀλίγη πείνα ἔχει τόσην ἐπίδρασιν ἐφ' ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἱερωτέρων μας αἰσθημάτων; Διότι τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἀπὸ τριῶν ἡμῶν διδού δὲν ἀνησύχησε περὶ τοῦ ταγματάρχου, μὰ διόλου... Ἀ, ἦτο σκληρόν, ἦτο φρικῶδες!

Ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι παραδίδονται εὐκόλως εἰς λύπην ματαιάν. Τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς φυλῆς της ἐπεκράτησε. Μετ' ὀλίγον ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται:

«Χήρα!... Ἦτο λοιπὸν χήρα... Δυστυχῇ ταγματάρχα!... Ναὶ μὲν εἶχε τὰ ἐλαττώματά του, — ἐπινεν, ὠμιλοῦσε πάντοτε διὰ τὸ συκοφάνει, ἦτο ὀκνηρὸς, ἰδιοτρόπος, — ἀλλ' εἶχε καὶ τὰ προτερήματά του ὁ μακαρίτης. Ἦτο τόσῳ καλὸς, τόσῳ πειθνῆσις, τόσῳ καλὰ ὑποτεταγμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς συζύγου του!... Ἐπειτα ἦτο ἄνθρωπος καθὼς πρέπει κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ ἀρνήσῃ αὐτό... Δυστυχῇ ταγματάρχα... Εὐλικρινῶς ἐλυπεῖτο ἐξ ὅλης καρδίας... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους μήπως δὲν εἴμεθα ὅλοι θνητοί;... Δὲν ἦτο θαῦμα πῶς ἔζη καὶ αὐτὴ;...

Τὸ πένθος τῆς χηρείας εἶνε κρέπιον μαῦρον μὲ καλύπτραν ἀπὸ τοῦλι λευκόν. Σὲ μερικὰς γυναῖκες πηγαίνει πολὺ-πολὺ εὐμορφά· ἄλλες ὅμως τὲς κάμνει πολὺ ἀσχημὲς ἡ φορεσιὰ αὐτή... Ναὶ ὅλα καλά· μὰ ὑπάρχουν ἐμπορικὰ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον;

«Πλοίαρχε, αἶ, πλοίαρχε! Λέτε νὰ ὑπάρχῃ καμμιά πόλις ἐδῶ κοντά, ποῦ νὰ βρῶ καμμίαν ὑποφερτὴν ράπτριαν;

— Τί; πῶς εἶπατε; πόλιν; ράπτριαν; Καλὲ τί λέτε, κυρία μου;

— Σὰς ἐρωτῶ ἂν ξεύρετε ποῦ εὐρισκόμεθα καὶ ἐὰν ἔχετε τὴν ιδέαν...

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, κυρία μου. Ὡ, νὰ ὁ ἥλιος! Καλὴ μέρα ἦλιν, ἡ μᾶλλον καληνύκτα, διότι μᾶς ἀφίνει... Αὔριον, βεβαίως, κυρία μου, κατὰ τὴν μεσημέριαν, ὅταν θὰ γίνῃ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ σημείου, θὰ εἰμπορέσω, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τοῦτο, νὰ ἱκανοποιήσω τὴν δικαίαν σας περιέργειαν... Ἐξ ὧν δύναμαι νὰ ὑποθέσω, εὐρισκόμεθα πεντακοσίας ἢ ἑξακοσίας λεύγας πρὸς νότον τῆς νήσου τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ νὰ με πᾶρῃ ὁ διάβολος ἂν ξεύρω...

— Λέτε λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ καμμιά πόλις ἐδῶ κοντά;

— Πόλις!... δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανόν, ἀγαπητὴ μου κυρία... θὰ ἐκπλαγῶ μάλιστα ἂν ὑπάρχῃ ἔστω καὶ χωρίον μικρόν... Τί παράδοξα πράγματά ποῦ μου συμβαίνουν!...

— Δυστηρὰ θέλετε νὰ πῇτε, πλοίαρχε, εἶπε στεναζούσα ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ καὶ φέρουσα τὸ μανδύγιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς... Ὁ καϊμένος ὁ σύζυγός μου...

— Ὡ, ἔχετε πολὺ δίκιο... Ἰδέτε 'κεῖ καὶ νὰ μὴ τον συλλογισθῶ διόλου! ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πελπιζόμεθα ἀπὸ τώρα, ἀγαπητὴ κυρία... Εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἐχάθησαν καὶ αἱ ἄλλαι λεμβοὶ, ποῖός το ξεύρει. Εἶχαν τὸν ἴδιο καιρὸ καὶ τὰ ἴδια ρεύματα μὲ μᾶς. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον που ἐκυβερνήθησαν.»

Ὁ πλοίαρχος ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ περιέρχεται τοὺς ὀμίλους τῶν κοιμωμένων κραυγάζων:

«Σηκωθῆτε! σηκωθῆτε! Ἐχομεν καιρὸν νὰναπαυθῶμεν τὴν νύκτα. Τώρα πρέπει νὰ κυττάξωμεν ἂν εἴμεθα μόνοι, ἢ ἐὰν ἡ τρικυμία ἔρριψεν ἐδῶ καὶ καμμίαν ἄλλην λέμβον τῆς Ἡρα!»

Ἐξύπνησαν ὅλοι. Ἐκαθάρισαν τὰ ὅπλα των ἀνενέωσαν τὰ φυσίγγια, καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πλοίαρχου ἐξεκίνησαν ν' ἀναδοῦν εἰς ἓν ὕψωμα ἐκεῖ πλησίον. Μετὰ πρόχειρον ἐξέτασιν τῆς περιοχῆς τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο εἶχεν ἐκλέξῃ ὁ πλοίαρχος, ὥς τὸ προσφορώτερον σημεῖον κατοπτέσεως.

Ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ καὶ ἡ Ἀνθή, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Κλοακὲν καὶ τοῦ Χάνδου, ἤθελαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν συνοδείαν. Ἐπειτα ἦτο συνετὸν νὰ μὴν ἀποχωρίζωνται.

Ὁ λόφος πρὸς τὸν ὁποῖον διηυθύνοντο, ἀπετέλει μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ ἐσυλλογίζετο νὰ ὀνομάσῃ Ἀκρωτήριον τῆς Σωτηρίας καὶ τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ὅρμου. Ἦτο σχεδὸν

ἀνδρὸς καὶ εὐπρόσιτος. Θὰ ἔφθανον ἐκεῖ μετὰ εἰς ὥρας πορείαν.

Τὸ μικρὸν ἄγλημα ἠκολούθησε κατ' ἀρχὰς κοιτακίαν, ὅπου μετὰ τινος δυσκολίας ἐδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ δρόμον διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἐκτὸς τῶν ὁποίων ἐφύετο ἐν καταστάσει ἀγρία ἡ δρυς, ὄρουζα, βρώμη καὶ σῖτος. Τὰ γεννήματα ταῦτα, ὡς παρετήρησεν ὁ κ. Κλοακὲν, ἦσαν κάπως νοθευμένα, ἡλλοιωμένα, καὶ ἐφαίνοντο πνιγμένα μετὰ τῶν ἄλλων χόρτων. Ἀλλ' ἡ ἀνατολὴς των ἦτο πολὺ σπουδαία, διότι ἐμαρτύρει τὴν γειννῆσιν καλλιεργημένων ἀγρῶν ἢ τὴν κατὰ τὴν ὑπάρξιν καλλιεργείας ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνῃ.

Ἐκτὸς ἂν εἶνε κριθή, δρυς, βρώμη καὶ σῖτος ὁ πρωτογενεὶς καταστάσει» προσέθεσεν ἐμφρόνως κ. Κλοακὲν. «Ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανόν, διότι τὰ φυτὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἰθαγενῆ τοῦ αἰσίου ἡμισφαιρίου. Ὁ σπόρος των πρέπει νὰ μεταφέρῃ ἐδῶ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου ἢ διὰ τοῦ ἀνέμου ἀπὸ κάποιαν χώραν γειτονικὴν.

— Ὑποθέτω ὅτι ἡ πλησιεστέρα χώρα δὲν ἀπέχει ὀλιγώτερον ἀπὸ ἑξακοσίας ἢ πεντακοσίας λεύγας, τοῦτο δὲ καθιστᾷ τὴν ὑπόθεσιν τῆς διὰ τοῦ αἵμου μεταφορᾶς πολὺ ὀλίγον πιθανήν» εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἐ τότε ἡ χώρα αὐτὴ κατοικεῖται ἢ ἐκατοικεῖται ποτὲ ὑπὸ ἀνθρώπων πολιτισμένων, συνεπὲς ὁ ἀρχαιολόγος.

Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐφάνη μετ' ὀλίγον ἐπιχειροῦσα καὶ ἄλλη παρατήρησις. Μόλις ἤρχισαν ἀναβαίνειν τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, οἱ ναυαγῆτες εὗρον ὠραίας κληματαριάς, αἱ ὁποῖαι ἐκ τοῦ αἵμου των ἐφαίνοντο ἀριθμοῦσαι τοὐλάχιστον δύο ἑκατομμύρια ζώην. Διὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν των οἰνῶν περιέβαλλον δένδρα ἔτι γηραιότερα αὐτῶν, ἀμπτόντο δὲ ὑπὸ τὸ βάρος ὠρίμων σταφυλῶν, ὡμασίων, οἷας οὐδέποτε βεβαίως παρήγαγεν ἄλλος ἀγρία.

Ἐδῶ δὲν ἦτο πλέον διὰ θεωρίας. Ὁ Χάνδος, ὁ Κωδὶκ καὶ οἱ νεώτεροι τῶν ναυτῶν ἤρχισαν ἀναρριχῶνται εἰς τὰ δένδρα καὶ νὰ τρυγοῦν τὸν ἀφθονὸν καρπόν. Ἐφαγον σταφύλια μεθ' ἡδονῆς, ἐγέμισαν ὅλα τὰ καπέλα, ὅλα τὰ μανδύκια καὶ ὅλα τὰ θυλάκια καὶ οὕτως ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ἐὰν δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ ριψοκινδυνεύῃ κανεὶς ὑπεράσματα, στηριζόμενος εἰς μίαν ἀπλὴν ἐντύξεσιν» εἶπεν ὁ κ. Κλοακὲν ἐξακολουθῶν τοὺς ὑπολογισμούς του «θὰ ἔλεγα ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ κατοικήθη ἄλλοτε, πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὅτι σήμερον δὲν κατοικεῖται. Τὸ κλῆμα αὐτὸ ἐφυτεύθη βεβαίως διὰ χειρὸς ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ποῖος ἄνθρωπος θὰ το ἄφινε νὰ φθάσῃ εἰς τοιαύτην θαυμασίαν

ἀνάπτυξιν, χωρὶς νὰ συνάξῃ τοὺς καρπούς; Ἀλλὰ τὸ εἶναι φανερόν ὅτι κανεὶς δὲν ἐπάτησε τὰ χόρτα αὐτὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν...

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὰς τὰς λέξεις, ὅταν θόρυβος κλάδων θραυομένων ἠκούσθη καὶ ἐκ τινος θάμνου πυκνοῦ ἐξώρμησε τρέχον ζῶον ἐπτοημένον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐσταμάτησεν ἡ συνοδεία.

«Ἐνα μοσχάρι ἄγριο!» ἐφώνασεν ὁ συνταγματάρχης Οὐγγῶν, σπεύσας πρὸς καταδίωξίν του.

Ἐδραξε τὸ ὄπλον ἐνὸς ναύτου, ἐσχόπευσε... πυροβολεῖ. Ὁ δρόμος τοῦ ζῶου ἀνεκόπη.

Ὅταν τὸ ἐπλησίασαν ἐξέπνευσεν. Ἦτο μόσχος πυρρὸς, μικροῦ ἀναστήματος, ἡλικίας δέκα ἢ δώδεκα μηνῶν· ἀλλ' ἦτο ζήτημα ἂν τὸ ζῶον ἦτο ἄγριον ἢ ἡμερον. Ἀπεφασίσθη νὰ το ἀφήσουν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπιστρέψουν νὰ το διαμελίσουν τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, καὶ ἡ ἀνάβασις ἐξηκολούθησε. Μετ' ὀλίγον τὰ χόρτα καὶ οἱ θάμνοι ὑπεχώρησαν πρὸ ἐδάφους χαλικιῶδους, ξηροῦ, εὐδάτου. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔφθασαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ὁ ἥλιος εἶχε δύση καὶ ἤδη μελαναὶ σκιαί ἐπλήρουν τὰ κοιλώματα τῶν ὑψωμάτων. Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς εἶχεν αἰθρίασιν ὅλος, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο διαυγὴς καὶ ἦτο ὁρατὴ ἐκεῖθεν ἑκτασίς τριῶν ἢ τεσσάρων λευγῶν ἀκτίνων καθ' ἡμικύκλιον, διότι πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν ἐφρασσε τὴν θέαν βουνὸν ἀρχετὰ ὑψηλόν. Ὡς εἶχεν ὑποθέσῃ ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ, εὐρίσκοντο μετὰ δύο θαλασσῶν ἐπὶ γωνίας γῆς, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἔχουσα τὸ σχῆμα ἐπιμήκους ἀκρωτηρίου, πρὸς νότον τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ὁ ὅρμος τῆς ἀποδιβάσεως. Ἡ ξηρὰ ἐφαίνετο προχωροῦσα πρὸς βορρᾶν.

Ἰχνος ἀνθρώπου πουθενά. Οὔτε κατοικία, οὔτε καπνός, οὔτε θόρυβος οἰοσδῆποτε. Εἰς ἀντίρροπον ἀφθονα ἦσαν ἐκεῖ τὰ ἄγρια ζῷα. Ἀλλὰ πρᾶγμα παράδοξον, τὰ περισσότερα ἐφαίνοντο ἀνήκοντα εἰς εἶδη κατοικίδια. Ἦσαν αἰγες, πρόβατα καὶ πλῆθος ἀλεκτοροειδῶν. Εἰς τὸν ὅρμον μάλιστα, πλησίον τῆς λέμβου παρετήρησαν τὴ βοηθεῖα διοπτρῶν, στολίσκον ὀλόκληρον νησσῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκολύμβων εὐθύμως.

«Δὲν θὰ μας λείψῃ ποτὲ οὔτε κρέας, οὔτε γάλα, οὔτε πουλερικά, οὔτε φρούτα! παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος.

— Οὔτε ψωμί, ἂν καλλιεργήσουμε τὸ σιτάρι μας, ἀπήντησεν ὁ κ. Κλοακὲν.

— Ἐμένα νὰ μὲ συμπαθᾷτε, κύριε πλοίαρχε, μὰ μποροῦμε νὰ ἔχουμε καὶ κρασί, ἐπρόσθεσεν εἰτα ὁ Κομπεροῦσσος. Ἐγὼ το πέρνω ἐπάνω μου, θὰ σας κάμω ἓνα κρασί πρώτης τάξεως. Φθάνει νὰ ἔχουμε βαρέλια.»

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀπεκρίθη. Διευθύνων τὰς διοπτρας τοῦ πρὸς νότον, ἐκεῖθεν τοῦ ὅρμου, εἶχε

παρατήρηση κάτι τὸ ὁποῖον ἀπερρόφα ὅλην του τὴν προσοχήν. Ἦτο μικρὰ στήλη καπνοῦ, λεπτὴ ὡς νῆμα . . .

Ναί, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ἦτο καπνός. Ἀλλὰ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀνυψοῦτο, εἶχεν ἀναφθῆ ὑπὸ ναυαγίων τῆς Ἡ ρ α ς ἢ ὑπὸ αὐτοχθόνων; Ἰδοὺ τί τον ἐνδιέφερε μεγάλως νὰ μάθῃ. Ἐν ἡ περιπτώσει ἦσαν αὐτόχθονες, ἐσύμφερειν ἀρά γε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχήν των διὰ γενικῆς ἐκκενώσεως τῶν πυροβόλων ὅπλων; Τοῦτο ἡρώτησε τὸν συνταγματάρχην Οὐγγών, καλέσας αὐτὸν κατὰ μέρος.

Ὁ συνταγματάρχης ἐκλινεν ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης.

«Ἐὰν εἶνε συμπατριῶται, εἶπε θά μας ἐννοήσουν ἀμέσως. Ἐὰν εἶνε αὐτόχθονες, διατί νὰ τους φοβηθῶμεν; Μήπως τριάκοντα ἐπτὰ Εὐρωπαῖοι, ὠπλισμένοι διὰ τυφεκίων, δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ καταβάλλουν χιλιάδας ἀγρίων; Προτείνω γενικὸν πυροβολισμόν.»

Ὁ πλοίαρχος ἦτο πολὺ ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ ἐὰν καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ πληρώματός του εἶχον διαφύγῃ τὴν καταστροφήν, ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ ταχθῇ ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ συνταγματάρχου Οὐγγών. Διέταξε λοιπὸν τὸ μικρὸν ἄγλημα νὰ σχηματίσῃ τετράγωνον καὶ νὰ σκοπεύσῃ ὑψηλά. Εἶτα, μὲ τὸ πρόσταγμα π ὦ ρ ! ὅλα τὰ τυφεκία ἐπυροβόλησαν συγχρόνως.

Ἡ ἡχώ τῶν πλησίων βουνῶν ἀντελάλησε διαδοχικῶς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν, παραταθεῖσαν οὕτω ἐπὶ εἴκοσι δευτερόλεπτα. Ἐγένετο κατόπι σιγῇ.

Ὅλαι αἱ καρδίαι ἐπαλλων, ὅλων τὰ ὦτα ἐτείνοντο πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐπὶ τέλους, μετὰ διάλειμμα τὸ ὁποῖον ἐφάνη ἀτελεύτητον, ἂν καὶ μὲν διήρκεσε λεπτά τινα, ἠκούσθη μακρόθεν ἐκπυρσοκρότησις. Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἀνεδόθη ἐξ ὅλων τῶν στηθῶν, ὅταν καὶ δευτέρα ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχησεν ἐξ ἄλλου σημείου τῆς ξηρᾶς, καὶ κατόπι τρίτη καὶ εἶτα τέταρτη καὶ μετ' ὀλίγον πέμπτη, ἕκτη, ἐβδόμη! Εἶτα ἐγένετο σιγῇ.

Ἐπτά λοιπὸν ἐκπυρσοκροτήσεις ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν πρώτην ἐπτὰ λοιπὸν λέμβοι ἐσώθησαν ἐκεῖ. . . τὸ ἐπταπλάσιον ἂν ὅσον ἐτόλμων πρὸ

μικροῦ νὰ ἐλπίζουν. Καὶ ἐν τούτοις, τώρα ὅτε ἦσαν βέβαιοι, ἐλυποῦντο πολὺ ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐννέα ἄλλαι λέμβοι δὲν ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν. Τέλος πάντων ἔπρεπε ἀκόμη νὰ ἐλπίζουν. Ἰσως εἶχον ριφθῇ μακρότερα, εἰς ἄλλην γῆν. Τί δὲν θὰ ἐδίδον πρὸ μιᾶς ὥρας διὰ νὰ μάθουν ὅτι μία μόνον ἢ δύο εἶχον σωθῇ. . .

«Ποῖος ξεύρει μήπως εἶνε 'κεῖ καὶ ὁ σύζυγός μου!» ἔλεγε ἐκαθ' ἑαυτὴν μετ' ἀγωνίας ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ.

Ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως εἰς τὸν ὄρμον, ὅθεν θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ μάθουν. Καθ' ὁδόν, οἱ ναῦται ἐκοπτον διὰ πελέκειων χονδρῶς κλάδους δένδρων καὶ κατεσκευάζον ὁδελούς.

Ὁ μόσχος διεμελίσθη, διεπεράσθη διὰ τῶν ὁδελῶν τούτων καὶ μετεκομίσθη. Εἰς τὰς ἐπτὰ, καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἡμέραν διαδέχεται ἀποτόμως ἡ νύξ, σχεδὸν ἄνευ λυκαυγυός, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἀκτὴν.

Δύο σκηναὶ ἐπήχθησαν ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου ἐξ ἰστών, πασσάλων, καὶ κωπῶν, μία μικρὰ διὰ τὴν κυρίαν Ὀμολλοᾶ καὶ διὰ τὴν Ἀνθήν, καὶ ἄλλη πολὺ μεγαλειτέρα, καὶ ἐν τούτοις ἀνεπαρκῆς, διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς ἐπιβάτας καὶ τοὺς ναῦτας. Ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ἐκδρομὴν ἀναζητήσεως ἐπὶ τῆς ἀγνώστου ἐκείνης ἀκτῆς. Μετὰ δεῖπνον κρέατος ὁποῦ καὶ σταφυλῶν, συνήθροισαν ξύλα ξηρὰ διὰ νὰ διατηρήσωσι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ. Τέσσαρες σκοποὶ ἐτάχθησαν παρὰ τὰς σκηνας, αἱ ὁποῖαι μετ' ὀλίγον παρεδόθησαν εἰς ὕπνον μακάριον.

Μόνος ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ ἠγρύπνει ἐκούσιως, καθήμενος παρὰ τὸ πῦρ μετὰ τῶν ναυτῶν του, ἐν ᾧ ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ, ἐξηπλωμένη μετὰ τῆς Ἀνθῆς ἐπὶ λαμπρὰς κλίνης ἐκ πετρίδων, εἰς μάτην προσεπάθει ν' ἀποκοιμηθῇ.

«Εἶμαι χήρα ἢ ὄχι;» ἔλεγε καθ' ἑαυτήν.

Ἄς εἴπωμεν πρὸς τιμὴν τῆς ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ μελανοῦ κρεπίου καὶ τοῦ λευκοῦ τουλιού δὲν τὴν ἀπησχόλει πλέον. Τώρα ὅτε ἡ σωτηρία τοῦ συζύγου τῆς ἐφαίνετο πιθανή, θὰ ἐδίδε τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΟΝ ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ

Ενθυμεῖσθε τὸν μῦθον τῆς Λερναίας Ὑδρας. Μία τῶν ἐπτὰ τῆς κεφαλῶν ἀπεκόπτετο, καὶ διὰ μιᾶς ἐφύτρωνεν ἄλλη εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ὁ μέγας Ἡρακλῆς κατάρθωσε νὰ ἐξοντῇ τὸ ἀκατάβλητον τοῦτο τέρας, ἀπκόψας ἐνὸς μόνου κτυπήματος τῆς ρομφαίας του τὰς ἐπτὰ κεφαλὰς, ἐκ τοῦ ὁποῖου τόσον ἐκβλήθη ἡ Ὑδρα, ὥστε ἀμέσως ἐπесе νεκρά. Ποῖος ἀναγινώσκων τὸν μῦθον αὐτὸν δὲν εἶπε μέσα του: «Τί τερατῶδες ψεῦμα!» καὶ ὅμως ὑπάρχουν εἰς τὴν φύσιν ζῶα ἀσυγκρίτως περιεργότερα ἀπὸ τὴν Λερναίαν Ὑδραν καὶ σχετικῶς, — λαμβανομένου δηλαδὴ ὑπ' ὅψιν τοῦ μεγέθους των, — πολὺ τρομερώ-τερά καὶ καταστρεπτικώτερα ἀπὸ αὐτήν. Ἰδοὺ σήμερον ἐν παράδειγμα.

Γνωρίζετε τὰ βρύα τῶν ἀκινήτων ὕδατων, τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνα προγγυλὰ φυλλάρια, τὰ ὁποῖα, συνεπυκνωμένα τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, σχηματίζουν τάπητας πρασινοχρόους καὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν τελμάτων. Ἐκπλάττω ἀπὸ αὐτὰ τὰ βρύα εὐρίσκονται συχνὰ κολλημένα ὡς βεντούς καὶ ζῶα τινὰ πολὺ παράξενα, τὰ ὁποῖα οἱ φυσιοδίφαι ὠνόμασαν Ὑδρας ὙΔΡΑ Η ΕΛΟΔΙΑΙΤΟΣ καὶ ἐλοδιαίτους. Τὸ σῶμα τῶν ζῶων τούτων εἶνε εἰς σάκκος ἀπλοῦς ὀλίγων χιλιομέτρων μήκους. Τριγύρω εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σάκκου αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ στόμα τοῦ ζῴου, ἐκφύονται βραχίονες μακροί, πλό-μασι, ὠπλισμένοι μὲ κεντρίδας φαρμακευτικὰς. Ἡ Ὑδρα, καθυπερβολὴν ἀδηφάγος καὶ ἀκαταμάχητος ζητοῦσα λείαν, ἀνακινεῖ ἀκαπαύτως τοὺς βραχίονας ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ὡς κινεῖς ἐξ αὐτῶν συναντήσῃ κανὲν ζῶον οἰονδήποτε, συστρέφεται ταχέως, περισφίγγει τὸ ταλαίπωρον θῦμα, τὸ διατρύπῃ διὰ τῶν κεντρίδων του, τὸ παραλύει καὶ οὕτω το φέρει εἰς τὸ στόμα τῆς Ὑδρας, ἡ ὁποία τὸ καταπίνει.

Ἐως ἐδῶ τίποτε τὸ ἐκτακτον. Ἀλλὰ λάβετε μίαν ψαλίδα καὶ κόψατε ἓνα τῶν πλοκάμων τῆς Ὑδρας. Τί νομίζετε ὅτι θὰ συμβῇ; Ἐπάρειλθον εἰκοσιτέσσαρες ὥραι ὁ πλόκα-μος θὰ ξαναφυτρώσῃ. Ἀπαράλλακτα, βλέπετε, ἡ ἱστορία τῶν κεφαλῶν τῆς Λερναίας Ὑδρας. Καὶ ἀκόμη πλέον θαυμαστόν σχίσατε τὸ ζῶον κατὰ μῆκος, ὥστε νὰ χωρισθῇ εἰς δύο ἴσα μέρη. Θὰ ἰδῇτε ὅτι καθὲν ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ διπλόνεται μόνον τοῦ εἰς σχῆμα κέρατος, συνενώνει τὰς δύο τοῦ ἀκρας καὶ ἔχετε τότε δύο Ὑδρας ἀντὶ μιᾶς! Ἀλλὰ μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς αὐτό. Ἀντὶ νὰ σχίσετε τὸ ζῶον κατὰ μῆκος, κόψατέ το εἰς τὴν μέσην, οὕτως ὥστε νὰ ἔχετε ἐπάνω μὲν ἐν τεμάχιον σάκκου κλειστὸν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, χωρὶς πλοκάμους, κάτω δὲ ἓνα δακτύλιον, ἓνα σωληνίσκον μὲ πλοκάμους, ἀνοικτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἰδοὺ τότε τί θὰ συμβῇ: Τὸ ἐπάνω ἡμισυ θὰ ποικτήσῃ ἀμέσως πλοκάμους, τὸ κάτω ἡμισυ θὰ κλεισθῇ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ οὕτω θὰ ἔχωμεν πάλιν δύο Ὑδρας τελείας ἀντὶ μιᾶς. Περιέργον δὲν σας φαίνεται; Καὶ ὅμως, κόψατε μίαν Ὑδραν εἰς ὅσα κομμάτια θέλετε, ἢ μᾶλλον εἰς ὅσα κομμάτια ἡμπορέσετε, καθε κομμάτι θὰ γίνῃ Ὑδρα τελεία, καὶ θάρχησιν ἀμέσως νὰ ψαρεύῃ ἀπαθέστατα, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει κανὲν γινώσκιν τῆς τρομερᾶς ἐγχειρίσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλει τὴν ζωὴν.

Εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε τώρα καὶ ἄλλο πείραμα. Λάβετε μίαν Ὑδραν καὶ γυρίσατέ της τὸ μέσα ἔξω, ὅπως δηλαδὴ ἓνα δακτύλον χειροκτίου, οὕτως ὥστε τὸ ἐξωτερικὸν δέρμα τοῦ ζῴου νὰ γίνῃ στόμαχος, ὁ δὲ στόμαχος δέρμα ἐξωτερικόν. Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ παραξενευθῇ διὰ τοῦτο ἡ Ὑδρα πολὺ. Ἡ ἐκπληξίς της καὶ ἡ ἀμηχανία της ὀλίγον θὰ διαρκέσουν. Μετ' ὀλίγας ὥρας θάρχησιν πάλιν νὰ ψαρεύῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸ στόμα τὴν λείαν, τὴν ὁποίαν θὰ χωνεύῃ μίᾳ χαρὰ μὲ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς δέρμα, μεταβληθὲν τώρα εἰς στόμαχον. Ἡ Ὑδρα βλέπετε ζῇ καὶ ἂν τὴν γυρίσετε ἀπὸ τὴν ἀντι-ποδὴν!

Λέγουν κοινῶς ὅτι οἱ λύκοι δὲν τρώγονται μεταξύ των. Ἡ παροιμία εἶνε ψευδὴς ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λύκους, ἀλλ' αὐστηρῶς ἀληθὴς ὅσον ἀφορᾷ τὰς Ὑδρας. Εἰμπορεῖτε ν' ἐπωφε-

ΥΔΡΑ Η ΕΛΟΔΙΑΙΤΟΣ

ληθῆτε τῆς ἀδηφαγίας τοῦ ζώου καὶ νὰ το κά-
μετε νὰ καταπῇ ἐν τῶν ὁμοίων του. Ἀλλὰ
μόλις ἐννοήσῃ τί ἔφαγε καὶ ἀμέσως τὸ ἐξεμεῖ
παρέχον οὕτω λαμπρὸν παράδειγμα ἀγάπης
πρὸς τὸν πλησίον. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὕτη τῆς
Ἰδρας ἐξωθεῖται μέχρις αὐτοθυσίας, ἂν ἐμπο-
δίσετε τὴν καταφαγωθεῖσαν Ἰδραν νὰ ἐξέλθῃ
διαπερῶντες καὶ τὰς δύο διὰ τριχὸς χοίρου. Θὰ
ἰδῆτε τότε ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ Ἰδρα σχίζεται κατὰ
μῆκος, ἡ δ' ἐσωτερικὴ φεύγει σύρουσα μετ' ἑαυ-
τῆς καὶ τὴν τρίχα, ἡ ὁποία τῆς τρυπᾷ τὸ σῶμα,
χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὴν ἐνοχλεῖ καὶ πολὺ.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι προφανῶς ἡ πραγματι-
κότης ὑπερέβη τὸν μῦθον τῆς Λερναίας Ἰδρας,
τὸν ὁποῖον ὅταν πρῶτην φοράν ἠκούσατε ἢ
ἀνεγνώσατε, θὰ ἐκινήσατε ἴσως μὲ δυσπιστίαν
τὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' ἀδίκως. Δὲν πρέπει ποτε
νὰ γελάτε μὲ τὰς δημώδεις δοξασίας, ὅσον πα-
ράδοξοι καὶ ἂν σας φαίνονται, διότι σχεδὸν
πάντοτε στηρίζονται ἐπὶ παρατηρήσεων πολὺ
ὀρθῶν. Ἐὰν δέ, ἀντὶ νὰ γελάτε εἶχατε πάντοτε
τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν περιέργειαν νὰ ἀναζητῆτε
τὴν ἀρχὴν τοῦ μύθου, θ' ἀνεκαλύπτετε πράγ-
ματα πολὺ περιεργὰ καὶ διδακτικὰ.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΙΔΕΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, 15 ἐτῶν.

Φ ΜΑΡΙΑ, 12 ἐτῶν, ἀδελφὴ του.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, 11 ἐτῶν, ἀδελφὸς του.

Φ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ, γραῖα ὑπηρέτρια.

(Δωμάτιον· ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας μελανοδοχεῖον, γραφίδες, τετράδια, βιβλία)

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ὁ Περικλῆς ἔχων πρὸ αὐτοῦ ἀνοικτὸν τετράδιον κρατεῖ
τὴν γραφίδα συλλογιζόμενος τί νὰ γράψῃ. Ὁ Θρασύβου-
λος ἀναγινώσκει μετὰ προσοχῆς ἐν βιβλίῳ).

ΜΑΡΙΑ. Θρασύβουλε, ἀφίνεις λιγάκι τὸν Πери-
κλῆ νάλθῃ κάτω 'ς τὸν κῆπο νὰ παίξωμ, ἤλθαν
καὶ τὰ ξαδέλφια μας ὁ Τάκης, ἡ Σοφία, ἡ Φρόσω,
ἡ Σμαράγδα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Κλείων ἐν βίᾳ τὸ τετράδιον καὶ ἀναπηδῶν
εὐθύμως] Ἄ! τί καλὰ! ἔρχομαι 'ς τὴ στιγμή!
[Κινεῖ ν' ἀναχωρήσῃ].

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. [Παρατηρῶν αὐτὸν ὑπεράνω τοῦ βι-
βλίου του]. Μπᾶ! καὶ γιὰ ποῦ το βάλαμε;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ἐλα, καϊμένε Θρασύβουλε, ἄφησέ
με νὰ πάγω κάτω 'ς τὸν κῆπο· γιὰ ἰδῆ τί εὖ-
μορφος καιρὸς! ἀκούς τὰ πουλάκια που κελαη-
δοῦν μέσα 'ς τὰ δένδρα; ἀκούς καὶ τὲς φωνὲς
τῶν ξαδελφῶν μας;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Κάμε τὴν ἐκθεσὶν σου καὶ πῆ-
γαινε· δέν σ' ἐμποδίζω.

ΜΑΡΙΑ [Δειλῶς]. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ
αὔριο;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Ἐν σπουδῇ]. Καὶ βέβαια πολὺ σωστά.
Τὴν κάμνω αὔριο ποῦ θάχω πλεῖο πολλὴ ὀρεξι...
πάντα περισσότερη ἀπὸ σήμερα ποῦ δὲν ἔχω καθό-
λου. Λοιπὸν αὔριο. [Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν].

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ [Ἐγειρόμενος ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἐμ-

ποδίζων αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ]. Νὰ καθήσῃς νὰ κάμῃς
τὴν ἐκθεσὶν σου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Μά...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ [Ἐντόνως]. Μοῦ ὑπεσχέθης νὰ τὴν
κάμῃς χθὲς καὶ δὲν ἐφύλαξες τὸ λόγο σου. Πρέ-
πει νὰ τὴν κάμῃς σήμερα. Τὸ ἄκουσες;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Ἐν ἀμνησίᾳ]. Τὸ ἄκουσα, μά...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τότε λοιπὸν μὴ λησμονῆς ὅτι
εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἀκούω σημαίνει συγχρόνως
καὶ ὑπακούω [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ὁ Περικλῆς βηματίζει ἄνω καὶ κάτω θυμωμένος)

ΜΑΡΙΑ. Περικλῆ, νὰ σου πῶ ἓνα λόγον; ὁ θυ-
μὸς δὲν ὠφελεῖ· κάθησε κάτω καὶ ἄρχισε τὴν
δουλειά· ὅσο γρήγορα ἀρχίσῃς τόσο γρήγορα θὰ
τελειώσῃς.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Ὀργίλως]. Δὲν θέλω, τὸ κατάλαβες;
δὲν θέλω! σὺ εἶσαι κορίτσι· σεῖς αἱ γυναῖκες δὲν
ἔχετε χαρακτῆρα· ἐγὼ ὅμως ἔχω· εἶμαι ἄνδρας
ἐγὼ καὶ ἄμα εἰπῶ δὲν θέλω...

ΜΑΡΙΑ. Ἄν χαρακτήρ καὶ πείσμα εἶνε τὸ ἴδιο...
τότε τὸν μεγαλείτερο χαρακτήρα θὰ εἶχε ἐκεῖνος
που ἔχει τὰ μεγαλείτερα αὐτιά.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Οὐφ... βρῆκες ὦρα καὶ σὺ γιὰ
ἐξυπνάδες.

ΜΑΡΙΑ. Ἐλα νὰ ὁμιλήσωμε γνωστικά, Πери-

κλῆ μου· τί θὰ σ' ὠφελήσῃ, παιδί μου, νὰ κάθῃσαι
ἐδῶ μέσα φυλακισμένος καὶ ν' ἀκούς ἀπ' ἐδῶ
ἐπάνω τὲς φωνὲς τῶν παιγνιδιῶν μας; Ἐνῶ ἄμα
κάμῃς τὴν ἐκθεσὶν σου ὅπως-ὅπως, ὁ Θρασύβου-
λος θὰ σ' ἀφήσῃ νάλθῃς νὰ παίξῃς. Καὶ τί ἐκθεσι-
σοῦ ἔβαλε;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Τὴν περὶ ἀντιπαθητικῆς ἐκθεσὶς που
βρίσκεται. Εἰς τί ὠφελοῦν αἱ ἐκθέσεις.
Κατάλαβες δηλαδὴ; δὲν φθάνει που πρέπει νὰ
γράψω μίαν ἐκθεσὶς, μόνον πρέπει ν' ἀποδείξω ὅτι
ὠφελεῖ κι' ὅλα!

ΜΑΡΙΑ [Θωπευτικῶς]. Ἐλα, ἔλα, ἄρχισε, Πери-
κλῆ· σὺ ἄμα πιάσῃς μὲ τὴν καρδιά σου σὲ εἴκοσι
λεπτά τὴν ἔχεις τελειωμένη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Μετὰ δισταγμοῦ]. Ν' ἀρχίσω;

ΜΑΡΙΑ. Καὶ θέλει ἐρώτημα; Ἐγὼ πάγω 'ς
τὸν κῆπο νὰ βρῶ τὰ ξαδέλφια μας· θὰ τοὺς πῶ πως
σὲ λίγο θάρθῃς καὶ σὺ. [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Βηματίζων ἄνω καὶ κάτω]. Ἀλήθεια,
μπορῶ νὰ τὴν τελειώσω σὲ εἴκοσι λεπτά ἂν θάλω
τὰ δυνατά μου. Μὰ νὰ τα βάλω λές;... Γιατί
ὄχι; Ἄς ἀρχίσω. [Κάθεται, ἀνοίγει τὸ τετράδιον, λαμ-
βάνει τὴν γραφίδα καὶ σκέπτεται] Μὰ πῶς ν' ἀρχίσω...
[Εὐὼν τὸν κρόταφόν του] δὲν βρίσκω τίποτε μέσα 'ς
τὸ κεφάλι μου... [Πιέζων τὸ μέτωπόν του] μὰ πῶς
ν' ἀρχίσω λοιπὸν... [Μετ' αὐξανούσης ἀνυπομονῆσας]
μὰ πῶς ν' ἀρχίσω, ἐπὶ τέλους;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. Μπᾶ, παιδάκι μου, δὲν πᾶς κάτω
'ς τὸν κῆπο ποῦ παίζουνε τὰλλα παιδιὰ μιά χαρά,
μόνο κλειστήκες 'δῶ μέσα καὶ γράφεις;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Ρίπτων τὴν γραφίδα καὶ κλείων βιασὺς τὸ
τετράδιον] Ποῦ ἀφίνει ὁ κύριος Θρασύβουλος; ὁ
Θρασύβουλος ὁ τύραννος, ὁ Θρασύβουλος ὁ...

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. Τί λές, γυιέ μου; Εἶσαι καλὰ;
στάσου νὰ ἰδῶ τὸ σφυγμὸ σου μὴν ἔχῃς τίποτε, γιατί
μοῦ φαίνεται σὰν νὰ παραμιλᾷς...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ [Ἀποσύρων ὀρμητικῶς τὴν χεῖρα του].
Εἶμαι πολὺ καλὰ. Γιὰ ἀκουσέ με, Σταυρούλα.
Γιατί αἱ μητέρες δὲν ῥωτοῦν τὰ παιδιὰ τῶν πότε
θέλουν νὰ τα γεννήσουν;

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ [Παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως]. Τί
λόγια εἶν' αὐτά, γυιέ μου. Γιὰ δὸς τὸ χέρι σου...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Μ' ἐρώτησε ἐμένα ἂν ἤθελα νὰ γεν-
νηθῶ τέσσαρα χρόνια ἐπειτα ἀπὸ τὸ Θρασύβουλο;

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. Χριστὲ καὶ Παναγία! μὰ μήπως
βρίσκουσιν σὲ καμμιὰ κάμαρα κ' ἔπρεπε νάρθῃ
νὰ κτυπήσῃ τὴ θύρα καὶ νὰ σου πῇ: «Γυιέ μου,
μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια νὰ σε γεννήσω;» Τότε ποῦ
ἦρθε ἡ σειρά σου τότε σ' ἐγέννησε.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Δὲν ἦταν νὰ γεννηθῶ ἐγὼ προτῆ-
τερα καὶ νὰ τὸν ἔχω αὐτὸν μικρότερο; τότε θὰ τοῦ
ἔδειχνα πόσα ἀπιδία βάζει ὁ σάκκος· τώρα, λέγει,
εἶμαι μικρότερος καὶ πρέπει νὰ ὑπακούω καὶ
ἐπειδὴ λείπει ὁ πατέρας πρέπει νὰ τὸν ἀκούω καὶ
σὰν πατέρα.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. Μὰ εἶνε τόσο γνωστικός, τόσο καλός!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. [Ἐν ὀργῇ]. Γνωστικός, καλός! βαρέ-
θηκα πλεῖα νὰ τ' ἀκούω! Γνωστικός καὶ καλὸς
εἶνε γιὰ σᾶς· γιὰ μένα εἶνε τύραννος! δὲν μ' ἀφί-
νει νὰ χαρῶ τὰς διακοπὰς μου· θέλει καλὰ καὶ
σώνει νὰ μελετῶ μιά ὥρα τὴν ἡμέρα.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. Μὰ αὐτὸς διαβάξει πολὺ περισσό-
τερο...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Δὲν ξέρω ἐγὼ τί κάνει αὐτός!... τὸν
ἑαυτοῦ τὸν ἐξουσιάζει καὶ ἄς τὸν κάμῃ ὅ,τι θέλει.
Τὸ κεφάλι μου ὅμως ἐμένα εἶνε δικό μου καὶ ὄχι
δικό του. [Ἐκ τοῦ κήπου ἀκούονται φωναὶ ζωηραί. —
Μετὰ πικροῦ παραπόνου]. Εἰς τὸν κῆπο κάτω παίζουν
καὶ ἐγὼ εἶμαι καρφωμένος ἐδῶ μέσα, σὰν τὸν Προ-
μηθεᾶ ἐπάνω εἰς τὸν Καύκασον!... Καὶ δὲν ἔχω
κανένα νὰ με βοηθήσῃ· ἡ μητέρα εἶνε μὲ τὸ μέ-
ρος τοῦ καὶ ὁ πατέρας λείπει...

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. Κι' ἂν ἦτο ἐδῶ ὁ ἀφέντης θὰ σ'
ἄφινε;...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Θὰ μ' ἄφινε... μπορεῖ νὰ με ἄφινε...
ἐπὶ τέλους θὰ τοῦ ἔλεγα τὸν πόνο μου [Μετὰ μικρὰν
σκέψιν]. Μοῦ ἔρχεται μιά ἰδέα Σταυρούλα, θὰ
τοῦ γράψω ἓνα γράμμα· θὰ τοῦ πῶ τί τραβῶ μὲ
αὐτὰς τὰς ἐκθέσεις· θὰ ξεθυμάνω τοῦλάχιστον.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. Κάνε ὅ,τι σε φωτίσῃ ὁ Θεός, γυιέ
μου! [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. [Λαμβάνων ἐπιστολικὸν χάρτην καὶ και-
νούργιον γραφίδα]. «Σεβαστέ μου πατέρα». Πῶς ν'
ἀρχίσω τώρα τὸ γράμμα: Ἄχ, αὕτη ἡ ἀρχή! σή-
μερα ἡ τύχη μου ἀπὸ ἀρχὴν σὲ ἀρχὴν μὲ ρίπτει.
Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ πιάσω μὲ τὴν καρδιά μου
[Μειδιῶν] καὶ ὅταν πιάσω μὲ τὴν καρδιά μου... τὸ
λέγει καὶ ἡ Μαρία... Λοιπὸν ἐμπρός. «Τὸ παρὸν
γράμμα σᾶς γράφω διὰ νὰ σας εἰπῶ ὅτι αἱ ἐκθέσεις
τῶν ἰδεῶν, τὸ καλοκαίρι εἰς τὰς διακοπὰς, εἶνε
πράγμα ἀνιπποφορον», τὸ ἰῶτα μὲ δύο π.
Σὰν κάπως ἄσχημα μοῦ κτυπᾷ 'ς τὰ μάτια τὸ ἀνιπ-
ποφορον· ἂς ἀνοίξωμ τὸ λεξικόν· τὸ ὑψίλον μὲ ἓνα
πι· ἀνυπόφορον· ἡ λέξις μοῦ φαίνεται ἀδύνατος·
ἂς εὐρῶ μίαν πλέον δυνατὴν· σ μ ε ρ δ α λ ε ο ν, τὸ
ἀπαντήσαμε φέτος εἰς τὰ ἑλληνικά· εἶνε κάτι τι
σμερδαλέον!» [Μετὰ μικρὰν παύσιν] σὰν πολὺ ἑλλη-
νικὸ εἶνε· ἀφοῦ γράφω πρὸς τὸν μπαμπᾶ μου ἂς
ἰμιλῶ τὴν γλῶσσάν τοῦ μπαμπᾶ μου· ἂς βάλω
φοβερόν. «Δὲν φθάνει που εἶχα ὅλον τὸ ἔτος ἐκθέ-

σεις εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχω καὶ τώρα εἰς τὰς διακοπὰς· διακοπὴ θὰ εἴπῃ παῦσις· δὲν εἶνε λοιπὸν σωστό; νὰ παύσουν καὶ αἱ ἐκθέσεις; Συλλογισθῆτε προσέτι, πατέρα, ὅτι λέγονται ἐκθέσεις ἰδεῶν. Μὲ ἄλλους λόγους πρέπει νὰ ἔχω ιδέας διὰ νὰ τὰς ἐκθέτω, ποῦ νὰ τὰς εὕρω; ιδέας δὲν ἔχουν, καὶ καὶ καὶ θέλετε ἐγὼ, μαθητὴς τοῦ σχολαρχείου νὰ ἔχω ιδέας καὶ κάθε ἐβδομάδα, καὶ παραγγελιὰ μάλιστα, τὴν ὥρα ποῦ τὰς θέλω, διὰ νὰ τὰς ἐκθέτω; Σήμερα, παραδείγματος χάριν, ἐκάθισα νὰ γράψω καὶ δὲν εὗρήκα καμμίαν ιδέαν· καὶ ἤκουσα κάτω εἰς τὸν κῆπον τὰ ἐξαδέλφια μου νὰ παίζουν, νὰ γελοῦν, νὰ τρέχουν· καὶ ὑπέφερα μαρτύριον δι' αὐτὸ σὰς γράφω, πατέρα, νὰ σας εἰπῶ τὸν πόνον μου· καταργήσατε τὰς ἐκθέσεις τὸν καιρὸν τῶν διακοπῶν· καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅταν ἀρχίσουν τὰ μαθήματα νὰ τὰς γράφω μὲ περισσotέραν ὀρεξιν· ἤξεύρω πῶς αἱ ἐκθέσεις, ὠφελοῦν πολὺ ἐγὼ, μάλιστα, τὰς ἀγαπῶ τὰς ἐκθέσεις· τώρα ὅμως εἰς τὰς διακοπὰς θέλω νὰ κουράζω περισσότερο τὰ πόδια μου παρὰ τὸ κεφάλι μου· ὅπως τὸ μυρμηγκι, τὸ προβλεπτικόν, τὸ καλοκαῖρι μαζεύει διὰ τὸν χειμῶνα, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μαζεύσω ἥλιο, ἀέρα, ὑγείαν.

Δέχθητε τὴν ἔκφρασιν τοῦ πρὸς ὑμᾶς σεβασμοῦ μου.

Εὐπειθέστατος υἱὸς σας

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.»

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΑΡΙΑ. Ἐτελείωσες τὴν ἐκθεσί σου;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Νὰ τὴν τελειώσω; Οὔτε τὴν ἤρχισα καὶ.

ΜΑΡΙΑ. Τί κρῖμα, νὰ μὴν ἔλθῃς ἐς τὸν κῆπον τώρα ἴσα ἴσα που ἀναψε τὸ παιγνίδι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον· ἄφησε νὰ τελειώσω τὴν δουλειά μου. [Γράφει τὴν ἐπιγραφὴν.]

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΘΡΑΥΣΥΒΟΥΛΟΣ. Λαμπρά! ἐστρώθηκα ἐς τὴν ἐργασία βλέπω.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Δὲν εἶνε τίποτε... ἓνα γράμμα.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὡσάν γλυκύπνοο
δροσᾶτο ἀεράκι,
Μέσα 'ς ἀνθότοπο
Τ' ἀθῶο παιδάκι
Τὴν ὑστερὴν ἐβγαλε
Ἀναπνοή.

Καὶ ἡ ψυχούλα του
Μέσ' 'ς τὸν ἀέρα
Γοῦγορ' ἀνέβαινε
Πρὸς τὸν αἰθέρα,
Σὰν λιανοτρέμουλην
Σπίθα μικρή.

Ὅλα τὴν ἐκραζαν
Ὅλα τ' ἀστέρια,
Κ' ἐκείνη ἐξάπλωνε
Δειλὴ τὰ χέρια,
Γιατὶ δὲν ἤξευρε
Σὲ ποιοῦ νὰ ἔμπῃ.

Ἀλλά νά, τοῦδωκε
Ἐν' ἀγγελάκι
Φιλὶ ἀθάνατο
Στὸ μαγουλάκι
Ποῦ ἐξαφνὰ ἐλαμψε
Σὰν τὴν αὐγή!

(Ἐκ τῶν τοῦ ΣΟΛΩΜΟΥ)

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΑΡΙ

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν περισσότερο τὴν γάτα ἀπὸ τοὺς σκύλους.

Νομίζω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἶνε πλέον εὐαίσθητοι καὶ καλλιτεχνικαὶ φύσεις. Εἶνε ὅλως διόλου ἄλλου εἶδους ζῶον ἢ γάτα. Τὴν παρητηρήσατε ποτὲ μὲ προσοχήν; Νευρική, μὲ γλαφυράς καμπύλας, μὲ φιλαρέσκους ἀγκισμούς, μὲ κομψότητα καὶ μὲ

χάριν, εὐαίσθητος εἰς τὰς θωπείας, εὐκίνητος, περιπαθής, ὅχι μόνον ἀποτελεῖ ὥρα ἰον καθεαυτὸ θέαμα, ἀλλὰ καὶ κατέχει ὅλα τὰ μέσα διὰ ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν τρυφεράν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν πολλάκις ἐμπνέει. Οἱ κυνόφιλοι, οἱ φυσικοὶ τῆς ἐχθροῦ, — καὶ ποῖος εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔχει ἐχθρούς! — τὴν κατηγοροῦν ὡς ἀπιστον, πονηράν, κηκὴν καὶ ὀλιγώτερον τοῦ κυνὸς θυμώσπον. Δὲν ἐσυνείθισα νὰ δίδω πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῶν ἐχθρῶν.

Ἀπεναντίας ἕως τώρα ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω πολλὰς ἀντιπροσώπους τοῦ ζωικοῦ τούτου εἶδους, ὅχι μόνον εἰς ἄκρον ἀφωσιμένους εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀγαθὰς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐκτακτον νοημοσύνην πεπρoικισμένας. Ἐκτὸς δὲ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, τὰ ὁποῖα συνηγοροῦν εὐγλώττως ὑπὲρ τῆς γάτας, ἔχω καὶ ἓνα φίλον, τὸν κ. Νικήταν ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο ἐνθουσιασμένος, καί, χωρὶς νὰ μισῇ τοὺς σκύλους, τρέφει τόσο ἰδιαίτεράν ἀγάπην πρὸς τὰς ἀντιζήλους των, ὥστε καὶ ἀκου-

σίως του κλίνει κανεὶς νὰ πιστεύσῃ, ὅταν τον βλέπῃ καὶ ὅταν τον ἀκούῃ, ὅτι ἔχουν καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ τὰ προτερήματά των.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, αὐτὸς μοὶ διηγήθη τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαναλάβω κατωτέρω πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Τοῦ ἔφεραν μίαν φορὰν μίαν γάταν — θὰ ἦτο

ἡ ἑκατοστή που ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὰ χέρια του, — μίαν γατίτσαν ἄσπρην, παχουλήν, χαριτωμένην, μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ἀλλὰ ὅχι μὲ πολὺ μακράν οὐράν. Ἐκ τῆς μανίας τὴν ὁποῖαν εἶχεν, ὅταν ἦτο μικρά, νὰ κοιμάται ἐπάνω εἰς τὴν ἐστίαν καὶ πολὺ, πολὺ πλησίον τῆς φωτιᾶς, χωρὶς νὰ παθαίνει τίποτε, συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ τὴν ὀνομάσῃ Σαλαμάνδραν. — Ζῶον περὶ τοῦ ὁποῖου, καθὼς γνωρίζετε, μυθολογεῖται ὅτι ζῇ τόσο καλὰ εἰς τὸ πῦρ ὅσον καὶ εἰς

τὸν ἀέρα, — καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὴν ἐφώναζεν. Εἰς φίλος του τὸν ἤκουσε τότε καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἡ σάλα ἢ μάνδρα. Δὲν μπορεῖ, καίμνε, νὰ εἶνε καὶ τὰ δύο! Τί διάβολο!

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ τὸν ἔκαμιν ν' ἀλλάξῃ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐγένεν ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀνόστου λογοπαιγνίου καὶ ἐκτοτε ἡ γατίτσα ὀνομάσθη Δουλού, χωρὶς κανένα λόγον καὶ αἰτίαν, ὅπως δὰ δίδονται τὰ περισσότερα ὀνόματα καὶ εἰς ἄνθρώπους καὶ εἰς ζῶα.

Ἡ Λουλού ἐμεγάλωσεν, ἐξεσυνείθισε νὰ κοιμᾶται εἰς τὴν ἐστίαν, διότι ἐπρόσεχε τώρα τὴν ὥραιαν τῆς κάτασπρην γουνίσαν, ἥκουε καλὰ τὸ νομά της, μάλιστα συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ τὸ ψι, ψι, ψι, ἀνέπτυξεν ὅλα τῆς τὰ φυσικὰ προτερήματα καὶ ἔγινε τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον ζῶον τοῦ φίλου μου κ. Νικήτα. Διεσκέδαζε πολὺ μαζί της ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος. Τὴν ἐγύμναζε, τὴν ἐπαίξε, τὴν ἐδοκίμαζε... Καθημερινῶς τοῦ ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ γνωρίσῃ καὶ νέον προτέρημα τῆς Λουλούς. Τὸ ἐσπέρας, ὅταν συνηνητώμεθα, εἶχε πάντοτε τὸ ἀνέκδοτόν του. Σήμερον ἡ Λουλού μου τοῦτο, σήμερον ἡ Λουλού μου ἐκαῖνο.... "Ὅσοι τον ἤκουαν, ἐνόμιζαν ὅτι ὁμιλεῖ διὰ καμμίαν του κόρην ἢ ἀδελφὴν μικράν. Ποῦ νὰ σὰς τα διηγηθῶ ὅλα! Θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὸ τελευταῖον, τὸ χαρακτηριστικώτερον. "Ἄν δέν με πιστεύετε — ἄδικον θὰ ἦτο, ἀφ' οὗ ἐγὼ ἐπιστευσά τον κ. Νικήταν — ζῇ ὁ φίλος μου καὶ πηγαίνετε νὰ τον ἐρωτήσετε.

* *

Ξεύρετε πόσον ἀγαποῦν ἡ γάτες τὰ ψάρια — περισσότερον ἴσως ἀφ' ὅσον ὁ κ. Νικήτας τὰς γάτες. Ἐπὶ τῆς ἀγάπης αὐτῆς ἠθέλησε νὰ πειραματισθῇ ὁ κ. Νικήτας καὶ μίαν ἡμέραν ἐσοφίσθη τὸ ἐξῆς. Ἐφερεν ἕνα ψάρι, καὶ το ἐδείξεν εἰς τὴν Λουλὺν, καὶ ἀντὶ ὅπως τὸ σύνθησε, νὰ τῆς το δώσῃ, τὸ ἔρριπεν ἐμπρὸς τῆς εἰς μίαν λεκάνην σχεδὸν γεμάτην νερόν.

Εἰς τὸ ἐξαφνικὸν τοῦτο κίνημα ἡ Λουλού ἔμεινεν ἐμβρόχτητος. Ἐπαυσεν εὐθὺς νὰ μύζῃ καὶ κατεβίβασε τὴν ῥάχιν τῆς, τὴν ὁποίαν ἡ θεὰ τοῦ ὀρεκτικοῦ προσφαγίου εἶχε κυρτώσῃ... Ἐστάθη ἀρκετὴν ὥραν καὶ εἶδε τὸ ψάρι, χρυσίζον προκλητικῶς εἰς τὸ βάθος τῆς λεκάνης. Ἐστρεψε κατόπιν τοὺς ὀφθαλμούς της περιλύπους, παρακλητικὸς πρὸς τὸν κύριόν της. Ὁ κ. Νικήτας ὑπεμειδίασεν. Ἐλαβε τότε θάρρος ἡ Λουλού καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ μύψῃ, νὰ κυρτόνῃ τὴν ῥάχιν τῆς, νὰ προστρίβεται ἐπ' αὐτοῦ θωπευτικῶς, μ' ἔκφρασιν ἐντόνου, θερμῆς παρακλήσεως. Ἀλλ' ὁ κ. Νικήτας ἐκώφευσεν εἰς αὐτὴν καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ Λουλού, ἂν καὶ ἔπαυσε τὰς θωπείας, δέν εἶχεν ὀρεξιν νὰ παραιτηθῇ τόσο εὐκόλως τοῦ ἰχθύος. Ἐπλησίασε πάλιν τὴν λεκάνην. Τὸ ἔβλεπε καθαρὰ. Ἡ λεκάνη εἶχε μέσα νερόν καὶ κάτω

ἀπὸ τὸ νερόν, ἀπρόσιτον καὶ ἀσφαλές, εὐρίσκατο πάντοτε ἐκεῖ τὸ ψάρι, καὶ ὅμως, — τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος, παρ' ὀλίγον νὰ εἴπω... — ἠθέλησε νὰ ἴδῃ μήπως εἶνε ὀπτική ἀπάτη. Ἐπάτησε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς λεκάνης καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν σιγά, μετὰ προφυλάξεως. Ἀλλὰ μόλις τὸ ροδοκόκκινον ρύγχος τῆς ἤλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἡ Λουλού ἀνετινάχθη, ἀπεσύρθη ἐντρομος. Δέν τῇ ἤρκεσεν αὐτό. Ἐδοκίμασε καὶ μὲ τὸν πόδα τῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτόν τον ἀπετίναξε καὶ τον ἀπέσυρε, μόλις ἠσθάνθη ὑγρασίαν...

Ἀπελπισία! ἀφ' οὗ ἐφοβεῖτο τόσο τὸ νερόν, ἔπρεπε νὰ εὕρῃ ἄλλο μέσον. Ἀπεσύρθη καὶ ἔκυψε νὰ ἴδῃ μήπως ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν λεκάνην ὑπῆρχε καμμία διέξοδος. Τίποτε! τὸ ψάρι δέν ἐφαίνετο ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐδοκίμασε τότε νὰ ναντρέψῃ τὴν λεκάνην, ἀλλὰ μὲ ὅλας τῆς τὰς προσπάθειάς δέν το κατόρθωσεν! ἡ λεκάνη ἦτο ἀρκετὰ βαρεῖα καὶ τὴν ἔκαμνε βαρυτέραν ἀκόμη τὸ νερόν. Τίποτε... τίποτε... εἰς μάτην μύζει ἡ Λουλού, εἰς μάτην περιβλέπει. Τὸ ψάρι μένει εἰς τὸ ὑγρόν του βάθος ἀπρόσβλητον καὶ τὴν παρατηρεῖ μὲ ὀφθαλμὸν μικρὸν-μικρόν, κόκκινον ὡς νὰ τὴν εἰρωνεύεται...

Ἡ φιλοτιμία τῆς Λουλὺς πληγόνεται. Συλλογίζεται, συλλογίζεται, μένει ἀκίνητος, ρεμβή. Ἀλλ' ἐξαφνα, διατὶ τὴν ζωηρότην καὶ σπουδὴν καὶ εὐκίνησιν; Τί τρέχει;... Ἡ Λουλού εὗρε τὸ σχέδιόν της! Ἡ Λουλού θὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν της! Ὁρμᾷ πρὸς τὴν λεκάνην, ἀναρριχᾶται, κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ νερόν. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν προβάλλει γενναίως τὴν γλῶσσαν καὶ ἀρχίζει νὰ πίνῃ... νὰ πίνῃ... νὰ πίνῃ...

Ὁ κ. Νικήτας ἐκρότησε τὰς χεῖρας ἐνθους συγκεκινημένος. Ἦτο ἡ ἀσφαλεστέρη μέθοδος. Εὐγε τῆς Λουλὺς! Ἀλλὰ θὰ εἶχεν ἄρα γε τὴν δύναμιν νὰ πῇ ὅλον ἐκεῖνο τὸ νερόν; ὦ, ναί, θὰ ἔπινε τὸ διπλάσιον, ὅταν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπῆρχεν ἕνα ψάρι ὀρεκτικόν, χρυσίζον... Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ Λουλού τὸ ἔπινε κατὰ διαλείμματα. Ἀφ' οὗ ἔπινεν ἀρκετόν, ἀνῆρχετο εἰς τὸ πλησίον παράθυρον καὶ ἐξαπλουμένη ἐπὶ τοῦ βάρους, χωρὶς νὰ χάνῃ ἀπὸ τὴν ὄψιν τῆς τὸ ψάρι, ἐχώνευε μὲ ἥθος μακάριον, βεβαία περὶ τῆς τελικῆς τῆς νίκης. Κατόπιν ἐπέστρεφε καὶ ἔπινεν ἄλλο τόσο καὶ πάλιν ἐξαναχώνευε

καὶ πάλιν ἐξανάπινεν. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐπιμονὴ δέν τὴν ἀφῆκαν μέχρι τέλους! καὶ οὕτω μίαν φορὰν τὸ ψάρι εὐρέθη ἐλεύθερον ἀπὸ τὸ ὑγρὸν στρώμα καὶ ἡ Λουλού ἔτεινε θριαμβεύουσα τὸν πόδα καὶ ἐβύθισε τὸν ὄνυχά της μέσα εἰς τὸ κόκκινον ματάκι ποῦ τὴν ἔβλεπε τόσῃν ὥραν ὡς νὰ τὴν εἰρωνεύετο...

* *

— Ἀμφιβάλλω ἂν αὐτὸ θὰ το ἔκαμνε ποτὲ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α'.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΙΔΑΣ. — ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΤΟΥ ΓΟΡΔΙΟΥ. — ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΔΑ. — Ο ΣΑΤΥΡΟΣ ΜΑΡΣΥΑΣ, Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων, ὅταν ἀκόμη οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος, διαμένοντες εἰς τὰ ὕψη τοῦ ἀπεράντου κυανοῦ οὐρανοῦ, κατήρχοντο συχνὰ ἐκ τοῦ ἀνακτόρου των πρὸς τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους, τιμωροῦντες τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀνταμείβοντες διὰ τῆς εὐνοίας των τοὺς ἀξίους αὐτῆς, — πρὸ πολλῶν, λέγω, αἰώνων, ὁ βασιλεὺς Μίδας κατώκει λαμπρὸν μέγαρον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Πακτωλοῦ, μικροῦ ποταμοῦ τῆς Λυδίας, ὁ ὑποῖος πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου καὶ συνενούμενος μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκβάλλει εἰς τὸ Αἰγαῖον, παρὰ τὴν Σμύρνην.

Ὁ Μίδας ἦτο βασιλεὺς φυγόπονος, ἐγωιστῆς καὶ ὀκνηρὸς, ὀλίγον ἄλλως τε εὐφυῆς, μὴ φροντίζων σχεδὸν διόλου περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ὑπηκόων του, οὐδὲ συλλογίζόμενος νὰ εὐρύνη διὰ κατακτήσεων τὸ βασιλεῖον, τὸ ὁποῖον παράδοξός τις τύχη εἶχε χαρίσῃ εἰς τὸν πατέρα του Γορδῖαν, τοῦ ὁποῖου ἦτο ὁ μόνος υἱὸς καὶ κληρονόμος.

Ὁ Γορδῖας ἦτο ἄλλοτε πτωχὸς γεωργὸς τῆς Φρυγίας. Ἐξῆς μετὰ μεγάλης στενοχωρίας, ἐν μόνον ζεῦγος βοῶν ἔχων καὶ ἐργαζόμενος μετ' αὐτῶν ἀκαταπαύσως. Ἀλλὰ τίποτε δέν κατάρθωνεν ὅσον ἐκοπίαζε, τόσο ἡ πτωχεῖα του ἐγίνετο μεγαλειτέρα. Κάθε κακὴν ἡμέραν διεδέχετο ἄλλη χειρότερα, οὕτω δὲ βαθυηδὸν ὁ δυστυχὴς περιῆλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν καὶ ἀπορίαν. Ἀλλὰ δέν παρεπονείτο ὑποταταγμένος εἰς τὸ

τὸ σκυλί μου! εἶπα πρὸς τὸν φίλον μου Νικήταν μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του, γνωρίζων καὶ θωπεύων τὰς περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς γάτας ιδέας του.

— Καλὲ τί σκυλί σου καὶ σκυλί μου! Νομίζεις ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν σχετικῶς νοημοσύνην περισσοτέραν ἀπὸ τὴν Λουλού μου; Ἐγὼ δέν ἀπεκρίθην. Τί θ' ἀπεκρίνεσθε σῆς;

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

θέλημα τῶν ἀθανάτων θεῶν, δέν τους κατηγόρει ποτὲ ὅτι κατέστησαν τὴν ζωὴν του τόσο ἀθλίαν. Ὁ Ζεὺς, ὁ πατὴρ τῶν θεῶν, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀρετὴν τοῦ Γορδίου, νύχαιστημένος δ' ἐκ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ὑπομονῆς του, ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασίν του καὶ ἀπὸ πτωχὸν γεωργὸν νὰ τον κάμῃ ἰσχυρὸν βασιλέα.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ Γορδῖας ἐργάζετο, ἐξαίφνης ἡ ἐργασία του, τόσο κοπιώδης συνήθως, τῷ ἐγένετο εὐκόλος. Ἡ γῆ ἐφαίνετο σχιζομένη ἀφ' ἐαυτῆς πρὸ τῆς κοπίδος τοῦ ἀρότρου, οἱ δὲ βόες ἐπροχώρουν χωρὶς τὸν ἐλάχιστον κόπον. Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως πτηνὰ διαφόρων εἰδῶν πετοῦν καὶ περιτριγυρίζουν τὸν γεωργὸν μὲ κελαδῆματα! καὶ τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πτωχικὴν του καλύβην, τὸν ἠκολούθησαν καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα δέν ἔπαυσαν νὰ ψάλλουν. Τὰ ἄσματά των ἠψφραίναν τὴν ψυχὴν τοῦ Γορδίου, ὁ ὁποῖος δέν εἶδονατο νὰ κοιμηθῇ. Μόλις δὲ ἐπεφάνη ἡ Ἥως, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ θαῦμα, ὁ γεωργὸς ἐξεκίνησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν, διὰ νὰ συμβουλευθῇ τοὺς μάντεις καὶ τοὺς οἰωνοσκόπους.

Φθάσας πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐκάθησε κατακοπὸς πλησίον μιᾶς πηγῆς. Νεαρὰ κόρη μὲ μαύρους πλοκάμους, ὡς θεὰ ὥραία, προσῆλθε τότε, φέρουσα ὑδρίαν ἐπὶ κεφαλῇς, νάντλησιν ὕδωρ. Ὁ Γορδῖας τῇ ἐζήτησε νὰ πῇ, ἐπειδὴ δ' ἐκείνη ἐφάνη πρόθυμος νὰ γεμίσῃ τὴν ὑδρίαν τῆς, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε μὲ μεϊδίωμα γλυκύ, ὁ γεωργὸς λαβὼν θάρρος, τῇ διηγήθη τὴν θαυμαστήν του ἱστορίαν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ

τῷ εἶπε ἂν θὰ εὑρίσκε εἰς τὴν πόλιν κανένα ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τί ἐσήμεινε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο.

«Ξένε, τῷ ἀπεκρίθη ἡ νεαρά κόρη, ἂν διὰ τοῦτο μόνον ἔρχεσαι εἰς τὴν πόλιν μας, ἡμπορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς ὀπίσω εἰς τὸν ἀγρόν σου, ἀφ' οὗ με ἀκούσης. Οἱ γονεῖς μου οἱ ὅποιοι ἀπέθανον, μοῦ ἐδίδαξαν τὴν οἰονομαντείαν. Σοῦ λέγω λοιπὸν ἐν πεποιθῇ, ὅτι θὰ γίνῃς βασιλεὺς! Πάρε με διὰ σύζυγόν σου, φέρε με εἰς τὴν κατοικίαν σου καὶ ἂν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου δὲν γίνῃς κύριος ὅλης τῆς Φρυγίας, νὰ με φονεύσης ὡς ψεύστριαν ἀναιδῆ».

Ὁ Γορδίας ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τῆς κόρης· χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, λαβὼν μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη. Δὲν εἶχε παρέλθῃ ἀκόμη ἔτος, ὅταν ἡ σύζυγός του τῷ ἐγέννησεν υἱόν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Μίδα.

Μίαν ἡμέραν εἶπεν αὕτη πρὸς τὸν Γορδίαν: «Ὁ ἀγρός σου παρήγαγε πολὺν σῖτον· ἔχεις ἀρκετὸν ὥστε νὰ γεμίσης ἓν ἀμάξιον. Ζεῦξε τοὺς βόας καὶ ὕπαγε νὰ πωλήσῃς τὸν σῖτον εἰς τὴν πόλιν!» Ὁ Γορδίας ὑπήκουσεν.

Ἐν τούτοις τοὺς Φρύγας ἐχώριζε τότε φεραὰ ἔρις, ἐκρηγείσα μετὰ αὐτῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως των. Δὲν ἦτο τρόπος νὰ συμφωνήσουν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου. Οἱ φρονιμώτεροι συνεβούλευσαν τότε νὰ ζητήσουν τὸν χρησμόν τοῦ Διὸς, ὁ ὁποῖος ἐτιμᾶτο διὰ ναοῦ ἐν τῇ πόλει· ὁ δὲ χρησμὸς ἀπεκρίθη ὅτι αἱ ἔριδες θὰ ἔπαυον καὶ ἡ εἰρήνη θὰ πεκαθίστατο, ἂν ἐξέλεγον ὡς βασιλέα τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔφθανεν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως ἐπὶ ἀμαξίου συρομένου διὰ βοῶν.

Οὕτω λοιπὸν, μόλις ὁ Γορδίας, ἐπιβαίνων τοῦ ἀμαξίου του, συρομένου διὰ βοῶν, ἐνεφανίσθη παρὰ τὰς πύλας τῆς πόλεως, τὸν προῦπήντησαν μετὰ χαρᾶς οἱ προῦχοντες, τὸν ἐστόλισαν διὰ τῶν βασιλικῶν ἐμβλημάτων καὶ τὸν ἀνεκήρυξαν βασιλέα τῆς Φρυγίας. Ὁ Γορδίας εἶδεν ὅτι ἡ σύζυγός του καλῶς εἶχε προῖδῃ τὸ μέλλον· τὴν ἔφεραν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, ἐθαμίλευσε μετ' αὐτῆς ἐπὶ ἔτη μακρά, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπ' ὅλων καὶ ἀπέθανε πλήρης ἡμερῶν.

Ὁ υἱὸς τοῦ Μίδα, ὁ ὁποῖος τὸν διεδέχθη,

ἄλλο δὲν ἔκαμε παρὰ νὰ ζῇ ἐν τρυφῇ καὶ ἀρχῇ. Ὁ Γορδίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπὶ τοῦ φρυγικοῦ θρόνου ἀναβάσεώς του, εἶχεν ἀφιερῶσαι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τὸ ἀμάξιον τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινε, καθ' ἣν ἡμέραν οἱ προῦχοντες τῷ προσέφερον τὸ στέμμα. Ὁ ζυγὸς τοῦ ἄρματος τούτου ἦτο περίφημος, διότι ἦτο δεδεμένος μὲ κόμβους πολλοὺς καὶ τόσον πολυπλόκους, ὥστε πραγματικῶς ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος κατήντα ἄλυτος. Ὁ χρησμὸς εἶχεν εἶπει ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν λύσῃ, θὰ ἐγίνετο μονάρχης τῆς Ἀσίας ὅλης. Ὁ Μίδα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοῦ διόλου τὴν μαντείαν ταύτην· μόνον δέ, πολλὰ ἔτη μετὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Γορδίου, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ κύριος τῆς Ἀσίας ὅλης, ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην μὲ σκοπὸν νὰ λύσῃ τὸν γόρδιον δεσμόν. Ἀλλὰ μὴ δυναθεὶς νὰ το κατωρθώσῃ καὶ μανιώδης γενόμενος, ἀπέκοψε διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ὅλου τοὺς ἱμάντας καὶ οὕτως ἐνέπκιξε τὸν χρησμόν. Καὶ ἐγινε μὲν πραγματικῶς κύριος τῆς Ἀσίας, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἀπολαύσῃ τὴν κατὰκτησίν του, διότι δὲν εἶχεν ἐκπληρώσῃ τὸν χρησμόν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τώρα καιρὸς νὰ διηγηθῶμεν τὰ κατὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ ἐπιστρέφομεν εἰς τὸν Μίδα.

Ἐν τούτοις ἡ θεία τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς, ὅπου ἀπέκειτο τὸ ἀμάξιον τοῦ πατρὸς του, κατήντησεν ὀχληρὰ πολὺ διὰ τὸν Μίδα. Ἀπῆλθε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς μακρὰν τῆς πόλεως, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς παλάτιον, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐπίτηδες ἐν τῷ μέσῳ τῆς γονίμου πεδιάδος τοῦ Πακτωλοῦ. Ἐκεῖ ἐλησμόνει τὸν χρησμόν, παραδιδόμενος εἰς εὐωχίας καὶ ζῶν ἄνευ φροντίδων, ὅσον ἐδύνατο εὐαρεστότερον.

Τὸ παλάτιον τοῦ Μίδα ἀπήστραπτεν ὡς ὁ ἥλιος. Τὴν στερεὰν οἰκοδομὴν περιέβαλλον τείχη χαλκᾶ, ἡσφάλιζον δὲ θύραι χρυσαῖ. Εἰς τὴν αὐλὴν ἀνέβλυζον τέσσαρες πηγαὶ ἀκένωτοι· ἐκ τῆς μιᾶς ἔρρεε γάλα, ἐκ τῆς ἄλλης ἔλαιον ἀρωματωδές, ἐκ τῆς τρίτης μελίκρατον καὶ ἐκ τῆς τετάρτης ὕδωρ θερμὸν μὲν τὸν χειμῶνα ψυχρὸν δὲ ὡς ὁ πάγος τὸ θέρος. Ἐκ τῶν πηγῶν τούτων οἱ ὑπηρέται τοῦ Μίδα ἤντλουν διὰ προχοϊδῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας, εὐρεῖα αἵθουσα τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ πορ-

φυρῶν παραπετασμάτων, ἐχρησίμευε διὰ τὰ διηγετῆ συμπόσια τοῦ βασιλέως καὶ τῶν φίλων του. Εὐρεῖται καὶ ὀγκώδεις τράπεζαι ἐκ ὀρυθῶν ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος βοῶν ὀλοκλήρων, ἀρνίων καὶ ζῶων φονευθέντων εἰς τὸ κυνήγιον. Κατὰ διαστήματα ἔλαμπον κἀνίστρα χρυσᾶ, πλήρη ὀπωρῶν εὐχρῶν. Διότι τὸ ἀπεραντὸν δενδροκομεῖον τοῦ βασιλέως, κείμενον ἐκ τῶν χαλκῶν τειχῶν τοῦ ἀνακτόρου, παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ Πακτωλοῦ, παρήγε καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐν ἀφθονίᾳ ἄπια, ῥώδια, μῆλα, σῦκα γλυκύτατα καὶ λαμπράς ἐλαίας. Ποτὲ δὲν ἔλειπον οἱ ἐξαίσιοι αὐτοὶ καρποὶ· διότι ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν πνοὴν τοῦ Ζεφύρου παρήγοντο νέοι καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη ὠρίμαζον οἱ παλαιοὶ· οὕτω δὲ τὸ ἀρτιδρεπὲς ἄπιον διεδέχετο ἀμέσως ἄλλο νέον, τὸ σῦκον σῦκον καὶ τὸ μῆλον μῆλον. Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου ἐφύοντο ὠραῖα ὄσπρια καὶ λαχανικὰ ἐν ἀγρῷ περιφρασσομένῳ δι' αἰμασιῶν ἀειθαλῶν. Ρύαξ διέσχίζεν ὀφιοειδῶς τὸν κήπον ὀλόκληρον, ὥστε δὲν εἶχεν ἀνάγκην ποτίσματος. Οὕτως ἡ τράπεζα τοῦ βασιλέως ἦτο πάντοτε πλουσία εἰς ὀπώρας καὶ λαχανικά.

Μεγάλοι χρυσοὶ ἀμφορεῖς, λιθοκόλλητοι, περιεῖχον τὸ μελίκρατον, τὸ ὁποῖον ἠϋφραине τοὺς συνδαιτυμόνας· ἐπειδὴ δὲ τὰ συμπόσια ἦσαν ἀτελεύτητα, ἅμα ἐνύκτωνεν, ἤναπτον, πρὸς φωτισμὸν τῆς ἀπεράντου αἰθούσης, δάδας ἐκ πύκνης ῥητινώδους, τὰς ὁποίας ἐκράτουν ὑψηλὰ ἀγάλματα χρυσᾶ, παριστάνοντα νεανίσκους καὶ νεάνιδας.

Ὅταν ὁ Μίδα καὶ οἱ φίλοι του ἐχόρταιναν τρώγοντες καὶ πίνοντες, ἐπειδὴ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐγνώριζε νὰ ψάλλῃ τὰ ἐγκώμια τῶν θεῶν καὶ τοὺς ἄθλους τῶν ἀρχαίων ἡρώων, ἡ-

γεῖρετο ὁ Μαρσύας καὶ ἐλάμβανε τὸν αὐλὸν του. Ὁ Μαρσύας κατῴκει ἐντὸς σπηλαίου ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμῶλου, ἐκ τοῦ ὁποῖου πηγάζει ὁ Πακτωλός. Ἦτο Σάτυρος. Ὅπως ὅλοι οἱ Σάτυροι, θεοὶ τῶν ἀγρῶν, δυσειδέστατοι, λαίμαργοι, ὀκνηροὶ καὶ νωθροὶ, εἶχε καὶ ὁ Μαρσύας σῶμα τριχωτόν, ῥίνα σιμὴν, ὧτα ὀξεία, πόδας στρεβλοὺς καὶ οὐρὰν τράγου. Ἡ λαίμαργία του συνεβιάζετο λαμπρὰ πρὸς τὰ ἀτελεύτητα συμπόσια τοῦ Μίδα, τοῦ ὁποῖου ἦτο ὁ τακτικώτερος συνδαιτυμὼν· ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μεγάλην εὐφυΐαν, ἡγάπα πολὺ νᾶκούη τὴν μουσικὴν τοῦ Μαρσύα, ἡ ὁποία τὸν ἔτερπε. Μόλις ἐτελείονε τὸ συμπόσιον ὁ Μαρσύας ἔφερεν εἰς τὸ στόμα τὸν αὐλόν, ἐφούσκονε τὰς παρεῖς του καὶ ἔπαιζεν ἤχους ἀγροτικούς.

Γέλως ἄσβεστος κατελάμβανε τοὺς συνδαιτυμόνας τοῦ βασιλέως, ὅταν ἐβλεπαν τὸν Μαρσύαν νὰ χορεύῃ βρῆεως πρὸς τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ του· καὶ ἀφ' οὗ ἐγέλων καλὰ, βεβαρυμένοι ἐκ τῆς τροφῆς καὶ ἀπηνυκτότεροι ἐκ τῆς χυδαίας ἐκείνης φαιδρότητος, μετέβαινον νὰ κοιμηθῶν ἐπὶ κλινῶν μαλθακῶν, εἰς τοὺς κοιτῶνας τοῦ ἐπάνω πατώματος.

Ὁ Μίδα δὲν ἦτο εὐσεβής, ὅπως ὁ πατήρ του. Δὲν ἐυλογίζετο ἄλλο παρὰ νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὸν αὐλὸν τοῦ Μαρσύα, τὸν ὁποῖον εὑρίσκε θαυμάσιον· ποτὲ δὲν προσέφερε θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς· ποτὲ δὲν εἶπεν εἰς τὸν Μαρσύαν νὰ παίξῃ κανένα ὕμνον πρὸς τιμὴν των. Εἰς τῶν θεῶν λοιπὸν, τοὺς ὁποῖους τόσον ὀλίγον ἐυλογίζετο, τὸν ἐτιμώρησε σκληρῶς διὰ τὴν ἀσέβειάν του, ὅπως θὰ ἴδωμεν κατόπιν.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ H. de la Ville de Mirmont).

ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΙΑ

Ποῖος φίλος σοῦ εἶνε τόσον πιστὸς ὅσον ἐγώ; ἐγκαταλείπεις οὔτε εἰς τὸν ἥλιον οὔτε εἰς τὸ εἶπεν ἡ σκιά εἰς τὸ σῶμα. Σὲ συνοδεύω παν- φέγγος τῆς σελήνης· ἀλλὰ δὲν μου λέγεις σὲ τοῦ ὅπου πηγαίνεις. Μὲ τὸν ἥλιον, μὲ τὴν παρακαλῶ, ποῦ εἶσαι ὅταν ὁ ἥλιος ἢ ἡ σελήνη δὲν με φωτίζουν; Ὁ ἀληθὴς φίλος μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὸν Ἀδὴν ἀκόμη.

ΣΠΑΡΚ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Φαρμακοποιός στιχοπλόκος.

Ὁ φαρμακοποιός μικρὰς τινος πόλεως ἐθέλετο τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ πελάται τού του ἀφινον ἤσυχον, νὰ τὰς ἀφιερῶν ἑῖς τὴν καλλιέργειαν τῶν Μουσῶν. Τόσῃ δὲ μανίαν εἶχε διὰ τὴν ποίησιν ὥστε συνέτασσε καὶ αὐτὰς τὰς συνταγὰς του ἐμμέτρως. Ἐσπέραν τινὰ παρεσκευάσεν ἱατρικὸν διὰ γνώριμόν του ἀσθενῆ εὐρισκόμενῃν εἰς κρίσιμον κατάστασιν, καὶ ἐπὶ τῆς φιάλης ἔγραψε τοὺς ἑξῆς στίχους:

Ὡς τὴν ἀσθενῆ πρὶν δώσετε νὰ πῇ ἀπ' τὴν φιάλην,
Μὲ δύναμιν κινήσατε αὐτὴν πολὺ μεγάλην.

Καὶ διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ἔστειλε τὸ φάρμακον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀσθενοῦς.

Τὴν ἐπαύριον ἐπῆγε νὰ ἴδῃ πῶς εἶνε ἡ ἀσθενής· ἀλλ' αὕτη εἶχεν ἀποβάνῃ τὴν νύκτα, διότι ἀντὶ νὰ κινήσουν μὲ δύναμιν πολὺ μεγάλην τὴν περιέχουσιν τὸ φάρμακον φιάλην εἶχον κινήσῃ τὴν ἀσθενῆ.

Σέβας πρὸς τὰς ἰδέας τῶν ἄλλων.

Διὰ νὰ μὴ φθῶσμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀπελπισθῶμεν ὅτι ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ καταπειθῶμεν τοὺς μεθ' ὧν συνδιαλεγόμεθα, ἀνάγκη νὰ συνειθίσωμεν ἀπὸ μικρὰς ἡλικίας νὰ μὴ ἀντικρούωμεν ποτὲ ἀποτόμως τὰς γνώμας τῶν ἄλλων καὶ νὰ μὴ υποστηρίζωμεν τὰς ἰδικὰς μας μετὰ πολλῆς τόλμης. Ὁ θέλων νὰ ἔχῃ πάντοτε δίκαιον καθίσταται ἀλαζών καὶ ἐπὶ τέλους αὐθάδης.

Ἐάν τις ἐκφέρῃ γνώμην, ἥτις μᾶς φαίνεται ὅτι εἶνε ἐσφαλμένη, ἢ ἀποφεύγωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῷ ἀποδείξωμεν ἀμέσως τὸ παράλογον τῆς γνώμης του. Προτιμώτερον εἶνε νὰ φανῶμεν ὅτι παραδεχόμεθα μὲν ὅτι, εἰς τινὰς περιπτώσεις, ἡ γνώμη του εἰσπράττει νὰ εἶνε ὀρθή, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μᾶς φαίνεται, νομίζομεν ὅτι διαφέρει κάπως τὸ πρᾶγμα.

Ἀποφεύγοντες οὕτω νὰ ἐκφέρωμεν γνώμην ἀπόλυτον βλέπομεν μετ' ὀλίγον τὸ ἐκ τῆς μετριοπαθείας μας κέρδος. Ἡ συνδιάλεξις θὰ καταστῇ οὕτω πλέον εὐάρεστος· ὁ εὐγενὴς καὶ ἡπιὸς τρόπος μὲ τὸν ὅποιον θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι βλέπομεν ὀρθῶς τὰ πράγματα, θὰ τύχῃ εὐνοικωτέρας ὑποδοχῆς. Θὰ συντριβῶμεν ὀλιγότερον, ἐάν ἔχωμεν ἄδικον, καὶ θὰ ἀναγκάσωμεν τοὺς ἄλλους εὐκολώτερον νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς πλάνας των καὶ νὰ συμφωνήσουν μαζί μας, ἐάν ἔχωμεν δίκαιον.

Ἀπροσεξία καὶ ἀφηρημάδα.

Ἐν τινι ἐκθέσει ὑποβληθεῖσα ἐσχάτως εἰς τὴν Ἑπιτροπὴν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων, ἀναφέρεται ὅτι, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1892, δις χίλια ἄτομα ὄχι μόνον ἐλητμόνησαν νὰ θέσωσιν ἐπιγραφὴν εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν ριφθείσας εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπιστολάς ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπιστολαὶ των αὐταὶ οὐδεμίαν περιεῖχον ἔνδειξιν ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐπιστροφὴν των πρὸς τὸν ἀποστολέα. Ἐνεκα τούτου ἀξία

ἀνώνυμοι καὶ μὴ ζητηθεῖσαι, ὑπερβαίνουσαι τὰς 150,000 φράγκων, ἔμειναν εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου!

Πρέπει βεβαίως νὰ εἶνε τις πολὺ ἀπρόσεκτος καὶ ἀφηρημένος διὰ νὰ λησμονῇ νὰ θέσῃ ἐπιγραφὴν εἰς ἐπιστολὴν τὴν ὅποιαν ρίπτει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἀφοῦ μάλιστα ἐνέκλεισεν εἰς αὐτὴν καὶ τραπεζικὰ γραμμάτια. Ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας οὐδεὶς εὐτυχῶς ὑπέπεσεν εἰς τὸ λάθος τοῦτο ἀποστέλλων ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς του. Πολλοὶ ὅμως ἔως τώρα ἐλητμόνησαν νὰ θέσωσι γραμματόσημον εἰς τὰς ἐπιστολάς των καὶ ἔνεκα τούτου ἠρνήθημεν νὰ τὰς δεχθῶμεν πληρόνοντας ἡμεῖς τὰ ταχυδρομικὰ τέλει, διότι τοῦτο θὰ ἠλάφρυνε κατὰ πολλὰς ἑκατοντάδας δραχμῶν τὸ ταμεῖον μας. Ὡστε αἱ ἐπιστολαὶ των ἔμειναν καὶ μένουσιν ἴσως εἰσέτι εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Προφύλαξις τῶν καρποφόρων δένδρων.

Ἐπιστημονικῇ τις ἐφημερίς τῆς Ἀμερικῆς δι᾽ ἰσχυρίζεται ὅτι, διὰ νὰ προφυλάξωμεν τὰ καρποφόρα δένδρα καὶ τοὺς καρπούς των ἀπὸ τοὺς σκώληκας, ἀρκεῖ νὰ ἐμπέξωμεν ἡμίσειαν δωδεκάδα καρφίων εἰς κάθε δένδρον. Ἐκ τῆς ὀξυδῶσεως τοῦ σιδήρου ὑπὸ τοῦ φυτικού χυμοῦ παράγεται ἄμμωνία ἥτις, εἰσδύουσα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ δένδρου, καθιστᾷ αὐτὸ ἀπρσιτον εἰς τοὺς σκώληκας.

Ὅρθη παρατήρησις.

Ἄνωθεν τῆς θύρας χανίου χωρίου τινος ἀνεκάλυψεν εἰς διαβάτης τὴν ἐξῆς παράδοξον ἐπιγραφὴν:

ΕΧΟΜΕΝ ΚΑΙ ΜΕΡΟΣ ΝΑ ΒΟΣΚΟΥΝ ΟΙ ΙΠΠΟΙ

75 λεπτὰ τὴν ἡμέραν δι' ἵππον μὲ μικρὴν οὐρὰν
1 δραχμὴ τὴν ἡμέραν δι' ἵππον μὲ μεγάλην οὐρὰν.

Ἐκ περιεργείας ἠρώτησε γέροντα χωρικὸν τί σχέσιν ἔχει ἡ οὐρὰ μὲ τὸ τίμημα τῆς βοσκῆς.

— Ἀμ δὲ θέλει καὶ φιλοσοφία νὰ το καταλάβῃ κανεὶς, πατριώτῃ μου! νὰ σ' το πῶ ἐγώ: Ἐν ἄλλο γο χωρὶς οὐρὰ διώχνει τὰς μυῖγας μὲ τὸ κεφάλι του, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν τρώει τίποτε. Ἐν ἄλλο γο ὅμως μὲ μεγάλην οὐρὰ διώχνει τὰς μυῖγας μὲ τὰς τρίχας τῆς καὶ δὲν παύει οὔτε στιγμὴ νὰ τρώῃ. Δὲν εἶνε λοιπὸν σωστὸ νὰ πληρῶνῃ καὶ περισσότερο;

Σοφὰ λόγια.

Διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν εἰς τὴν ῥαχίν των καλὸν φόρεμα, πόσοι ἄνθρωποι δὲν περιπατοῦν μὲ τὴν κοιλίαν ἀδειανὴν καὶ δὲν ἀφίνουν τὴν οἰκογενεῖάν των λιμοκτονοῦσαν!

Ὁ ἐξυπνὸν ἀργὰ χασμάται ὀλην τὴν ἡμέραν, καὶ μόλις ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν του περὶ τὸ ἔσπερας. Ἡ ὀκνηρία τὸσον ἀργὰ περιπατεῖ, ὥστε ἡ πτωχεία εἰς μίαν στιγμὴν τὴν φθάνει.

Τὸ αὐριον εἶνε ἡ καταστροφή ὅλων τῶν καλῶν σχεδίων τὸ αὐριον φεύγει πάντοτε πρὸ ἡμῶν καὶ δὲν ἔρχεται ποτὲ, διότι, ὅταν το φθάσωμεν γίνεται σήμερον. Τὸ αὐριον ἐξαπατᾷ καὶ καθησυχάζει τὴν συνείδησιν τῶν ὀκνηρῶν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα πολλοὺς μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ λόγοι.

Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης θέλων νὰ δείξῃ ὅτι προέδρευεν εἰς τὰ ἑλληνικά, προσφέρει εἰς ἕνα καθηγῆτὴν τεμάχιον γλώσσης ψητῆς λέγων:

— Θέλετε ὀλίγην δι᾽ ἑλκτον ἐφημένην;

Ἐστᾷλη ὑπὸ Γεωργίου Τ. Οἰκοδόμου.

*

— Μαμμά, μάλωσε τὴ Μαρίκα.

— Γιατί παιδί μου;

— Θέλει, μαμμά, νὰ φάγῃ γάλα μὲ παξιμάδια νυστικῆ· ἐγὼ τῆς λέγω νὰ μὴ τρώγῃ τίποτε νυστικᾶτα καὶ δὲν θέλει νὰ μ' ἀκούσῃ.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἰδης.

*

Ἡ διδασκάλισσα συλλαμβάνει τὴν μικρὰν Μαρίκαν ἀτακτοῦσαν:

— Μὰ τί θὰ κάμω μὲ σέ, Μαρίκα, τῇ λέγει.

Καὶ ἡ Μαρίκα:

— Νὰ κάμετε ὅ τι καὶ ἐγὼ νὰ μὴ δίδετε προσοχὴν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

ΓΕΩΡΓΙΑΝΗΣ. Γιατί, Δημητράκη, τὸ φεγγάρι εἶνε τόσο χλωμό;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Γιατί δὲν κοιμᾶται καθόλου τὴν νύκτα. Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Τριανταφυλλοῦ.

*

— Ἀγαπᾷς πολὺ τὸν δάσκαλό σου; ἤρῳτα τὸν Ἀντωνάκη τὸ πατὴρ του.

— Ναί, μπαμπᾶ, πολὺ τον ἀγαπῶ... ἀρρωσταίνει ὁ καὶ μένος τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

*

Ὁ Σπύρος δὲν εἶνε πολὺ δυνατὸς εἰς τὴν γραμματικὴν, μάλιστα δὲ τὰ μπερδεύει φοβερὰ εἰς τοὺς μέλλοντας καὶ ἀορίστους τῶν ὑγρολήκτων:

Προχθές εἰς τὸ μάθημα ᾠλίνει τὸ σπείρω, ἀμχανεῖ δὲ τρομερὰ πρὸ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ἀορίστου.

— Σπείρω, σπείρω! τοῦ ψιθυρίζει ἐλεῖμων τις συμμαθητῆς του.

Καὶ ὁ Σπύρος μὲ θυμόν:

— Τί με φωνάζεις καὶ σὺ τώρα; Δέν με ἀφίνης 'ς τὸ χάλι μου!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Ἀντισμένης Λυγαρίδας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ."

Ἦλθε τέλος πάντων αὐτὸς ὁ κάποιος Γορίλλας, Λύρα τοῦ Ὀρφέου; Φαντάζομαι μὲ τί γέλια θὰ φαιδρύνουν τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐσχόχης οἱ ἀστεῖοι μορφασμοὶ του καὶ τί παιγνίδια θὰ ἐπινοῇ διὰ νὰ διασκεδάξῃ ἀδελφὴν τὸσον χαριτωμένην. Φίλησέ μου τὸν μικρόν σου ἀνεψιὸν καὶ γράφε μου πάντοτε περὶ αὐτοῦ, διότι τον ἀγαπῶ.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν πρώτην σου ἐπιστολήν, φίλτατε Χ. Στράγκα. Τὸ δῶρον σοὶ ἐστᾷλη. Λοιπὸν, ἔξετεμμένο Πουλί, ἰδοὺ τί με πληροφορεῖ ὁ φίλος μου. Νέοι μαθηταὶ δὲν θὰ εἰσαχθῶν ἐφέτος εἰς τὴν Ναυτικὴν σχολήν, τούτου ἔνεκα ὁ ἐξαντληθεὶς κανονισμὸς δὲν ἀνατωπῶθῃ.

Ναί, Βόσπορε, καὶ τὰς ἐκ Προῦσης ἐπιστολάς σου τὰς λαμβάνω. Μὴ ἀνυσυχῆς.

Χαίρω πολὺ, Μεγάλῃ Γῇ, ὅτι θέλεις νὰ εἶσαι, καθὼς καὶ πράγματι εἶσαι, ἐντελής Ἑλληνίς· θὰ ἐλυπούμην κατὰ καρδία ἂν μία τὸσον καλὴ κόρη δὲν εἶχεν ἑλληνικὰ αἰσθήματα. Τὴν φωτογραφίαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὅλοι βεβαίως οἱ συνδρομηταὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἴδουν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶνε εὐκόλον ἀργότερα ἴσως.

Ὅλα περνοῦν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, Ἀργεῖα Τελείωσις ἐπίσης καὶ αἱ διακοπαὶ αἱ ὁποῖαι σ' ἐχώρισαν ἀπὸ τὸσον καλὰς φίλας θὰ περάσουν καὶ αὐταί· δι' ἐσὲ μάλιστα που ἔλαβες τὸ ἐπίζηλον αὐτὸ κάλλιστα εἶνε ἀληθὲς καὶ εὐχάριστος ἀνάπαυσις αἱ διακοπαί. Τὸν μικρόν σας Εὐριπίδην φίλησέ μου πολλὰς φορές, σὲ παρακαλῶ, καὶ εἰπέ του ὅτι καὶ ἐγὼ τον ἀγαπῶ.

Τὸ ψευδώνυμον Λευκὴ Καμέλια δὲν το ἔχει ἄλλος, Ἐλλήν Ναῦτα, καὶ εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου. Γράφε μου συνηθέστερα, νὰ μανθάνω τούλαχιστον ἀπὸ σὲ πῶς περνάτε εἰς τὴν ὥραιαν σας ἐσχόχην, καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψετε.

Οἱ στίχοι θέλουν μέτρον, Ἐαρινὴ Μυροῖνη, καὶ οἱ ἰδιότητές σου δὲν ἔχουν πάντοτε. Καταγίνου καὶ θὰ μάθης.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον Εὐδελπίς, φίλτατε Κ. Κ. Πολὺ ἡμερῶν νὰ γίνεσαι ὁλονὲν καλλίτερος, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι

εἰς τοῦτο συντελεῖ ἐν μέρει καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ περιοδικοῦ μου, ὡς μετριοφρόνως λέγεις.

Ναί, Κελαθήστρα μου, μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ θέλω νὰ μου γράφῃς συχνά.

Ὅπως ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μου εἰμπορεῖς καὶ σὺ νὰ μου στέλλῃς παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, Λέων τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ ὅτι ἐπῆρες ἄριστα καὶ ὅτι σε υἱοθέτησεν ὁ καλὸς θεὸς σου ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι λαμπρὸ παιδί καὶ σε συγχάρω ἀπὸ καρδίας διὰ τοῦτο.

Οὔτε ἀνορθογραφίας, οὔτε ἀσυνταξίας εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου, Λύρα τῆς Σαπφούς, τὸ δὲ ὕψος τῆς μαρτυρεῖ τὰ εὐγενῆ αἰσθητά σου.

Ὁ νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχεταὶ ἀπὸ τοῦ προηγούμενου τεύχους, φίλτατε Ἀρ. Παπαδόκη.

Τὰ δύο ζητηθέντα φυλλάδια θὰ τα λάβῃς μαζί μὲ τὸ παρόν, Λευκὸν Τριανταφυλλοῦ. Τί περιπετειώδες τὸ ταξίδι σου καὶ τί ὥραία πού το περιγράφεις!

Ὅσάκις αἱ ἀσχολίαι σου σοὶ το ἐπιτρέπουν θὰ εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς σου, ἐν Ἀυστρίας Ἐλληνοσκέ.

Ὁραῖα πραγματικῶς περνᾷς τὴν ζωὴν. Ἀτρώμηντε Ἰγνηλάνα, ἐκεῖ μετὰ τῶν γονέων σου. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ περνᾷς ὥραία; Εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Ἱερὰπολεως ἐπῆγες, ἡ ἀκούη;

Ὡ ναί, Κατοικάκι τῆς Μάνης, εἶνε σκληρόν, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ σκοτῶνῃ κανεὶς πεταλοῦδες· εἶνε ἡ καίμενες τὸσον ἄκακες, τὸσον ἀθῶες! Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ Μέλι τοῦ Ἰγνητοῦ κάμνει συλλογὴν, εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἐπιστημονικὸς ὁ σκοπὸς καὶ τὸ κακὸν μετριάσσεται κάπως.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ, τοῦ ὁποῦ οἱ κανονισμοὶ διανέμεται μὲ τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, φιλικῶς ἔλινῃ Σ., εἶνε ἄξιον πάσης συστάσεως. Ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις καὶ ἡ πεῖρα τῶν διευθυνουσῶν αὐτοῦ κυρίων Εἰρήνης Πρινάρη καὶ Φλωρεντίας Φουντουκλή εἶνε πιστὰ ἐγγύησις ὅτι αἱ μέλλουσαι νὰ φοιτήσωσιν εἰς αὐτὸ ἑλληνίδες θὰ μορφωθῶσι τελείως καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα κατὰ τὸ ἦθος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ασκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1893]

20. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἄνθος, τ' ἄλλο ἀντωνυμία
Τὸ σύνολον δεικνύει καλὰ ἢ κακὰ σημεῖα.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

21. Συλλαβογραφίος.

Τὸ πρῶτον μέρος μου εἶσαι σύ,
Ἀπαγορεύει τὸ δευτέρον μου.
Καὶ τῆς Τουρκίας μικρὸ νησί.
Εἶνε, ὦ φίλε, τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστίου.

22. Στοιχειογραφίος.

Ἄν εὐρεθῶ ὁλόκληρον, εἶμαι πολὺ, πετῶ.
Ἄν εὐρεθῶ ἀκέφαλον, μονάχα σ' ἐρωτῶ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σεντεμίνου Πουλιῶ.

23. Αἰνίγμα.

Γιὰ τὸ σῶμα καμάρων,
Καὶ συχνότατα φουσκόνω.
Γιὰ τὰ πόδια μου λυπούμαι
Καὶ θρηγῶν παρηγορούμαι.
Ἐστὶν ὑπὸ Τατιανῆς Π. Μ. Ζαδί.

24. Πρόβλημα.

Ἡ φρουρὰ θέσεώς τινος συνίσταται ἐκ 2,600 ἀνδρῶν,
μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι τριπλάσιοι πυροβολιστὰς τῶν
ἱππέων καὶ τριπλάσιοι πεζοὶ τῶν πυροβολιστῶν.

Πόσοι εἶνε ἐξ ἐκάστου σώματος;
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαίδος Ὑδραίου.

25. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσων ἀρχαίαν παροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων.
ΑΑΑΑΑ, Γ, ΕΕΕΕ, Ζ, Η, Η, Κ, ΝΝ, Π, Ρ, Σ, ΤΤΤ, Χ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Ναυτοῦ.

26. Ἀσθήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσι οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων ὥστε ὁριζοντίως νὰ
ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα δένδρου
καρποφόρου, καθέτως τὸ ὄνομα κρᾶ-
τους Εὐρωπαϊκοῦ καὶ διαγωνίως
ἰχθύος καὶ πτηνοῦ ὀνόματα.

Ἐστὶν ὑπὸ Θεμ. Α. Χριστοφίδου.

27—31. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων σχηματίσων τὰ ὀνόματα
πέντε ζώων.

1, Λαπῶξη. 2, Ἐφέσσα. 3, Λόκικος. 4, Δημάκος. 5, Ροῖχος.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Μαργαρίτας.

32—38. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

Α') Ὁ ἀληθὺς εὐτυχὸν εἶνε ὁ ὑγιὴς καὶ ὁ γι' ὅστις πλουτεῖ.
Β') Κοσμιότης καὶ ἐπιμέλεια εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ
παντὸς καλοῦ μαθητοῦ.

Γ') Ὁ ρυπαρὸς εἶνε πάντοτε ἀπεχθής.

Δ') Φρόντιζε ἐνωρὶς περὶ ἐκείνου, οὗτινος ἔχεις ἀνάγκην.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

36—39. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέ-
ξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶ-
σιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Μάλα, κόρη, ρῆμα, ἄκρα.

Ἐστὶν ὑπὸ Σοφιστοῦ Ν. Νεράντζη.

40. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος ποιητὴς καὶ λογογράφος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἀ-
πέθανε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1892 καὶ ποῦ;
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Εὐαγγελίτου Καρδίας.

41. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων
σχημάτισον τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1, Ἀρχαῖος συγγραφεὺς. 2, Πτηνόν. 3, Χώρα τῆς Μι-
κρᾶς Ἀσίας. 4, Μέρος τῆς χειρὸς. 5, Κόσμημα γυναικείου.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γ. Θεοφιλοπούλου.

42. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι
νήσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ μεσαῖα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ
τὰ τελικὰ ἀστερισμοῦ τινος ὀνόμα.

1, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2, Τρώς, φίλος τῶν Ἑλλήνων.
3, Ἐνδαιεῖμα καλογήρων. 4, Ρῆμα περισώμενον, ση-
μαῖνον ὁμιλῶ ὀλίγον. 3, Ἀρχαῖον ὄνομα ἀνδρός.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Δυγαριᾶς.

43. Φωνηεντόλιπον.

λλ—μν—βλ—νθρπν—λλ—δ—θς—κλ.
Ἐστὶν ὑπὸ Τατιανῆς Π. Μ. Ζαδί.

44. Ἑκλιπασύμφωνον.

Η—αί—ἐί—οἷ—ήη—ήη—ήη—άάω.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γ. Δημητρίου.

45. Γεῖφος.

λ' — Ω — Ε — σχέσεις καὶ λ' — Ε] φα ΣΣ καὶ Α ! χωρὶς Τί;
του ψεύδους!
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς 15 Ἰουνίου πνευματικῶν ασκήσεων.

198. Διόνυσος (Δύο, νῆσος).—199. Αἰολός, (αἶ, ὄλος.—
200. Ὄξος, ὄξος.—201. Στέαρ, τέρας.—202. Τὸ γράμμα
ρ.—203. Τὸ πριόνι.—204. Π Ν Υ Ξ
205.—Ἦσαν 24 μαθηταὶ Ν Ω Δ Η
(24 + 8 + 6 + 10 = 48) Υ Δ Ω Ρ
206—207. Α') Ὄνος, φόνος, Ε Η Ρ Α
φόνος, φόνος, λάρος; γλάρος;—Β') Κόδρος, κόρος πόρος,
σπόρος, Πάρος, Πύρρος.—208.—211. Α') Οἶτη—Β') Ἀ-
μανός—Γ') Ἰδῆ—Δ') Σινᾶ.—

212. Μή [Μηναῖος, νεοσσός, ὄσπριον,
μᾶ νέος πριόνιον, Ἰωνία, Ἰασίς, συσκη-
νῶ, κοινόβιος, βίωσις, εἰσερωῶ,
ἀκκίς ὡς κοινόβιος, βίωσις, εἰσερωῶ,
πῶς πριόνιον Ὄρωπος, ποσάνις, ἄκκισμα,
ὀρῶ οἶον μάμμη].—213—216. Ἡ ἀν-
εἰς ἴα παλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμ-
βίος οὗς μάτων γς, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι
κινῶ λέξεις εἶνε γνώσις, γένος, λόγος,

γλῶσσα.—217—222. 1, Μωρέα. 2, Κέδρος. 3, Ροδῆ. 4, Ἐλαία.
5, Π-ελέα. 6, Καρού. —223. Ὁ Εὐριπίδης. —224. Ἐὰν
διὰ τῶν 12 πυρείων σχηματισθῶμεν τὴν λέξιν ΕΠΤΑ κεφα-
λαῖος γράμμασι.—225. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (1, Κλίνη. 2, Παράς.
3, Μετ' ὁμῶν. 4, Κολοφῶν. 5, Απελῆς. 6, Ποσειδῶν.
7, Ἀηδῶν. 8, Ὠλένη).—226. Ὁ κάλλιστος τῶν ἀνθρώ-
πων εἶνε ὁ εὐεργετὴς τοὺς ὁμοίους του. —227. Ἡ κακὴ
γλῶσσα εἶνε σημεῖον κακῆς καρδίας.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕ ΔΑΥΡΙΕ]
[Συνέχεια ἴδε σελίδα 17]

ΙΕ'

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ :

Ἡ ἐπιούσα ἀνέτειλεν ἐξαισία. Ὁ οὐρανὸς ἦτο
καθαρός, ἡ ἀτμόσφαιρα γλυκρά. Ἀδύνατον νὰ
φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ὁ ὅρμος ἐκεῖνος ὁ ἥρεμος καὶ
μελῆεις ἐχρησίμευ-
σεν ὡς καταφύγιον
εἰς ναυαγούς, φεύ-
γοντας θάλασσαν
ἀγρίαν, μανιώδη.

Ἀπὸ πρωῒας ὁ
πλοίαρχος ἐξέπεμ-
ψε καθ' ὅλας τὰς
διευθύνσεις δωδε-
κάδα ναυτῶν μὲ τὴν
ἐντολὴν νὰ συγκεν-
τρώσουν τὰ πλη-
ρώματα τῶν ἄλλων
λέμβων καὶ νὰ ὁ-
ρίσουν ὡς σημεῖον
γενικῆς συναθροί-
σεως τὴν νοτίαν
κλιτὺν τοῦ λόφου
τοῦ ὑψομένου χι-
λιόμετρό τινα πρὸς
βορρᾶν ἀπὸ τῆς ἀ-
κτῆς. Ἐκεῖ ὤρει-
λον νὰ παρευρε-
θῶν ὅλοι τὴν ἐνδε-
κτὴν ἀκριβῶς διὰ
να γινώσκουσιν, νὰ
μετρηθοῦν καὶ νὰ
τυσχεθοῦν περὶ
τοῦ πρακτέου.

Ἐξεκίνησαν πρὸς
τοῦτο περὶ τὴν ἐν-
νάτην καὶ ἡμίσειαν
μετὰ τὸ πρόγευμα,
ἀπολοιοῦντες ὅτε
μὲν τὰς κοιλιάδας,
αἱ ὁποῖαι ἤρχίζον
εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὁρμου, ὅτε δὲ τὴν ράχιν τῶν λόφων
τῶν ἐρειδομένων ἐπὶ τῆς κυρίας βουνοσειρᾶς, ἡ
ποία κατέληγεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Σωτηρίας.

Καθ' ὁδὸν ἔλαβον πολλὰς ἀφορμὰς νὰ ἐπα-
νέλθουν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἰδιορρύθμου χαρακτῆρος
τῆς γλωσσῆς καὶ τῆς φωνῆς, τῶν φυτῶν δηλαδὴ
καὶ τῶν ζώων τοῦ τόπου. Τὰ εὐρωπαϊκὰ φυτὰ,
ΕΤΟΣ 15^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 15^{ον}

καθὼς καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ ζῷα, εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἐν
ἀσθονίᾳ, πλὴν ὅλα εἶχον ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀγρίαν
κατάστασιν. Ἦτο προφανὲς ὅτι μεταφερόμεντα ἄλ-
λοτε ὑπὸ εὐρωπαίων καὶ καλλιεργηθέντα ἐπὶ τινὰ
καιρὸν, εἶχον ἀρθεῖν πάλιν, ἀπὸ ἐτῶν καὶ ἰσως
ἀπὸ αἰώνων, ἀκαλ-
λιέργητα. Ἦσαν
κοκκινογούλια, κα-
ρότα, φασόλια, μπι-
ζέλια, μαρούλια,
ραδίκια, ὅλα τὰ
συνήθη φαγώσιμα
χόρτα, ὅμοι μὲ ἐ-
ρεϊκην, γλῶσση καὶ
διάφορα ἄγρια φυτὰ
γαίων παρθένων.

Αἱ δρυς, αἱ αἰγι-
ροι, αἱ ἰτέαι, ἔθαλ-
λον παραπλεῦρος
τῶν φοινίκων, τῶν
βανανῶν καὶ τῶν
ἰνδικῶν συκῶν. Γι-
γαντιαῖα πορτο-
καλεῖα ἐξαπέστελ-
λον μέχρις ἐδάφους
τοὺς κλώνους τῶν
καταφόρτους ἀπὸ
καρπῶν χρυσοει-
δεῖς. Δαμασκηνεῖαι,
βερυλλοειδεῖς καὶ
κερασεῖαι ἀκόμη,
ἐπανελθοῦσαι εἰς
τὴν πρωτογενῆ κα-
τάστασιν, δὲν παρῆ-
γον μὲν πλέον ἢ
ὁπώρας ὑπὸ τοῦ
πώδεος, ἔχον
μόνον καρπῶν,
ἀλλ' ἐμαρτύρουν
διὰ τῆς παρουσίας
τῶν περὶ τῶν πα-

« ΕΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ
ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΝ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΡΟΓΕΥΜΑ »

λαίων μόχθων τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ δὲ κατοικίδια ζῷα ἐμυρμηγίων ἐκεῖ κατὰ
γράμμα. Δὲν εἶδον αὐτοὶ νὰ κάμῃ ἐκατὸν βήματα
χωρὶς νὰ συναντήσῃ ἵππον, πρόβατον, αἶγα ἢ χοῖ-
ρον. Ἀντήχουν κακκαδίσμοι ὀρνίθων καὶ φωναὶ
ἀλεκτόρων, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὐρίσκειτο εἰς
αὐτὴν οἰκίαν εὐρωπαϊκῆς. Ἐν τούτοις τίποτε ἀ-

ΤΟΜΟΣ 24^{ος} — 3

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας
Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ ἀρλεουσιν ἐνδὲς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των ἐσλιν ἀπαράδεκτα.

γριώτερον, ανταρτικώτερον και πλέον ἔρημον τοῦ τοπίου ἐκείνου μετὰ τὰ ὑψηλά αὐτοῦ ἀπείρακτα φυτά, τοὺς αἰωνόβιους κισσοὺς τοὺς περιβάλλοντας τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, τοὺς πυκνοὺς καὶ συμπεπλεγμένους θάμνους τῶν βανανέων, καὶ τοὺς ἀφθόνους κοκοροίνικας βλαστάνοντας κομψῶς ἐπὶ τῶν κορυφῶν καὶ προσπίπτοντας ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ.

Ἐν ᾧ δὲ ἐπλησίαζον πρὸς τὸν λόφον, συνεπληρώθη ἡ ἀπόδειξις περὶ τοῦ παλαιοῦ πολιτισμοῦ τοῦ τόπου ἐκείνου. Χωρίον, σωστὸν χωρίον ἐξ οἰκίσκων, τῶν μὲν ἐκ ξύλου κατασκευασμένων, τῶν δὲ ἐκ λίθου ἐπιτηδεύματα πλεγμένων, παρουσιάσθη αἰφνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μικροῦ ἐξερευνητικοῦ ἀγῆματος. «Ὅλοι αὐτοὶ οἱ οἰκίσκοι ἦσαν ἤδη εἰς κατάστασιν ἐρειπίων, κεκαλυμμένοι ὑπὸ βάτων σωροί, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ ἀναγνωρίζοντο ἀμέσως ὅχι μόνον ὡς παλαιαὶ ἀνθρώπινοι κατοικίαι, ἀλλὰ καὶ ὡς κατοικίαι κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ χειρῶν εὐρωπαϊῶν» οὔτε κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα οὔτε κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν διαίρεσιν ὁμοιάζον πρὸς τὰς καλύβας τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ὠκεανίας ἢ τῆς Ἀμερικανικῆς ἡπείρου. Ἐφαίνοντο ἐπ' αὐτῶν τὰ ἔγχρη τῶν θυρῶν, τῶν παραθύρων, τῶν ξυλοτοίχων, τῶν ἐστιῶν οἰκίας εὐρωπαϊκῆς. Πρὸς πλήρη δὲ ἀπόδειξιν τοῦ πράγματος εἰς τῶν ναυτῶν, ἐρευνῶν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐνὸς τῶν ἐγκαταλειμμένων τούτων οἰκίσκων, ἀνεκάλυψεν ἐπάνω εἰς τὴν ἐστίαν μίαν χύτραν παλαιὰν πηλίνην, σπασμένην, μαύρην καὶ βρυσσελεπὴ ἤδη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς τοῦ κ. Κλοακὲν ἀνεκάλυψε τὴν ἐξῆς μάρκαν:

Spottiswoode London

Προφανῶς ἄγγλοι κατασκευάζαν τὴν πουδδίγκαν τῶν ἐκεῖ μέσα.

«Ἀγγειοπλαστική! ὦ πολύτιμε βοηθὲ τῆς ἱστορίας!» ἀνέκραξεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ ἀρχαιολόγος. «Ὁ σίδηρος ἐξαφανίζεται καὶ καταστρέφεται, κατατρωγόμενος ὑπὸ τῆς σκωρίας, ἡ ἐπιγραφὴ ἡ χαραγμένη ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἐξαλείφεται, ἀλλὰ τὸ πηλινὸν ἀγγεῖον ἀντέχει, διατηρεῖται καὶ θριαμβεῖ. Διὰ πηλίνων ἀγγείων ἡ ἀρχαιολογία διηγεῖται τὴν ἱστορίαν τῶν αἰώνων. Ἀγγειοπλαστική, ἔσο εὐλογημένη!»

Ταῦτα λέγων ὁ κ. Κλοακὲν, ἔρριπτε βλέμμα θριάμβου πρὸς τὸν υἱὸν του, ὥστε ἰθὺς ἀκόμη μίαν φοράν νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς, τὴν πρακτικὴν χρησιμότητα τῆς ἀρχαιολογίας. Μήπως, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, ἐν ὄνομα ἀπλοῦν χαραγμένον ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου πηλίνου ἀγγείου, δὲν εἶδε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ ἀπασχολοῦντος ὅλους ἐκεῖ ἀπὸ τῆς προ-

τεραίας; Δὲν ἐγένετο γνωστὸν δι' αὐτοῦ ποῖοι εἶχον κατοικήσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον; . . . Καὶ δὲν ἦτο τοῦτο ἐν κατ' ὀρθῷ τῆς ἀρχαιολογίας;

Ἀλλ' ὁ Παῦλος ὀλίγον ἐπρόσεχεν εἰς τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ. Ἀπὸ τινων στιγμῶν, πρὸ πάντων ἀφ' ὅτου ἀφῆσαντες τὴν πεδιάδα, ἤρχισαν νὰ βαδίζουν ἐπὶ ἐδάφους χαλικιώδους καὶ ξηροῦ, ἀνερχομένου ἡρέμα μέχρι τῶν προπόδων τοῦ βουνοῦ, ἐφαίνετο πολὺ ἀπασχολημένος ὑπὸ τινων γεωλογικῶν συμπτωμάτων, τὰ ὅποια εἶχον ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του. Κάθε στιγμὴν ἐκυπτε, ἐσήκωνε καμμίαν πέτραν, τὴν ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς, ἢ ἔκοπτε τεμάχιον τοῦ βράχου μεταχειριζόμενος ὡς σφύραν τὴν ῥάχιν ἐνὸς πελέκειος, ἢ ἐμακρύνετο διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν κοίτην κανενὸς ρυακίου. Ἀφνης εὔρε τὸ ζητούμενον καὶ ἐπέστρεψε τρέχων πρὸς τοὺς συντρόφους του.

«Καλὴ εἶδησις!» ἀνέκραξε. «Σίδηρος! κυρίαί καὶ κύριοι! γῆ σιδηροῦχος! ἰδοὺ τί εὕρηκα.»

Καὶ ἐδείκνυν ὀγκώδη χάλικα μελανόν, σχήματος παραδόξου, τὸν ὅποιον θὰ ἐξελάβαν τις ὡς σκωριασμένον.

Ἀλλὰ γενικῶς ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ὁποῖος ἐξηδηλώθη ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ εὐρήματος τούτου ἦτο πολὺ μέτριος.

Ὁ Παῦλος δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἀδιαφορίαν αὐτήν.

«Πῶς!» ἀνέκραξε (δὲν ἐννοεῖτε λοιπόν, ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς μαῦρος χάλις, τὸν ὅποιον τὸσον περιφρονεῖτε, εἶνε ἀπλοῦστατα τὸ σύμβουλον καὶ ἡ ἐπαγγελία τῆς ἀπελευθερώσεώς μας; Τί θὰ ἡμπορούσατε νὰ κάμετε εἰς τὸν ἔρημον αὐτὸν τόπον χωρὶς σίδηρον καὶ χωρὶς χάλυδα, σὰς παρακαλῶ; . . . Τίποτε! δὲν θὰ εἴχομεν οὔτε κἂν τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμένου βίου! Ἡ-θέλαμεν καταντήσῃ νὰ ζῶμεν ὡς ἄγριοι, ὡς ἄνθρωποι πρωτογενεῖς. Μόνον τὸ μέταλλον αὐτὸ θὰ μας ἀναδιβάσῃ εἰς τὴν περιωπὴν ἀνθρώπων ζώντων εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἀναγνωρίσατε ἀμέσως, ἅμα μάθετε ἐκ πείρας πόσον εἶνε δύσκολον, χωρὶς πρίονιον καὶ ροκάνην νὰ κατασκευάσετε ἔστω καὶ μίαν ἀπλὴν σανίδα, χωρὶς ἐν κερφίον νὰ κάμετε τὴν παραμικρὰν ἐπισκευὴν εἰς τὴν λέμβον σας, χωρὶς ἐργαλεῖα χαλύβδινα νὰ κόψετε μυλόπετραν διὰ νὰ ἔχετε ἄλευρον, νὰ ἀροτριάσετε τὴν γῆν διὰ νὰ σπείρετε σῖτον, νὰ τὴν σκάψετε διὰ νὰ καλλιεργήσετε λαχανικά, νὰ κατασκευάσετε οἶκημα διὰ νὰ στεγασθῇτε. . . Ἀ, πιστεύσατέ με! τὸ μέταλλον αὐτὸ μᾶς σώζει, οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον.

— Ἀλλ' ἀγαπητέ μου! ἀκατέργαστος μεταλλίτης δὲν εἶνε οὔτε σίδηρος, οὔτε χάλυψ!» παρε-

τήρησεν ὁ πλοίαρχος «πολλοῦ γε καὶ δεῖ, δυστυχῶς!»

— Πραγματικῶς ἀπήντησεν ὁ Παῦλος. «Ἀλλὰ καύσιμος ὕλη ὑπάρχει ἐδῶ καθὼς καὶ χεῖρες. Ἐρχομεν τὴν πρώτην ὕλην. Ὡστε θὰ εἴμεθα πολὺ ἀνίκανοι ἂν δὲν ἐπωφεληθῶμεν αὐτῆς. Τὸ κάτω-κάτω πῶς ἔκαμαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς χαλικίνης ἐποχῆς; ὅχι μόνον ἐφήρμωσαν ἀλλὰ καὶ ἀνεκάλυψαν μίαν πρὸς μίαν τὰς μεθόδους τῆς μεταλλουργίας—ἐμαθάν ὅτι τὰ ὀρυκτὰ διὰ τῆς θερμότητος καθαρίζονται καὶ μας παρέχουν σώματα ἀπλά, ἔχοντα ὠρισμένας ιδιότητας, — ἐγνώρισαν ὅτι αἱ μίξεις μεταβάλλουν τὰς ιδιότητας αὐτὰς καὶ τέλος πάντων κατῴρθωσαν νὰ κάμουν ἐκατὸν εἰδῶν ἐργαλεῖα μετὰ τὰ ἀπλά αὐτὰ σώματα, τὰ τὸσον πολύτιμα. Καὶ ἡμεῖς που ἡξεύρομεν τόσῳ περισσότερα ἀπὸ τοὺς προγόνους μας αὐτούς, δὲν θὰ καταρθώσωμεν τίποτε, δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τοιαῦτα ἀποτελέσματα; Ἐκουσίως λοιπὸν θὰ συγκαταριθμηθῶμεν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς λιθίνης ἐποχῆς; . . . Δὲν εἶνε δυνατόν! ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἔστεργα ποτὲ τοιοῦτον ἐξευτελισμόν.

— Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἐκόντες ἄκοντες ἐπαγγίλομεν εἰς τὴν λιθίνην ἐποχὴν» εἶπεν ὁ κ. Κλοακὲν καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς πρὸς τὸ παρελθὸν ἀναδρομῆς τοῦ υἱοῦ του. «Ἐκτὸς τῶν τουφεκίων μας τὰ ὅποια μετ' ὀλίγον θὰ μας εἶνε ἄχρηστα ἐλλείψει πολεμοφοδίων, καὶ ἐκτὸς τῶν πελέκειών μας καὶ τῶν μαχαίρων, ποῦ πόσον καιρὸν θὰ τα μεταχειρίζομεθα καὶ αὐτά, βλέπω ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν μας ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς.

— Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αὐτὸ δὲν σας δυσχερεστεῖ διόλου!» ἀνέκραξε γελῶν ὁ συνταγματάρχης Οὐγγών. «Στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ ἐδιστάζατε πολὺ ἂν ἐπρόκειτο νὰντικαταστήσετε τὰ τουφέκια μετὰ τῶν καὶ μετὰ βέλη. . . »

Ὁ κ. Κλοακὲν ἐγέλασε καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον τῶν συνομιλοῦντες φαιδρῶς.

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὸν τόπον τῆς συνευξέως, αἰσθητὰ τι ἀνησυχίας καταλάμβανε βαθμυδὸν τὰς καρδίας καὶ ἐσιάζεν ὅλα τὰ πρόσωπα. Οἱ φίλοι, οἱ σύντροφοι τοὺς ὁποίους θὰ ἐπαγεύρισκον ἐκεῖ, ποῖοι θὰ ἦσαν; ποῖοι ἐξ ἄλλου θὰ ἔλειπον; Οἱ ἀγαπητότεροι, οἱ πολυτιμώτεροι ἴσως. . . Πράγματι εἶχον χαθῇ ὀκτὼ λέμβοι, δηλαδή 320 ἄνθρωποι;

Ἦτο τὸ βάρος τῶν μεταλλικῶν τούτων σκευῶν, ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐσίγησεν, ὅταν ἐξαίφνης, κατὰ τὴν καμπὴν ἐνὸς λοφίσκου, ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τῶν φθόγγων τοῦ ἔθνικοῦ ὕμνου, ἐκτελουμένου ὑπὸ πλήρους ὀρχήστρας ἐπὶ γειτονικοῦ τινος ὑψώματος.

Ἦτο ὁ κ. Ρετὺ καὶ οἱ μουσικοὶ του, σῶοι ὅλοι καὶ ἀβλαβεῖς.

Οἱ φθόγγοι, οἱ τόσον γνώριμοι καὶ προσφιλεῖς, ἐπροξένησαν μεγάλην συγκίνησιν εἰς τοὺς ναυαγούς. Σχεδὸν ὅλοι ἠσθάνθησαν δάκρυα ὑγραίνοντα τοὺς ὀφθαλμούς των. . . Καὶ μετ' ὀλίγον φθάσαντες ἐπὶ μικροῦ ὁροπεδίου, τὸ ὅποιον εἶχεν ὀρισθῇ ὡς τὸ σημεῖον τῆς γενικῆς συναθροίσεως, ἐχαιρετίσθησαν δι' ἀναφωνήσεων ζωηρῶν.

Ὀκτὼ ὄμιλοι, ἀνταποκρινόμενοι πρὸς ἴσον ἀριθμὸν λέμβων, εἶχον πῆξῃ τὰς σημαίας των ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου ἐκείνου. Οἱ περὶ τὸν πλοίαρχον ἀπετέλουν τὸν ἑνατον καὶ τὸ σῶμα τῶν μουσικῶν τὸν δέκατον. Ἐὰν τὴν προτεραιάν δὲν ἀναπεκρίθησαν εἰς τὸν πυροβολισμόν, τοῦτο συνέβη διότι δὲν εἶχον ὄπλα.

Ἐπτὰ λέμβοι—280 ἄνθρωποι—ἔλειψαν εἰς τὴν πρόσκλησιν. Καὶ μετὰ τῶν ἀπόντων τούτων—τῶν νεκρῶν, πρέπει νὰ εἴπῃ κανεὶς ἀναμφιδόλως, —ἦτο καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἡρας μετὰ τοῦ ταγματάρχου τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ!

Ἡ κυρία Ὁμολλοῦ ἦτο χήρα.

Ἡ ἐπιβεβαίωσις τοῦ γεγονότος ἤρκεσε νὰ φαιρῇ ἀπὸ τῆς συνελεύσεως ἂν ὅχι τὰς ἐγκαρδίους ἀμοιβαίας διαχύσεις, τοῦλάχιστον τὸν θορυβώδη ἐκεῖνον ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐχαρακτήριζε συνάθροισιν πλήρη, σωτηρίαν γενικὴν.

Ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ παραδοθῶν εἰς ἄγονον λύπην. Ἀφῆσαντες τοὺς ἄνδρας ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου καὶ τὰς δύο κυρίας ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Κλοακὲν, ὁ πλοίαρχος Μανναρὺ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Οὐγγών, τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Χάνδου ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνάβασιν τοῦ βουνοῦ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπιπόνου πορείας εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ἐκεῖ δ' ἐδυηθήσαν νὰ ἐπιβεβαιώσωσιν ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἦτο παρ' ἀπλῇ ὑπόθεσις ὅτι δηλαδή εὐρίσκοντο ἐπὶ νήσου μετρίας ἐκτάσεως καὶ τριγωνικοῦ σχήματος, ἀποτελουμένης ὑπὸ δύο ὁροσειρῶν, συνενουμένων κατὰ γωνίαν ὀρθήν. Ἡ μακροτέρα τῶν ὁροσειρῶν τούτων θὰ εἶχεν ἑκτασιν περίπου εἴκοσι λευγῶν. Πρὸς τὸ μέρος τὸ περιλαμβανόμενον μετὰ τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ δυτικῶς ἀκρωτηρίου εἶχον προσορμισθῇ ὅλαι αἱ λέμβοι. Τοῦτο ἐξηγεῖται εὐκόλως ὡς ἐκ τῆς φορᾶς τοῦ πνέοντος ἀνέμου καὶ τοῦ θαλασσίου ρεύματος. Πρὸς νότον διεκρίνοντο μακρὰν ἐπὶ τῆς γλαυκῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, νησιδριά τινα δεινροσκεπῆ καὶ πλησιέστερον συστάς ὑφάλων ὡς λευκὴ γραμμὴ φαινομένων. Οὔτε ἕχνος γῆς ἄλλης ἐπὶ τοῦ πελάγους, οὔτε ἕχνος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς νήσου. Γενικῶς ἡ θεὰ τοῦ τοπίου ἦτο ὠραία καὶ μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ μετὰ τοῦ πενθήμου καὶ μεταγχολικοῦ

ἐκείνου πέπλου, ὁ ὁποῖος συγκαλύπτει, νομίζεις, τὰς ἀκατοικήτους γαῖας, ὡμοιάζει πρὸς θέαμα παρουσιαζόμενον ἀπὸ τῆς πρώτης σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐνὼ πῶν ἐδωλίων κενῶν.

Τὴν μεσημβρίαν ἐξηκρίβωσαν ὅτι τὸ μὲν νότιον πλάτος τοῦ τόπου ἐκείνου ἦτο 42° 17' 38" τὸ δὲ ἀνατολικὸν μήκος 112° 48' 24". Κανεῖς ἀπὸ τοὺς χάρτας τοὺς ὁποίους εἶχον δὲν ἐσημείωνε νῆσόν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς σφαίρας. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι εὐρίσκοντο ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς νοτίου τῆς εὐρείας ἐκείνης ζώνης τοῦ Ὀκεανοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ ἀγγλικοὶ καὶ ἀμερικανικοὶ χάρται σημειοῦν ὡς ζὼν ἡ ν ἔ ρ η - ο ν καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν διέρχεται ἴσως οὔτε ἐν πλοῖον κάθε εἴκοσιν ἔτη.

Ἡ νῆσος ἄλλως δὲν ὑψοῦτο πολὺ ἐπὶ τῶν ὑδάτων. 380 μέτρα ἐδείκνυε μόλις τὸ βαρόμετρον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς παρατηρήσεως. Ἐπρεπε νὰ διέλθῃ κανεῖς εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν καὶ ἐν ἡμέρᾳ διὰ τὴν διανκρῆν' εἰς κανένα ναυτικὸν χάρτην δὲν ὑπῆρχε σημειωμένη· τέλος οἱ πρὸς νότον ὑφαλοὶ ἀπεμάκρυνον αὐτῆς τοὺς θαλασσοπόρους· διόλου λοιπὸν παράδοξον ἂν ἦτο ἄγνωστος μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὅταν μετ' ὀλίγον κατήλθον ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου, ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ πληρώματα τὸ πόρισμα τὴν ἐκδρομῆς των.

«Εὐρισκόμεθα πολλὰς λεύκας μακρὰν ἀπὸ κάθε γῆν κατωκισμένην» εἶπεν εἰς τὸ τέλος. «Εἶνε πάρα πολὺ ἀπίθανον νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ πλοῖον καὶ νὰ μας παραλάβῃ. Ὡστε μόνοι μας, βλέπετε, πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν, εἰς τὰς δυνάμεις μας καὶ εἰς τὸν ζῆλόν μας μόνον νὰ βασισθῶμεν, εἴτε διὰ νὰ ἐξεέλθωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν νῆσον, εἴτε διὰ νὰ ζήσωμεν εἰς αὐτὴν ὑποφερτά. . . Θέλετε νὰ ζήσωμεν ὅλοι ὁμοῦ τὰ μέσα ;

— Μάλιστα ! μάλιστα ! Ζήτω ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ ! » ἀνέκραξαν τετρακόσαιο φωναί.

« Πολὺ καλὰ ! ἰδοὺ, εἴμεθα ὅλοι ἐδῶ — τοῦλάχιστον ὅσοι ἐπέζησαν μετὰ τὴν φοβερὰν καταστροφὴν. Ἄς συγκροτήσωμεν ἀμέσως συμβούλιον καὶ καθεὶς ἄς εἴπῃ τὴν γνώμην του. »

Ἐκάθθησαν κατὰ γῆς καὶ ἡ συζήτησις ἤρχισε. Διάφοροι γινώμει ἠκούοντο καὶ σύγχυσις πολλὴ ἐπεκράτει.

«Μιὰ καλύβα ἀπὸ ξύλα καὶ ἀπὸ φύλλα κατασκευάζεται γρήγορα» ἔλεγον οἱ μὲν. « Ἡ νῆσος εἶνε πλουσία εἰς παντὸς εἶδους προϊόντα. Ἡ θήρα καὶ ἡ ἀλιεῖα θὰ μας τρέφουν. Διὰ τὴν νὰ μὴ ζήσωμεν ἐδῶ πέρα ὅλοι μαζί τὴν ἀπλὴν, τὴν ἥσυχον καὶ ἀφρόντιδα ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρκοῦνται τόσοι εὐτυχεῖς λαοί ; Το κλῆμα εἶνε ὠραῖον, ἡ γῆ ἀγαθή. Τί ἄλλο θέλομεν ;

— Ζωὴ ἄσκοπος καὶ περιορισμένη ! » ἀντέτασσαν

οἱ ζωηρότεροι. « Διὰ τὴν νὰ καταδικάσῃ κανεῖς τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς αἰῶνιαν ἐξορίαν καὶ αἰχμαλωσίαν ἐπὶ τῆς νήσου αὐτῆς, ἐνῶ εἶνε τόσο εὐκόλον νὰ διαφύγῃ, ν' ἀπελευθερωθῇ ; Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ περιμενῶμεν τὸν κατάλληλον καιρὸν, νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὰς λέμβους μας, νὰ τὰς γεμίσωμεν μὲ ζωοτροφίας καὶ νὰ ξεκινήσωμεν διὰ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Χόρν. Ἀπ' ἐκεῖ εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ περάσῃ γρήγορα κανὲν πλοῖον νὰ μας παραλάβῃ. »

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων γνώμων, τῶν δύο τούτων προγραμμάτων ἐκυμαίνοντο αἱ γενόμεναι προτάσεις. Πολλὰ ἔλεγον, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀπεφάσισαν. Ἐπὶ τέλους ὁ Παῦλος ἐζήτησε τὸν λόγον. Ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἤκουε τὴν ἄγονον ἐκείνην συζήτησιν καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ ἀνυπομονήσεως νὰ τὴν βάλλῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς, νὰ ὀρίσῃ τὴν ἀληθῆ τὸν ζητήματος θέσιν.

« Ἄν καλῶς ἐννόησα — εἶπεν ἐν ἀρχῇ, — δύο κύρια ρεύματα ἐσχηματίσθησαν εἰς τὴν διήγησίν μας· οἱ μὲν εἶνε τῆς γνώμης νὰ ζήσωμεν ἐδῶ διαρκῶς, οἱ δὲ νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ ὅσω τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Ἐγώ, κύριοι, προτείνω, ὡς τέκνα τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος καὶ τῆς πολιτισμένης Γαλλίας, νὰ ἐπιδιώξωμεν μεθοδικῶς δι' ἐπιστημονικῶν μέσων καὶ τὰ δύο. Νὰ μὴν ἀφήσωμεν τὰ πράγματα εἰς τὴν τύχην· τοῦτο θὰ ἦτο ἄξιον τῶν ἀγρίων τῆς Πολυνησίας. Ἡμεῖς πρέπει νὰ βαδίσωμεν μετὰ σταθερότητος πρὸς τέρμα ὠρισμένον. Εἴμεθα ἐδῶ τετρακόσιοι ἄνθρωποι ὑγιεῖς, ὅλοι προικισμένοι μὲ κάποιαν γνῶσιν καὶ ἱκανότητα εἰδικήν, ὅλοι κατέχοντες ἐν ἐπαγγελίᾳ, ποῖος τοῦτο, ποῖος ἐκεῖνο. Ἐχομεν εἰς χεῖράς μας τὰς κυριωτέρας πρώτας ὕλας τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας : σίδηρον, ξύλον, ἔριον, βάμβακα, λίνον. Ὅλοι αἱ μεγάλαι δυνάμεις τῆς φύσεως εὐρίσκονται εἰς τὴν διάθεσίν μας. Ἀντὶ δὲ νὰ τὰς δαμάσωμεν καὶ νὰ τὰς χρησιμοποιήσωμεν ἐπιστημονικῶς, θάφεσθωμεν νὰ μας σύρουν πρὸς τὸ ἄγνωστον δυνάμεις τυφλαί ; . . . Ὁχι, κύριοι, δὲν πρέπει νὰ το ἀνεχθῶμεν αὐτὸ ποτέ. Πρέπει νὰ φανῶμεν καὶ ἐδῶ ὅτι εἴμεθα, δηλαδὴ ἄνθρωποι, κύριοι τῆς δημιουργίας ! »

Ἡ διήγησις ἐχειροκρότησεν. Ὁ Παῦλος ἐξηκολούθησε :

« Μικρὸν κόπον ἄς καταβάλῃ καθεὶς ἐξ ἡμῶν, ἄς συνεισφέρῃ εἰς τὸ ὅλον ἀναλόγως τὰς γνώσεις του καὶ τὴν ἐργασίαν του, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν αὐτὴν. Ὑπάρχουν μεταξὺ μας υἱοὶ χωρικῶν, γεωργοί, ἀρπελοῦργοι. Αὐτοὶ ἄς καλλιεργήσουν τὴν γῆν καὶ ἄς μας κάμουν ἄρτον καὶ οἶνον. Ὑπάρχουν τέκτονες· ἄς μας κατασκευάσουν οἰκίας, καὶ ὅχι καλύβας· ὑπάρχουν ξυλουργοί· ἄς κόψουν δένδρα καὶ ἄς τα μεταβάλλουν εἰς δοκοὺς καὶ εἰς

σανίδας. Ὑπάρχουν μεταλλευταὶ καὶ σιδηρουργοί· ἄς με βοηθήσουν νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς γῆς τὸν σίδηρον. Ὑπάρχουν νηματοῦργοι καὶ ὑφανταί, αὐτοὶ ἄς κατασκευάσουν νήματα καὶ ὑφάσματα· ἄς κείρουν τὰ ἀρνία καὶ ἄς πέρνουν τὸ ἔριόν των, ἐν ᾧ ἄλλοι ἄς κατεργάζωνται τὸ δέρμα των καὶ ἄς κατασκευάζουν ὑποδήματα. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ ἐργασία αὐτὴ ἄς εἶνε μεθοδική, ὁργανωμένη. Ἄς ἐπαναλάβωμεν συντομεύοντες αὐτήν, τὴν διὰ τῶν αἰῶνων πορείαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως αὐτὸς ἄς προχωρήσωμεν ἀπὸ τὰς ἀπλουστεράς τέχνας εἰς τὰς μᾶλλον συνθέτους. Ἄς κατασκευάσωμεν κατ' ἀρχὰς τὰ ἐργαλεῖά μας· ἄς ὀπλισθῶμεν μὲ ἄροτρα, μὲ λίσγα, μὲ σφυρία καὶ μὲ πρίονας. Ἐπειτα ἄς καλλιεργήσωμεν τὴν γῆν καὶ ἄς σπείρωμεν. Ἐπειτα ἄς ἀνεγείρωμεν οἰκίας, καὶ ἄς τὰς ἐπιπλώσωμεν· ἄς ἀποθηκεύσωμεν εἰς αὐτὰς τὰ προϊόντα τῆς γῆς, τὰ ὑλικά, τὰ ξύλα, τὰ μέταλλα, τὰ ὑφάσματα, τὰ σχοινία. Καὶ τότε βραδέως μὲ τὴν ἡσυχίαν μας καὶ μὲ τὴν ἀνάπαυσίν μας, ἄς κατασκευάσωμεν ἐν ὠραῖον πλοῖον, μίαν νέαν Ἡ ρ α ν ατμοκίνητον, — διὰ τὴν ὅχι ; — ἡ ὁποία μὲ τὸν καιρὸν νὰ μας ἐπιναφέρῃ, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐκλογῆς μας, μετ' ἀσφαλείας, μετὰ βεβαιότητος, εἰς τὴν περιλημμένην μας πατρίδα ! »

Ἐνθουσιώδεις ἐπευφημαὶ ἐκάλυψαν τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Παύλου. Καθεὶς ἦδη ἔβλεπε τόσῳ καθαρῶς τί ὤφειλε νὰ πράξῃ καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ το πράξῃ, ὥστε τὸ ἔργον ἐφαίνετο πλέον

κατὰ τὸ ἥμισυ τετελεσμένον. Ἐθλίβον τὰς χεῖρας ἀλλήλων, ἐφιλοῦντο, ἐνόμιζον ἤδη ἑαυτοὺς ἐπὶ τῆς νέας Ἡ ρ ας φερομένους μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ πρὸς τὰς ὄχθας τῆς Γαλλίας.

« Εὐθὺς . . . Εἰς ἔργον ! » ἐφώναζαν.

« Ναὶ εἰς ἔργον, χωρὶς ἀναβολῆς ! » ἐπανελάθεν ὁ Παῦλος. « Διὰ νὰ πραγματοποιήσωμεν μετὰ 2 ἢ 3 ἔτη τὸ πρόγραμμα τοῦτο, ἔχομεν ἀνάγκην ὅλου τοῦ ζήλου, ὅλης τῆς ἐνεργητικότητός μας. Πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ ἐγγραφῇ ἕκαστος διὰ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας τὴν ὁποίαν γινώρizei καὶ εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καλλίτερα, καὶ ἀπὸ αὐρίον εὐθὺς νὰρχίσωμεν. »

Ἡ πρότασις ἐγένετο ἀποδεκτὴ δι' ἀνευσφημίας. Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ, ὁ συνταγματάρχης Οὐγγών, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ περιεστοίχισαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν συνέχαιρον. Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κ. Κλοακὲν ἔρρεον δάκρυα πατρικῆς χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ σειρά του νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπαγγελημάτων, τὸν ὁποῖον κατήρτιζεν ὁ φροντιστὴς τῆς Ἡ ρ ας, κρατῶν σημειωματάριον καὶ μολυβδίδα, — εἶπε μὲ κάποιαν δειλίαν καὶ ἐντροπὴν :

« Β ε ν ι α μ ἰ ν Κ λ ο α κ ἔ ν , ἄ ρ χ α ι ο λ ὅ γ ο ς .

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ χρησιμεύσῃ εἰς κάτι καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἡ ἀρχαιολογία, ! » εἶπε καθ' ἑαυτὸν χαμηλοφώνως.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 27).

Β'.

Η ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΙΔΑ· ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. — ΤΡΟΜΕΡΑ ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΟΥ ΜΑΡΕΥΑ.

Ἦτο δειλὴ θερμῆς θερινῆς ἡμέρας, — ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν κατάκοποι οἱ θερισταὶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἀγρόν, ἀπογυμνωθέντα τῶν χρυσῶν αὐτοῦ στάχων καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς καλύβας των, τῶν ὁποίων ὁ καπνός, τεκμήριον τοῦ δειπνοῦ, τὸ ὁποῖον παρασκευάζουν αἱ σύζυγοί των, ἀνέχεται βραδέως πρὸς τὸν οὐρανόν, τοῦ ὁποίου τὸ κυανοῦν χρῶμα ἀρχίζει νὰ μαυροῦται. Ἐν τοῦτοις, κατὰ τὴν συνθήειάν των, ὁ Μιδας καὶ οἱ φίλοι του ἀνεπαύοντο καθήμενοι ἐπὶ τῶν λιθίνων θρονίων, πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ παλατίου,

ἐν ᾧ οἱ ὑπνέται, καταγινόμενοι περὶ τὰς ἐτοιμασίας τοῦ συμποσίου, ἔψηνον βοῦς καὶ χοίρους καὶ παρέτασαν ἐπὶ τῶν τραπέζων ἀμφορεῖς πλήρεις μελικράτου καὶ κἀνίστρα πλήρη ὀπωρῶν.

Ὁ βασιλεὺς ἔβλεπε τοὺς γεωργούς ἐπιστρέφοντας ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ δαηγούντας τὰ ἀμάξια των, ἐπὶ τῶν ὁποίων συνεσσωρεύοντο τὰ ὀράγματα τοῦ σίτου. Ἐξαίφνης παρετήρησε μακρόθεν ἐρχόμενον νεαρόν ξένον, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε ταχέως ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ, τῆς χαρὰς χάριν τῶν βοῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγροῦ. Ὁ ξένος αὐτός δὲν ἐφόρει τὴν ἐνδυμασίαν τῶν χωρικῶν, δὲν ἦτο οὔτε κἀν ἐνδεδυμένος, ὅπως οἱ κοινοὶ ὁδοιπόροι. Θεία αἴγλη ἀπήστραπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, δάμνη δὲ ἔστεφε τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην. Ἦτο κεκαλυμμένος διὰ χιτῶνος μακροῦ,

μέ πτυχάς εύρειας καὶ μεγαλοπρεπεῖς, φθάνον-
τος μέχρι τῶν σανδαλοφόρων ποδῶν του. Ἀντί-
ράβδου ὁδοιπορικῆς ἐκράτει εἰς τὴν δεξιὰν λύ-
ραν ἐντέχνως κατεσκευασμένην. Ἐφ' ὅσον ὁ
ξένος οὗτος ἐπλησίαζε τὸ παλάτιον, ὁ Μίδας
ἠσθάνετο ἐαυτὸν καταλκμθανόμενον ἀκουσίως
ὑπὸ δέους πρὸ τῆς θεᾶς τῆς εὐγενείας, τῆς ὑπε-
ρηφανείας, τῆς θείας ἐκφράσεως τοῦ προσώπου
τοῦ νεανίου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος κατέφθανε μὲ τὴν
κεφαλὴν ἐπηρμένην ὡς νικητῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη καὶ τρέξας εἰς προῦ-
πάντησιν τοῦ ξένου ἔδραξε τὰς χεῖράς του καὶ
τῷ εἶπε: «Ἐένε, πρέπει νὰ ἔκαμες μακρὸν
δρόμον, ἂν καὶ δὲν φαίνεσαι διόλου κοπιασμέ-
νος. Μετ' ὀλίγον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς θὰ συγ-
καλύψῃ τὴν γῆν, τὰ δὲ ἄγρια θηρία εἶνε κιν-
δυνώδη διὰ τὸν ἐξακολουθοῦντα νὰ ὁδοιπορῇ ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Εἴσελθε εἰς τὴν κατοί-
κίαν μου. Οἱ δοῦλοί μου θὰ χύσουν ὕδωρ ἐπὶ
τῶν χειρῶν σου καὶ ἄφ' οὗ ἄπαξ καθήσῃς περὶ
τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου, ἐπὶ καθίσματος ἐκ
δερμάτων μαλακῶν, θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ μερί-
διόν σου ἀπὸ τὰ κρέατα καὶ τοὺς καρπούς. Καὶ
ὅταν χορτασθῇς, ἔχω εἰς τοὺς ἐπάνω θαλάμους
ἄρκετους τάπητας καὶ σκεπάσματα ὥστε νὰ
ἡμπορέσῃς νὰ κοιμηθῇς λαμπρὰ μέχρι πρωῒας.»

Ὁ ξένος ἐμειδίασεν εὐμενῶς, χωρὶς νὰ παν-
τήσῃ, καὶ ἄφ' οὗ ἐνίφθη, ἦλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς
τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου. Ὁ νεανίας οὗ-
τος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς, ὁ Ἀπόλλων, ὁ θεὸς
ὁ ὁποῖος ἠγεῖται τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν καὶ
προστατεῖ τοὺς ἀγαπῶντας τὴν ποίησιν καὶ
τὴν μουσικὴν. Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπισκεφθῇ τοὺς
Λυκίους, ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι συνεθίζον νὰ τῷ προσ-
φέρουν θυσίας μεγαλοπρεπεῖς, καὶ κρατῶν τὴν
λύραν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε δωρήσῃ ὁ ἀδελφός
του Ποσειδῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ αὐτός, διήρ-
χετο ἐκ τῆς Φρυγίας διὰ νὰ θέσῃ ὑπὸ δοκιμα-
σίαν τὸν Μίδαν.

Αἱ δᾶδες τὰς ὁποίας ἐκράτουν οἱ χρυσοὶ ἀν-
δριάντες εἶχον ἀναφθῇ κατὰ τοῦ νυκτερινοῦ σκό-
τους. Οἱ συνδαιτυμόνες ὅλοι ἔτρωγον ἀπλήστως
κρέατα· ὁ Μαρσύας εὕρισκετο μεταξὺ αὐτῶν,
ὑψου τὴν φωνὴν καὶ ὅλοι ἐγέλων μὲ ὅ,τι ἔλεγε.
Ὅταν ἐτελείωσε τὸ συμπόσιον ὁ Μαρσύας ἔλαβε
τὸν αὐλὸν του, ὅπως ἔκαμνε καθ' ἐκάστην ἐσπέ-
ραν, καὶ ἔφ' ὅσον ἔπαιζε τὰς μελωδίας του
μορφάζων, ὁ Μίδας καὶ οἱ φίλοι του ἐτέρ-

ποντο καὶ ἐγέλων. Ὁ θεὸς Ἀπόλλων ἤκουσε
μετὰ περιφρονήσεως τοὺς βαναύσους ἤχους τοῦ
αὐλοῦ καὶ οἱ πλήρεις ὀργῆς ὀφθαλμοὶ του προ-
σηλῶντο ἐπὶ τῶν ἀσώτων ἐκείνων ἀνθρώπων,
οἱ ὁποῖοι ἠσθάνοντο τὴν χαρὰν καὶ θαυμα-
σμόν· ἀλλ' ὁ Μίδας καὶ οἱ φίλοι του δὲν το
παρετήρησαν. Ὁ Μαρσύας εἶχε παύσῃ νὰ
παίζει ὅτε ὁ Μίδας, στραφεὶς πρὸς τὸν ξένον
του, τῷ εἶπε· «Νεανία, ἔχεις μετὰ σοῦ ἐν μου-
σικῶν ὄργανον παῖξέ το διὰ νὰ εὐφράνῃς τὰ
ὦτά μας, ψάλλε συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς λύρας
σου. Δὲν θὰ εἶσαι, πιστεύω, τόσο ἐπιτήδειος
ὅσον ὁ Μαρσύας μας, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς
εἶνε ὁ θεὸς τῆς Μουσικῆς, ἀλλ' εἴμεθα ἐπιεικεῖς
πρὸς τοὺς νέους μουσικούς τοὺς ἀπείρους.»

Παρευθὺς ὁ Ἀπόλλων ἀφῆκε τὴν ἔδραν του
καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης τοῦ
συμποσίου καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, μὲ τοὺς
ὀφθαλμούς ἐστραμμένους πρὸς τὸν οὐρανόν,
ψάων διὰ τῶν εὐκινήτων δακτύλων τὰς εὐή-
χους χορδὰς τῆς λύρας του, κατεχόμενος ὑπὸ
θείου ἐνθουσιασμοῦ, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ. Τὸ ἐμ-
πνευσμένον ἄσμα του διηγεῖτο, πῶς ἐν ἀρχῇ ὁ
Κρόνος, πατὴρ τοῦ Διὸς συνήγαγε, διὰ νὰ σχη-
ματίσῃ ἐξ αὐτῶν τὸν κόσμον, τὰ στοιχεῖα, τὴν
γῆν, τὸ ὕδωρ, τὸν ἀέρα καὶ τὸ πῦρ, συγκεχυ-
μένα ἐν τῷ ἀπείρῳ κενῷ τοῦ Χάους· πῶς ὁ
θεὸς κατεσκεύασε τὸν διαφανῆ θόλον τοῦ οὐ-
ρανοῦ, πῶς ἀπεξήρανε τὸ γῆινον ἔδαφος καὶ
πῶς περιέκλεισε τὴν θάλασσαν ἐντὸς τῶν ὕψων
αὐτῆς ὀρίων. Περιέγραφε τὴν ἐκπληξὴν τῶν
πρώτων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸν ἥλιον
λάμποντα, τὰ νέφη του ἀνερχόμενα εἰς τοὺς
αἰθέρας διὰ νὰ ἐπαναπέσουν ὡς βροχή, τὸν κε-
ραυνὸν ἀυλακοῦντα τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς τα-
χείας του λάμψεως, καὶ τὴν σελήνην φωτίζου-
σαν διὰ τοῦ ὥχρου τῆς φωτὸς τῆς νυκτὸς τὴν
σκοτίαν. Ὑμνεῖ τὴν δόξαν τοῦ Διὸς καὶ τῶν
ἀθανάτων θεῶν, οἱ ὁποῖοι κατῴκουν τὸν οὐρα-
νόν, εἴτα δὲ ἔψαλλε τοὺς ἄθλους διὰ τῶν ὁποίων
οἱ ἥρωες ἐξωμοιώθησαν πρὸς τοὺς θεοὺς.

Τὰ ἄσματα τοῦ Ἀπόλλωνος εἶχον ἤδη παύ-
σῃ, ὅταν ἡ Ἥως ἀνεφάνη κατὰ τὴν ἀνατολὴν
καὶ ἡ λαλιὰ τῶν ἀλεκτόρων ἀφύπνισε τοὺς θε-
ριστάς, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰναλάβουν τὸ ἔργον
τῶν. Ὁ θεὸς ἀπέθηκε τὴν λύραν του, οἱ φίλοι
τοῦ βασιλέως ἐκοιμῶντο ροχαλιζόντες, βεβα-
ρυνμένοι ἐκ τοῦ φαγητοῦ. Ὁ Μαρσύας ἐμειδία

χλευαστικῶς, παρατηρῶν τὸν Ἀπόλλωνα· ὁ
Μίδας ὕψωσε τὴν φωνήν: «Νεανία» τῷ εἶπε,
«πρέπει νὰ κοπιᾷς ἀκόμη πολὺ διὰ νὰ φθά-
σῃς τὸν Μαρσύαν. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰπονεῖμω
γέρας, βεβαίως σὺ δὲν θὰ το ἐλάμβανες!»

Τοὺς ἄφρονες τούτους λόγους ἀκούσας ὁ θεὸς
συνέσπασε τὰς ὀφρὺς τρομερῶς· ἀστραπὴ ὀργῆς
ἐλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλὰ δὲν
εἶπε τίποτε. Ἀνέλαβε τὴν λύραν του καὶ ἤρ-
χισε νὰ παίζει παραφόρως ἐν τῶν πολεμικῶν
ἐκείνων ἁσμάτων, τοῦ ὁποῖου οἱ ἤχοι παρα-
σύρουν καὶ ἄκοντας τοὺς θνητοὺς πρὸς τὴν νί-
κην. Οἱ συνδαιτυμόνες ἀφύπνισθησαν ὅλοι ἐν-
τρομοί. «Ἀκολουθήσατέ με!» εἶπεν ὁ Ἀπόλ-
λων καὶ παρευθὺς θεῖα δύναμις ἐξαναγκάζει νὰ
βραδίσουν ὀπισθεν τοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος προχωρεῖ
μεγάλους βήμασι πρὸς τὴν ἐξοχὴν, τοὺς ἐντρό-
μους αὐλικούς, τὸν Μίδαν ὁ ὁποῖος, μεθ' ὅλην
τὴν συνήθη του προπέτειαν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴ
ὑπακούσῃ καὶ τὸν δυστυχῆ Μαρσύαν, ὁ ὁποῖος
τρέμει ὅλος, διότι ἐννοεῖ ὅτι ἔφθασε δι' αὐτὸν
ἡ ὀλεθρία ἡμέρα.

Ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο
εἰς τοὺς ἀγρούς, οἱ γέροντες οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο
ἐπὶ λιθίνων θρονίων πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν
εἰς τὰ χωρία, αἱ κόραι, αἱ ὁποῖαι ἦντλουν
ὕδωρ παρὰ τὰς πηγὰς, αἱ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι
ἐνηθον εἰς τοὺς θαλάμους τῶν, τὰ παῖδια τὰ
ὁποῖα ἔπαιζον εἰς τοὺς δρόμους, ὅλοι ἐγκατέ-
λειψαν καὶ ἐργασίαν καὶ παιγνίδια εἰς τὴν θεῖαν
τῆς λύρας μελωδίαν. Καὶ ὅπως τὰ πρόβατα
ἀκολουθοῦν τὸν βοσκὸν προπορευόμενον καὶ
παίζοντα διὰ τοῦ καλαμίνου τοῦ αὐλοῦ ἀγρο-
τικὴν τινα μελωδίαν, οὕτως ὁ Μίδας, οἱ αὐλι-
κοὶ του καὶ ὁ λαὸς ὁλόκληρος τῆς Φρυγίας
ἀκολουθοῦν τὸν Ἀπόλλωνα, ὁ ὁποῖος τοὺς
φέρει ὅπου θέλει, μαγευμένους ἐκ τῆς ἀκατανί-
κτου ἁρμονίας τῆς λύρας του.

Φθάσας ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων, τὰ ὁποῖα δε-
σπόζουν τῆς πεδιάδος, ὁ θεὸς ἐσταμάτησεν,
ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν καί,
συλλαβὼν τὸν δυστυχῆ Μαρσύαν, ἐκραύγασεν:
«Ἀκριτε βασιλεῦ, ἄφρονες ἄνθρωποι, ὁποῖον
σκότος καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς σας! Δὲν ἐν-
νοήσατε λοιπὸν ὅτι εἰς θεὸς ἐκάθητο εἰς τὴν
τράπεζάν σας; Εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Λητοῦς, ὁ Φαῖβος Ἀπόλλων, ὁ ἀργυρότοξος, ὁ
ἐκθόλος, ὁ Μουσηγέτης, ὁ θεὸς κιθαρωδός·

ἐγὼ προϊστάμαι τῶν Ἀθανάτων κατὰ τοὺς
χοροὺς καὶ τὰ ἄσματα, ἐγὼ ἐμπνέω τοὺς ἀν-
θρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν τὴν μουσικὴν καὶ
τὴν θεῖαν ποίησιν. Ἡ ὀργή μου ἡ ἐκδικήτρια
πίπτει ἀσπλάγχχνως ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μὲ
περιφρονοῦν. Ἄλλοτε ἡ Νιόβη, γυνὴ θνητῇ
ὑπερηφανεύθη διὰ τὰ πολυάριθμα τέκνα τῆς
καὶ ἡσέθησε πρὸς τὴν μητέρα μου, τὴν θεῖαν
Λητώ. Τότε κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ὀργῆς,
τὸ ἀκτινοβόλον μου πρόσωπον ἐσκοτίσθη ὑπὸ
τῆς συνοφρυώσεως καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐξήστρα-
ψαν ὡς τὸ πῦρ. Δὲν ἐπρόφερα λέξιν· ἀλλ' ἡ
χεὶρ μου ἔδραξε τὸ ἀργυροῦν μου τόξον, ἔθηκα
ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν φαρέτραν μου πλήρη βελῶν
θανασίμων καὶ ἔτρεξα εἰς τοὺς ὑψηλοὺς λόφους
ὅπου ἐγνώριζα ὅτι θὰ συναντήσω τὴν Νιόβην
μὲ τὰ τέκνα τῆς. Μετ' ὀλίγον τοὺς εἶδα· ἀνῆλ-
θον τότε ἐφ' ἐνὸς βράχου, ἔλαβα ἐν βέλος ἐκ
τῆς φαρέτρας μου, ἐνέτεινα τὸ τόξον, σύρας
τὴν νευρὰν πρὸς τὸ στήθος μου καὶ τὸ βέλος
ἀπέπτυ· ἐν τῶν τέκνων τῆς Νιόβης, πληγὴν
εἰς τὴν καρδίαν, ἐκείτο κατὰ γῆς. Ἄλλο βέ-
λος ἀπέπτυ, διασχίσαν μετὰ συριγμοῦ τὸν δια-
φνῆ ἀέρα κατὰ τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν
τῷ εἶχα ὀρίσῃ, καὶ ἄλλο παιδίον κατέπεσε·
εἴτα τρίτον βέλος ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν τρί-
τον παιδίον. . . . Οὕτως ὅλοι οἱ υἱοὶ καὶ ὅλαι
αἱ θυγατέρες τῆς Νιόβης ἐξηπλώθησαν πτώ-
ματα ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου καὶ τὸ αἷμά
τῶν ἐχύνετο κατὰ χειμάρρους ἐρυθροὺς καὶ ἀφρί-
ζοντας πρὸς τὴν πεδιάδα. Τότε ὕψωσας τὴν
φωνήν, ἐκραύγασα πρὸς τὴν Νιόβην: «Καυ-
χήθητι τώρα διὰ τὰ τέκνα σου, τὰ λάμποντα
ἐκ νεότητος καὶ κάλλους!» Ἡ δὲ Νιόβη, βλέ-
πουσα τὰ τέκνα τῆς νεκρά, ἐκάθησεν ἐπὶ βρά-
χου καὶ ἐκλαυσεν ἀπαρηγόρητος· ἐκλαυσεν ἐν
σιγῇ ἕως οὗ τὸ σῶμά της ἔγινε ψυχρὸν ὡς ὁ
βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο καὶ ἡ καρδία
τῆς ἔπαυσε νὰ παλλῇ. Ἀπέθανε. Ἡ μητρικὴ
τῆς θλίψις τὴν μετέβαλεν εἰς λίθον ὁ ὁποῖος καὶ
σήμερον ἀκόμη ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ· ἂν καὶ
βρυσκαπῆς καὶ μὴ διασώζων πλέον τὸ σχῆμα
γυναικὸς ὁ λίθος ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰναδίδῃ
ὕδωρ πικρὸν καὶ ἀλμυρὸν ὅπως τὰ δάκρυα.

» Ἄλλοτε πάλιν, ὅταν οἱ Ἀργεῖοι ἦσαν
ἐστρατοπεδευμένοι πρὸ τοῦ Ἰλίου, τῆς ὀχυρᾶς
πόλεως τοῦ μεγαθύμου Πριάμου, ὁ ἀρχηγὸς
αὐτῶν Ἀγαμέμνων βασιλεὺς τῶν βασιλείων, ὁ

βρισε τὸν ἱερέα μου Χρῦσιν. Ὁ ἱερεὺς μ' ἐπεκαλέσθη, ζητῶν δικαιοσύνην. Ὡμίλησεν ἱκετευτικῶς καὶ τὸν εἰσήκουσα· ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν κατήλθον ἐξωργισμένος φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ τόξον καὶ πλήρη φαρέτραν. Καὶ τὰ βέλη ἀντήχουν ἐπὶ τῆς ραχέως μου ἐν ᾧ ἐβάδιζα διὰ μεγάλων βημάτων. Ἐπροχώρουν ὁμοίως πρὸς θύελλαν ὀρμητικὴν καὶ ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀργείων παρὰ τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης, ἔστην μακρὰν καὶ ἤρχισα νὰ ρίπτω τὰ βέλη. Κατ' ἀρχὰς τὰ κτήνη, οἱ ἡμίονοι καὶ οἱ ταχείες κύνες, εἴτα δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπληγόνοντο ἀπὸ τὰ θανατηφόρα βέλη καὶ ἀπέθνησκον ἀπειράριθμοι. Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας τὰ βέλη ἐσύριζον οὕτω δισχίζοντα τὸ στράτευμα, ὅταν ἐπὶ τέλους οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀργείων ἀπεφάσισαν, διὰ νὰ μ' ἐξευμενίσουν, νὰ μου προσφέρουν θυσίαν ἑκατόμβης. Οἱ ἄνδρες παρέταξαν, ὅπως συνείθιζον εἰς τὰς θυσίας, τὰ παχέα σφάγια πέριξ τοῦ βωμοῦ, ἐνίψαν τὰς χεῖρας, ἠτοίμασαν τὰ ἄλφιστα, ἐν ᾧ, ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ ἱερεὺς μου Χρῦσης ἀνατείνων τοὺς βραχίονας, ἐδέετο καὶ με παρεκάλει ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ὑπὲρ αὐτῶν. Εἴτα οἱ νεανῖαι, ἀνατρέψαντες τὸν λαὸν τῶν θυμάτων, τὰ ἔσφαξαν καὶ τὰ ἐξέδαρναν. Ἀπέκοψαν τοὺς μηρούς, τοὺς περιεκάλυψαν διὰ τοῦ λίπους καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀπέθηκαν τὰ ἐντόσθια. Τότε ὁ Χρῦσης, ἀνέψας πυρὰν ἐκ ξύλων ξηρῶν τὰ ἔκαυσε, βρέξας αὐτὰ δὲ ἀφθόνων σπονδῶν. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ θυσία, περὶ τὸ ἑσπέρας, οἱ νέοι Ἀργεῖοι ἔψαλλον ὕμνους πρὸς τιμὴν μου. Ὡφράνθη ἡ καρδιά μου ὅτε ἤκουσα αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔπαυσα νὰ ρίπτω κατὰ τοῦ στρατοπέδου τὰ θανατηφόρα μου βέλη.

»Δὲν θὰ ἐτελείωνα ποτὲ ἐὰν ἤθελον νὰ σας διηγηθῶ ὅλας τὰς ἐκδικήσεις, τὰς ὁποίας διὰ τῶν θείων μου βελῶν ἐξετέλεσα κατ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μὲ περιύβρισαν.

»Ἀλλ' ὁ ἐλεεινὸς αὐτὸς καὶ αὐθάδης Μαρσύας, ὁ ἔχων ὄμματα κυνὸς καὶ σῶμα τράγου, δὲν ἀξίζει νὰ ποθῶν διὰ βέλους ὅπως τὰ ἐνδοξα τέκνα τῆς Νιόβης καὶ οἱ εὐγενεῖς Ἀργεῖοι. Αὐτὸν θάρκεσθω νὰ τον ἐκδάρω, ὡς βούην προσωρισμένον διὰ θυσίαν.»

Οὕτως ὠμίλησεν ὁ Ἀπόλλων. Καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου εὐλαβοῦς πρὸ τοῦ θεοῦ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ φίλοι του ἔπεσαν κατὰ γῆς πρηνεῖς καὶ ἐκά-

λυψαν τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν μανδύων των. Ὁ Μαρσύας ἔτρεμεν ὅλος ἐκ τοῦ φόβου αἱ ἀνίσχυροι κνήμαί του ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, καὶ δὲν ἐσυλλογιζέτο οὔτε κἄν νὰ φύγῃ. Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ κολεοῦ μάχαιραν ἀργυρᾶν κρεμαμένην ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του διὰ πολυχρόου ἀορτῆρος, ἀρπάσας δὲ τὸν ἄθλιον τὸν ἀνέτρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὸν ἔσφαξεν. Ἐκραύγαζεν ἔτι ὁ Μαρσύας, ἀγωνιζόμενος κατὰ τοῦ θανάτου· ἀλλ' ἤδη τὸ δέμμα τὸ καλύπτει τὰ μέλη του ἀπεσπάρθη, τὸ σῶμά του ὀλόκληρον δὲν εἶνε παρὰ μία πληγὴ καὶ τὸ αἷμα ρεεῖ πανταχόθεν, ὡς χεῖμαρρος κατερχόμενος παφλάζων ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων, ὅταν τὴν ἀνοιξὶν ἡ θερμότης τοῦ Ἡλίου ἀναλύῃ τὰς χιόνας. Ἐκτοτε εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς, ὅπου ἔσφαξεν ὁ Μαρσύας, ἀνέβλυσεν ἡ πηγὴ ποταμοῦ, Μαρσίου καλουμένου, ὁ ὁποῖος κατέρχεται εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Μαῖανδρον· τὰ ὕδατά του εἶνε θοὰ καὶ ὑπερυθρὰ· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι κυλῖν κύματα αἵματος.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀπόλλων ἐστράφη πρὸς τοὺς θνητοὺς οἱ ὁποῖοι προσηύχοντο, πεσόντες εἰς τοὺς πόδας του. «Ἐγερθῆτε, τοῖς εἶπεν, ἄνδρες Φρύγιοι. Εἶδате πῶς οἱ θεοὶ ἐκδικοῦνται. Ἐπιστρέψατε εἰς τὰς οἰκίας σας, διατηρήσατε εἰς τὰ βᾶθρα τῆς ψυχῆς σας τὴν ἀνάμνησιν τῆς τιμωρίας τοῦ Μαρσίου καὶ μάθετε νὰ σέβεσθε τὸ θεῖον.» — Ὁ Μίδας ἠθέλησε νὰ προσυρθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ λαοῦ του ἀλλ' ὁ θεὸς τὸν ἐκράτησε διὰ νεύματος: «Μεῖνε ἀκόμη, ὦ Μίδα, καὶ ἄκουσε τοὺς λόγους μου. Δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι μοι παρέσχες φιλοξενίαν καὶ ὅτι ἐκάθησα καὶ ἔπια καὶ ἔφαγα εἰς τὸ παλάτιόν σου. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ ἐνθυμηθῶ ἀκόμη ὅτι περιεφρόνησες τὰ ἄσμάτῃ μου καὶ ὅτι προετίμησες ἀπὸ αὐτὰ τὰ χονδροειδῆ τραγοῦδια τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ Σατύρου. Δὲν θὰ σε τιμωρήσω μὲ τὴν ἰδίαν σκληρότητα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ διατηρήσω τὸ ἀνθρώπινον σχῆμα εἰς τὰ βάρβαρα ὧτά σου, τὰ ὁποῖα τόσον ὀλίγον ἐννοοῦν τὴν θείαν ἁρμονίαν τῶν ἁσμάτων μου».

Ταῦτα εἰπὼν, ἤγγισε διὰ τῆς ἄκρας τῆς λύρας τὴν κεφαλὴν τοῦ Μίδα καὶ ἐκκινήσας, κατήλθε ταχέως ἐκ τοῦ λόφου καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη εἰς τὴν ἐσχατιάν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ

H. de la Ville de Mirmont.

ΜΟΥΦΛΟΥ

Α'.

Οἱ κύριοι τοῦ Μουφλοῦ ἦσαν πολὺ πτωχοί, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐθυμοί. Ἐξοῦσαν εἰς μίαν παλαιὰν οἰκίαν ἐρειπωμένην εἶχαν περάσει πέντε ἔτη ἀφ' ὅτου ἔχασαν τὸν πατέρα των. Δὲν εἶχον λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον ἄλλον ἀπὸ τὴν μητέρα των νὰ τοὺς ἀγαπᾷ. Ὁ Τάσος ὁ μεγαλύτερος ἦτο ὡς εἴκοσι ἔτων, τόσον γλυκὺς καὶ καλός, καὶ ἐργατικός, καὶ εὐθυμος, ὥστε ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἐλάτρευον. Ὁ Τάσος ἦτο βροχθὸς ἐνὸς κηπουροῦ. Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν ἦτο ὁ μεγαλύτερος τῆς οἰκογενείας, ὅσον καὶ ἂν τὴν συνηθῇ δὲν ἦτο ὅμως τόσον ἀπόλυτος κύριος τοῦ Μουφλοῦ ὅσον ἦτο ὁ μικρὸς Ρώμος. Ὁ μικρὸς δεκαετὴς Ρώμος ἦτο χωλός, περισσώτερον γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λόλος· αὐτὸς εἶχε μάθῃ εἰς τὸν Μουφλοῦ ὅσα ἤξευρε, καὶ ἤξευρε πολλὰ, διότι ποτὲ τετράποδον ὃν δὲν ὑπῆρξεν ἐξυπνώτερον τοῦ Μουφλοῦ.

Ἐν πρώτοις διατὶ ἐκαλεῖτο Μουφλοῦ;

Ἀπλούστατον πρᾶγμα! Ὅταν ἔδωκεν εἰς τὰ παῖδιά τὸ κυνᾶριον εἰς στρατιώτης, ὅστις ἐπέστρεφε εἰς τὴν πατρίδα του, ἦτο μικρὸ πλασματάκι ἐνὸς ἔτους, λευκὸ σὰν χιόνι. Ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν, ἡ ὁποία ἦτο ἀπὸ τὴν Κορσικὴν, τὸ ὠνόμασε Μουφλοῦ διότι τὸ κυνᾶριον ὁμοιάζε πολὺ μὲ προβατάκι, Μουφλοῦ δὲ εἶνε τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον δίδουν εἰς τὰ πρόβατα οἱ χωρικοὶ τῆς Κορσικῆς. Τὸ κυνᾶριον ἔμεινε λευκὸν καὶ ἔγεινε τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ μεγαλύτερον σκυλὶ τῆς Φλωρεντίας, καὶ τὸ ὄνομα Μουφλοῦ τοῦ ἔμεινε. Θὰ εἶπτε ἴσως ὅτι εἶνε πολὺ παράξενο ὄνομα. Ἀλλὰ τὸ συνείθισαν ὅλοι καὶ τὰ παῖδιά καὶ ὁ σκύλος εἰς τρόπον ὥστε ἔμεινε ὀριστικῶς Μουφλοῦ.

Ἐκάθηντο εἰς μίαν παλαιὰν συνοικίαν τῆς Φλωρεντίας. Νομίζει κανεὶς ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν Βενετιάν μᾶλλον παρὰ εἰς τὴν Τοσκάνην ἐνεκεν τῆς ποικιλίας τῶν χρωμάτων, τῆς θελικτικότητος καὶ στερεότητος τῶν οἰκοδομῶν, τοῦ θορύβου, τοῦ πληροῦντος τὰς ὁδοὺς καὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἐκεῖ ἔζη ὁ Μουφλοῦ, εἰς μίαν μεγάλην παλαιὰν οἰκίαν. Ὅλαι αἱ οἰκίαι εἶνε παλαιαὶ εἰς ἐκείνην τὴν συνοικίαν καὶ περιστοιχοῦσι τὴν ἐκ-

κλησίαν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ παρὰβῇ με ἀδαμαντοθήκην ἐξ ὀξειδωμένου ἀργύρου.

Ἡ ἐκκλησία ἀνεγείρεται στερεὰ ὡς βράχος, τετράγωνος ὡς φρούριον. Οἱ ἄνεμοι καὶ αἱ βροχαὶ δύνανται ἐπὶ αἰῶνας νὰ τὴν πολιορκώσι χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ ταράξωσι τὴν ἀπόλυτον ἡρεμίαν τῆς. Ἀνορθούμενος ἐν ὅλῃ τῇ αὐστηρᾷ μεγαλοπρεπείᾳ τοῦ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ εἶνε ὡς ἀνάμνησις τοῦ Θεοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ἡχηρῶν γελῶτων καὶ ὄλων τῶν κρότων τῆς ὁδοῦ.

Οἱ μικροὶ κύριοι τοῦ Μουφλοῦ ἔζων οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὠραίου τούτου κτιρίου. Ὁ Λόλος ἠσθάνετο βελτίαν συμπάθειαν πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

Ἐπειδὴ ὁ Λόλος ἦτο χωλός καὶ ἀσθενεὺς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἢ νὰ ἀσχοληθῇ εἰς ἄλλην τινὰ ἐργασίαν τακτικὴν. Ἐνησχολεῖτο μολοντούτο μετὰ ζήλου καὶ ἐπιδεξιότητος εἰς τὴν κατασκευὴν ψαθίνων ἐπενδυμάτων φιαλῶν, καθὼς καὶ εἰς ἄλλας ἐλαφροὺς ἐργασίας. Ἐκκλήθη τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῆς ἐπάλλεως τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ παρατηρῶν τοὺς ἐμπόρους, ἡ περιεπάτει στηριζόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του καὶ ὁ Θεὸς ἤξευρε πόσα μίλια ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ οὕτως ἐὰν ἤθελε. Συνήθως, ὅταν μάλιστα ἦτο ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνθέων, ἐπήγαινε μετὰ τοῦ Μουφλοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκάθητο ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν ἐπιστρέφων ἔπειτα φορτωμένος μὲ ἀνθοδέσμας. Αὐτὸς καὶ ὁ Μουφλοῦ ἐπερνοῦσαν μαζὶ ζωὴν εὐτυχῇ.

Ἡ μητέρα δὲν ὁμίλει ποτὲ αὐστηρῶς πρὸς τὸν Λόλον, διότι ἦτο σφάλμα ἰδικόν τῆς ἡ χωλότης τοῦ μικροῦ. Αὕτη τὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὅταν ἦτο μικρὸ παιδάκι. Ἐπληγώθη εἰς τὸ ἰσχίον καὶ οἱ ἱατροὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν τὸν ἐπέπληττε, μολονότι πολλάκις ἐπέπληττε τὰ ἄλλα παῖδιά, τὸν Κέκκον μὲ τὰ σκουρὰ μαλλιά, τὴν ὠραίαν Ντίαν μὲ τὰ μαῦρα μάτια τῆς, τὴν κάποις προπετῇ Μπίτσαν, καὶ τὸν εὐρωστόν Βέππον. Ὡς καὶ τὸν καλὸν Τάσσον ἐπέπληττε ὅστις ἦτο τὸ στήριγμα ὅλης τῆς οἰκογενείας, μολονότι δὲν

ήτο παρὰ ἀπλοῦς βοηθὸς κηπουροῦ, καὶ εἰργάζετο ὅλην τὴν ἡμέραν δι' ὀλίγα σόλδια. Ἀλλ' ὅσα ἐκέρδιζε τὰ ἔδιδε τακτικῶς εἰς τὴν μητέρα του.

Ὅταν ἡ μητέρα του ἐσκέπτετο (καὶ το ἐσκέπτετο ἀδιακόπως) ὅτι μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἐπήγαινε στρατιώτης καὶ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ του πέση κακὸς ἀριθμὸς καὶ νὰ κληρωθῇ διὰ τρία ἔτη, ἡ καρδιά τῆς πτωχῆς γυναικὸς ἔρραγιζετο. Συχνὰ κατὰ τὸ δειλινόν, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε κανενός, ἐπήγαινε καὶ ἐγονάτιζεν ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας Τραπεζῆς ζητοῦσα τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ μάταιώς προσήχετο· ὁ καλὸς Θεὸς δὲν ἠδύνατο νὰ σώσῃ διὰ θαύματος τὸν Τάσσον ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Ἐάν τῳ ἐπιπτε κακὸς ἀριθμὸς ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ὅλοι θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν πείναν.

Μίαν πρωίαν ὁ Λόλος ἐκάθητο κατὰ τὸ σύνθηρες μετὰ τοῦ Μουφλοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Ἦτο λαμπρὰ πρωία τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἡ ὥρα σχεδὸν ἕως ἑνδεκα. Οἱ ἐπαίται ἐκάθητο πλησίον τῆς θύρας καὶ ἐζήτουν ἐλεημοσύνην. Οἱ πωληταὶ ἐκραύγαζον μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων των, καὶ οἱ κώδωνες ἐσήμαινον. Ὁ Λόλος παρετήρει ὅλα ταῦτα, τὸ αὐτὸ ἔκαμνε καὶ ὁ Μουφλοῦ ὡς καὶ κύριός τις· ὅστις ἐζήρχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅστις ἤρχισε νὰ τους παρατηρῇ περιέργως καὶ τοὺς δύο.

— Ὠραῖο σκυλί! εἶπεν εἰς τὸν Λόλον.

— Ὁ Μουφλοῦ εἶνε πολὺ ὠραῖος, ἀπήντησε μεθ' ὑπερηφανείας ὁ Λόλος· ἂν τον βλέπατε μάλιστα ὅταν εἶνε λουσμένος! Ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τον λούωμεν παρὰ τὴν Κυριακὴν, διότι τὰς ἄλλας ἡμέρας ὁ Τάσσος ἔχει ἐργασίαν.

— Τί ἡλικίαν ἔχει ὁ σκύλος σας;

— Τριῶν χρόνων.

— Εὐρεὶ τίποτε παιγνίδια;

— Ὡ βέβαια! ἀπήντησεν ὁ Λόλος μὲ μειδίαμα καὶ σαρκαστικόν. Ὁ Μουφλοῦ ξεύρει ἀπ' ὅλα· περπατεῖ πολὺ ὥρα μὲ τὰ δύο πόδια, κάμνει τὸν νεκρόν, χορεύει βάλς, ζητεῖ ἐλεημοσύνην. Ὅλα τα ξεύρει, ὅλα! Νὰ του βάλω νὰ κάμῃ μερικὰ γυμνάσια ἔμπροστά σας;

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, ἀπήντησεν ὁ ξένος.

Ὁ Λόλος διέτασσε τὰ γυμνάσια καὶ ὁ Μουφλοῦ ὑπήκουε καὶ ἔδειξε ὅσα ἤξευρε. Εἰς τὸν

Μουφλοῦ, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς κύνας, τὸ δῶρον τοῦ μανθάνειν ἦτο ἔμφυτον. Ἐβγῆκεν ἀσπροπρόσωπος. Ἀνθρώποι ἐπλησίασαν νὰ τον παρατηρήσωσιν, εἰς ἱερεὺς ἐξῆλθε μειδιῶν τῆς ἐκκλησίας, εἰς κουρεὺς ἀφήσας τὸν πελάτην του μὲ πρόσωπον γεμάτον σαπουνάδαν ἦλθε νὰ ἴδῃ καὶ αὐτός, ἤρχισε δὲ ἀμέσως νὰ γελά. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τῆς συνοικίας ἦσαν φίλοι τοῦ Μουφλοῦ καὶ δὲν ἐχόρταινον ποτὲ νὰ βλέπουν τὰ γυμνάσια του.

Ὁ ξένος ἐφάνετο ἐπίσης πολὺ εὐχαριστημένος, ἐπὶ τέλους δὲ εἶπε πρὸς τὸν Λόλον.

— Γιῶς θὰ διεσκέδαζε τὸν μικρόν μου Βίκτωρα αὐτὸ τὸ σκυλί! Φέρντε τὸ σκυλί σας νὰ διασκεδάσῃτε ἓνα παιδί ἄρρωστο;

Ὁ Λόλος ἀπεκρίθη μειδιῶν ὅτι δὲν ἐζήτη καλλίτερον, φθάνει μόνον νὰ εἰξεύρῃ ποῦ ἐκατοίκει ὁ μικρὸς ἀσθενής.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μεγάλης Βρετανίας, ἀπήντησεν ὁ ξένος. Ἐλα τὸ ἀπόγευμα καὶ ζήτησε ἓνα ξένον μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Καὶ ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του μὲ ἓνα διδραχμο.

Ὁ Λόλος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μουφλοῦ διεθύνθη ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν των, ἐνῶ δὲ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα ἡ βακτηρία του ἔκαμνε φοβερόν κρότον ἐπὶ τῶν βαθμίδων.

— Μητέρα, μητέρα! ἐφώναξε· βλέπεις τί μου ἔδωκαν ἐπειδὴ ὁ Μουφλοῦ ἔκαμε τὰ γυμνάσια του! Τώρα ἠμπορεῖς νὰ ἀγοράσῃς ὑποδήματα, καφέ, ἀσπρόρουχα διὰ τὸν Τάσσον καὶ ὑποκάμισα διὰ τὴν Ντίαναν.

Κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ Λόλου δύο φράγκα ἦσαν ὡς δύο ἑκατομμύρια, ὁλόκληρος θησαυρὸς ἀνεξάντλητος.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Λόλος μετὰ τοῦ Μουφλοῦ διηθύνθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ὁ Λόλος ἐπέδειξε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ ξένου καὶ τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως ἐντὸς μεγάλου δωματίου μὲ ὠραίας εἰκόνας καὶ μὲ ἐπιπλα ἐκ βελούδου.

Ἀλλ' ὡς μικρὸς Φλωρεντῖνος ὁ Λόλος δὲν ἐξεπλήσσετο ἀπὸ τοιαῦτα. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ παρατηρῇ ὅλα μετὰ τῆς μεγαλειότηρας ἀταραξίας. Ὁ Μουφλοῦ ὅστις εἶχε καὶ αὐτὸς πολλὴν ἀξιοπρέπειαν ἐκάθησεν ἡσυχῶς καὶ παρατήρει.

Ὁ ξένος τὸν ὁποῖον ὁ Λόλος εἶχεν ἰδῇ τὸ

πρῶτ' εἰσῆλθε σχεδὸν ἀμέσως καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς ἄλλο δωματίον ὅπου εὐρίσκετο μικρὸν παιδίον ὠχρότατον ἐξηπλωμένον ἐπὶ μικρὰς καθέδρας.

Τὸ παιδίον ἦτο ἐπταετής. Ἦτο ἀπόγονος μεγάλης οἰκογενείας μὲ κολοσσαίαν περιουσίαν, ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔδύνατο νὰ τον κάμῃ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ ἀναπνέῃ ζωηρὰ ὅπως τὰ ἄλλα παιδία. Ἐλαφρόν μειδίαμα ἐφώτισε τὴν φυσιογνωμίαν του ἅμα εἶδε τὸν Λόλον μετὰ τοῦ Μουφλοῦ εἰσερχομένους, ἀλλὰ τὸ μειδίαμα αὐτὸ ἀνέτειλε καὶ ἔδυσεν ἀμέσως εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Τὸ μικρὸν παιδάκι εἶνε χωλὸ σὰν ἐμένα, εἶπεν ἀμέσως εἰς γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ὁ Λόλος δὲν ἠνόει.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ κύριος, ὅστις ἦτο πατήρ τοῦ μικροῦ ἀσθενούς, ἀλλὰ τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε γερό. Πηγαίνει καὶ ἔρχεται μὲ μεγάλην εὐκολίαν, ἐλπίζω ὅμως ὅτι καὶ σὺ ἔς αὐτὸ τὸ ὠρχιὸν κλίμα θὰ γίνῃς δυνατὸς ὅπως καὶ αὐτὸ τὸ παιδί. Ἐφερε τὸ σκυλί διὰ νὰ σε διασκεδάσῃ. Δὲν εἶνε ὠραῖο σκυλί;

Τὸ ἀσθενὲς παιδίον ἠπλωσε τὰς ἰσχνὰς του χεῖρας ἐπὶ τοῦ Μουφλοῦ ὅστις εὐηρεστήθη νὰ δεχθῇ τὰς θωπείας του.

Τότε ὁ Λόλος ἤρχισε τὴν παρᾶστασιν, καὶ ὁ Μουφλοῦ ἐφάνη τέλειος ὅπως πάντοτε. Ὁ μικρὸς ἀσθενὲς ἐγέλα καὶ ἐξέβαλλε μικρὰς κραυγὰς χαρᾶς· ποτὲ δὲν εἶχε τόσον πολὺ διασκεδάσῃ. Εἰς τὸ σκυλί καὶ τὸν ἀθένητον του ἐδόθησαν ἄφθονα γλυκίσματα τὰ ὁποῖα ἤρχισαν νὰ τρώγουν χωρὶς πολλὰς παρακλήσεις. Ὅταν ἐσηκώθησαν ν' ἀναχωρήσουν ὁ μικρὸς ἀσθενὲς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ παραπονῆται.

— Θέλω τὸ σκυλί, θέλω τὸ σκυλί! ἔλεγεν ἀδιακόπως.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὠμίλει εἰς ξένην γλῶσσαν ὁ Λόλος δὲν τον ἠνόει καὶ μόνον ἐλυπεῖτο πολὺ νὰ τον βλέπῃ τόσῳ λυπημένον.

— Αὐριο θὰ το ἔχῃς τὸ σκυλί, εἶπεν ὁ κύριος εἰς τὸ παιδίον, ὅπως τὸ ἡσυχάσῃ, καὶ ἀμέσως ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ δωματίου τὸν Λόλον μετὰ τοῦ Μουφλοῦ καὶ τοὺς παρέδωκεν εἰς τὰς φροντίδας ἐνὸς ὑπηρετοῦ, ἀφοῦ ἔδωκε ἓν πεντάφραγκον εἰς τὸν Λόλον.

— Λοιπὸν Μουφλοῦ, τί λὲς καὶ σὺ; εἶπεν ὁ Λόλος μὲ μικρὸν μειδίαμα ἱκανοποιήσεως, ἐὰν εὐρίσκομεν ἓνα ξένον καθ' ἡμέραν, ἠμποροῦμεν νὰ τρώγωμεν κρέας εἰς τὸ δεῖπνον μας καὶ νὰ

πηγαίνωμεν καὶ εἰς τὸ θέατρον κάθε βράδυ.

Ὁ Λόλος ἐκτυποῦσε τὴν βακτηρίαν του μὲ διπλὴν δύναμιν τόσον ἥτο ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε τὰ πέντε φράγκα τοῦ Λόλου ἠδύνατο νὰ παρηγορήσωσι τὴν οἰκογένειαν ἢ ὁποία ἔκλειε καὶ ὠδύρετο ἀπαρηγόρητα.

Ὁ Τάσσος εἶχε κληρωθῇ διὰ τρία ἔτη καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ὁ πτωχὸς νέος ἴστατο ὀρθίος ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἔκλειε, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του. Ἐπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν οἰκογένειάν του νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Καὶ διατί; Διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ φορέσῃ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου ἐν μέσῳ ἀγνώστων ἀνθρώπων, ἄνευ φίλων, ἄνευ συγγενῶν, ἐντελῶς ἔρημος καὶ δυστυχής! Καὶ ἡ μητέρα του; Τί θὰ ἐγίνετο ἡ μητέρα του;

Ὁ Τάσσος ἦτο ὁ καλλίτερος νέος τοῦ κῆσμου. Μόνον τὴν ἐργασίαν του ἤθελε καὶ τὴν ἡσυχίαν του ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, νὰ τον ἀφήσωσιν ἡσυχον ἤθελε, καὶ τίποτε ἄλλο.

Κανεὶς δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν Λόλον καὶ εἰς τὰ πέντε του φράγκα.

Ὁ Μουφλοῦ ἐνόησε ὅτι καίποιαν μεγάλην λύπην εἶχον οἱ φίλοι του καὶ ἐκάθησεν οὐρλιζῶν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ὁ Τάσσος ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ! Ἐπρεπε νὰ τον χάσωσι διὰ τρία ἔτη, νὰ στερηθῶσι τοῦ βωμχλέου βραχίονός του καὶ τῆς καλῆς του συντροφίας. Ὁ Τάσσος ἀνεχώρει! Αὐτὴ ἡ λέξις τα ἐξέφραζεν ὅλα.

Ὅταν ὁ Λόλος το ἠνόησε καλῶς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἔσφιγγε κλαίων τὸν Μουφλοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε.

— Εἰς τί ἠμποροῦν νὰ μας χρησιμεύσουν; εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ πικρίας ὅταν ὁ Λόλος τῆς ἔδειξε τὰ πέντε φράγκα. Μὲ αὐτὰ μήπως ἠμποροῦμε νὰ εὐρώμεν ἀντικαταστάτην διὰ τὸν Τάσσον!

Ὁ Λόλος ἠσθάνθη ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ μήτηρ του ἦτο ἄδικος καὶ σκληρά, καὶ ἐχώθη εἰς τὴν κλίνην του μετὰ τοῦ Μουφλοῦ, διότι πάντοτε ὁ Μουφλοῦ ἐκοιμάτο εἰς τοὺς πόδας του.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐκ τῶν τῆς Ouida

Η ΑΛΗΘΗΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ

Φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.

Ἐδίδαξον μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, ὅπως δὲ ὅλα τὰ γραφόμενά σου, — τὸ ἄρθρον τοῦ Φιλίππου — πιστῆς μου οἷος περὶ τῆς Ὑδρας τῆς Ἐλοδίαίτου. Τί παρῆξενον, ἀληθινά, ζῶν! Μοῦ ἔκλυε μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: νὰ εἶνε ἀρὰ γε ὅλ' αὐτὰ ἀληθινά; Ὅσον πεποιθήσιν καὶ ἂν ἔχη κανεὶς εἰς τὴν ἐπιστήμην, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἔχη πολλήν, ὑπάρχουν μερικά πράγματα ποῦ διστάζει νὰ τα πιστεύσῃ. Πῶς ἤθελα — καὶ θὰ προσπαθῆσω — νὰ ἰδῶ καμμίαν ὕδραν τέτοιαν καὶ νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πειράματα, διὰ νὰ πεισθῶ πλέον ἐν πείρασ. Δὲν μπορεῖ νὰ το χωρέσῃ τὸ κεφάλι μου! Καλὲ γὰρ συλλογισμοῦ το αὐτό! Νὰ κάνῃς ὅσα κομμάτια θέλης ἓνα ζῶν καὶ ἀπὸ κάθε κομμάτι νὰ βγαίνει εὐθὺς ἄλλο ζῶν, τέλειον, ὅμοιον μὲ τὸ πρῶτον! νὰ το γυρίξῃς ἀνάποδα καὶ νὰ μὴ χαλῇ ὁ μηχανισμὸς του καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ζῇ καὶ νὰ τρώγῃ! Ἐπειτα λέγουν ὅτι μόνον ἡ Χαλιμὰ ἔχει παραδοξολογίαις...

Ἀλλὰ μὰζὶ μὲ τὸν θαυμασμὸν μοῦ ἐγεννήθη καὶ ἓν ἄλλο αἰσθημα. Νὰ σοῦ το εἶπω ἢ μᾶλλον νὰ σοῦ το ἐξομολογηθῶ; Ναι, μοῦ ἐγεννήθη καὶ αἰσθημα ζηλοτυπίας. Περὶ βάλαι ἀμέσως, χωρὶς νὰ θέλω, τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν Ἐλοδίαίτον Ὑδραν καὶ εἶδα πόσον ὁ βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ὅπως ὀνομάζει συνήθως τὸν ἑαυτὸν του, εἶνε κατώτερος, ἀτελέστερος ἀπὸ τὸ μικρόν, ἀλλὰ τόσῳ θαυμαστὸν αὐτὸ ζῶντιον τῶν ὑδάτων. Εἰμπορεῖς νὰ κόψῃς εἰς δύο ἓνα ἄνθρωπον καὶ ὅχι μόνον νὰ μὴ πεθάνῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ διπλὸς; Εἰμπορεῖς νὰ το κόψῃς ἓνα ποδάρι, ἓνα χεῖρ καὶ ὅτι δήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ μαλλιά, καὶ νὰ ξαναγίνῃ; Εἰμπορεῖς νὰ τον γυρίσῃς τὸ μέσα-ἔξω, χωρὶς... ἄς εἶνε αὐτὸ εἶνε καὶ μηχανικῶς ἀδύνατον ἄλλ' εἰμπορεῖς νὰ τοῦ κάμῃς ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστον ἀκρωτηριασμὸν ἂν το καλέσῃ ποτὲ ἢ χρεῖα, χωρὶς κίνδυνον καὶ προσυλάξεις καὶ πόνους καὶ βάσανα; Καλὲ τί λέγω; Ἐκεῖνο τὸ κεφάλι μὰς πονεῖ λιγάκι καμμίαν φοράν καὶ κοιτῶμεθα ὡς πτώματα ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ τὸ στομάχι μὰς εἶνε ὀλίγον χαλκασμένον καὶ ὅχι μόνον δὲν ἔχομεν ὀρεξιν νὰ ψαρῶσωμεν, ἀλλ' οὔτε εἰς τοιαυτὰ ψάρια νὰ φάγωμεν καὶ ἂν τυχὸν ἔχωμεν θὰ μὰς το ἀπαγορεύσῃ ἴσως ὁ ἰατρός... Αὕτῃ εἶνε, φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἡ τελειότης; Δι' αὐτὸ καυχώμεθα τόσον καὶ ὑπερηφανευόμεθα καὶ περὶ φρονούμεν; Ἄ, πόσον ἡ Ἐλοδίαίτος Ὑδρα μὲ ἔμαθε νὰ εἶμαι ταπεινὸς καὶ μετριόφρων! Πόσον

το ζηλεύω τὸ πλᾶσμα αὐτὸ τὸ θαυμαστό, πρὸς τὸ ὅποιον ὁ Πλάστης ἐφάνη τόσῳ φιλόστοργος!...

Ἐγὼ ἓνα ἐξάδελφον ποῦ του λείπουν τὰ δύο δάκτυλα τῆς δεξιᾶς του. Ὁ καίμενος! Ὅταν ἦταν μικρός, πολὺ μικρός, εἶχε βάλῃ τὸ χεράκι του μέσα ἐς τὸ σιδερένιο χρηματοκιβώτιο τοῦ πατέρα του, καὶ ἐκεῖνος χωρὶς νὰ το ἰδῇ, κλίνει μὲ ὀρμὴν τὸ σκέπασμα καὶ τοῦ λύνει τὰ δύο του δακτυλάκια. Ὅχι τὸ χρηματοκιβώτιον ὀλόκληρον, ἀλλὰ τὴ ζωὴν του θὰ ἔδεινε ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος πατέρας, διὰ νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον καὶ; ἐννοεῖται, τὸ παιδί ἐμεγάλωσε — θὰ εἶνε τώρα δώδεκα χρονῶ, μὲ χεῖρ σημειωμένη. Ὅλα τὰ κακὰ τὰ συνειθίζει κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἐβλεπα ἔως τότε τὸν ἐξάδελφόν μου, χωρὶς νὰ μου κάμῃ ἐντύπωσιν τὸ ἐλάττωμά του. Ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇτε μὲ τί πόνο, μὲ τί σπαραγμόν, γιὰ πρώτη φορά, τὸν εἶδα ἀφ' οὗ ἐδίδαξα τὸ ἄρθρον τοῦ Φιλίππου οἷος. Καὶ εἶπα: ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἄνθρωπος, ἂν ᾔτῃ ὁ ἔλος δῖαι τοις δὲν θὰ ᾔτῃ πολὺ εὐτυχέστερος; Τί λές καὶ σύ, φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, δὲν εἶχα δίκαιον νὰ το πῶ;

Σὲ ἀσπάζομαι

ὁ συνδρομητὴς σου

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ἑτῶν 15.

ΑΠΑΝΘΗΣΙΣ. — Ὅχι! ὅχι! Ἄνθρωπέ μου, δὲν εἶχες δίκαιον διόλου. Ἐμπορεῖς νὰ θαυμάζῃς ὅσον θέλης τὴν Ὑδραν τὴν Ἐλοδίαίτον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶντα — καὶ μάθε ὅτι εἶνε πολλὰ εἰς τὴν φύσιν — τὰ ὅποια ἔχουν τὴν ἰδίαν ιδιότητα, ἀλλ' ὅχι δὲ καὶ νὰ τα ζηλεύῃς. Ἀκουσέ με:

Ἄν ἡ τελειότης συνίσταται εἰς τὸ νὰ κόπτῃς ἐν μέλος τοῦ σώματος καὶ αὐτὸ νάντιαθίσταται ἀμέσως ὑπὸ τῆς φύσεως, τότε βεβαίως ἡ Ὑδρα εἶνε τελειότερα σου καὶ ἔχεις τὸ δικαίωμα, ἂν ὅχι νὰ ζηλεύσῃς, τοῦλάχιστον νὰ πρᾶπονῃθῃς. Ἀλλ' ἂν ἡ ἀληθὴς τελειότης εἶνε ἄλλη; Ἄν ἔγκειται εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀνάπτυξιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων; ἂν εἶνε τὸ λογικόν, διὰ τοῦ ὁποίου μόνον τὸν ἄνθρωπον ἐπρόεικισεν ὁ Πλάστης καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατέκτησε τὴν σφαιραν; Τότε τί γίνεται, εἰπέ μοι, ὁ πρὸς τὴν Ὑδραν θαυμασμὸς σου καὶ ἡ ζήλεια σου; Ἀλλ' ἄς τὸ ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν θέλω νὰ σε θαμβώσω ἀμέσως μὲ τὸ φῶς τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ, δὲν θέλω νὰ σου παραστήσω τὴν θαυμαστὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα τοῦ ἡθικοῦ ἀνθρώπου θὰ νομίσῃς πιθανῶς ὅτι τρέπω ἐπίτηδες ἐπ' ἄλλο τὴν

συζήτησιν καὶ θὰ ἐξακολουθῇς νὰ θαυμάζῃς τὴν σωματικὴν, τὴν ὀργανικὴν τελειότητα τῆς ὕδρας, ἐνὸς ζῶντος πλάσματος τέλος πάντων, τὸ ὅποιον λέγεις, ἀντέχει εἰς ὅλα τὰ θανατηφόρα κτυπήματα θὰ σε κάμω νὰ σκεφθῇς ἀλλέως.

Γνωρίζεις διατί ἡ Ὑδρα ἔμπορεῖ νὰ ὑποστῇ ὅλους τοὺς ἀκρωτηριασμούς, καὶ νὰ ζῇ καὶ νὰ συμπληρωθῇ, ὅπως σὰς διηγῆθην εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον; Ὅχι βέβαια, αὐτὸ δὲν ἐφρόντισα νὰ σὰς το ἐξηγήσω. Ἰδοὺ λοιπὸν διατί; Ὁ ὀργανισμὸς τῆς ὕδρας εἶνε ἀπλούστατος, ὅπως ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ζῶα μὲ ὀργανισμὸν ἀκόμη ἀπλούστερον ἀπὸ αὐτήν. Τὰ ἀπλῆ αὐτὰ πλάσματα δὲν ἔχουν ὀργανα ἰδιαιτέρα, χωριστά, διακεκριμένα. Κάθε μέρος τοῦ σώματός των ἔμπορεῖ νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ κατὰ τὴν ἀνάγκην ὡς στόμα, ὡς στόμαχος, ὡς ποῦς, ὡς χεῖρ, ὡς δέρμα, διὰ νὰ καταπίουν, νὰ χωνεύσουν, νὰ κινηθῶν, νὰ συλλάβουν, νὰ προσκολληθῶν, διὰ νὰ ἐκτελέσουν τέλος πάντων ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἀπλὰς τὰς πρώτας καὶ ἀτελεῖς λειτουργίας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ζωὴν των. Ἄν ἐν τοιοῦτον ζῶν τὸ χωρίσῃς εἰς τὴν μέσῃν ἔξανα, δὲν θὰ τὸ χωρίσῃς εἰς κεφαλὴν μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ κορμοῦ καὶ εἰς πόδας μὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ, ὥστε νὰ εἰπῇτε ὅτι ἡ μὲν κεφαλὴ θὰ εἶνε ἄχρηστος ἄνευ ποδῶν, οἱ δὲ πόδες νεκροὶ ἄνευ κεφαλῆς καὶ τὸ ζῶν ἐπομένως θάποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ το χωρίσῃς ἀπλῶς εἰς δύο μέρη ἴσα καὶ ὅμοια, — ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως εἰδικῶν ὀργάνων — εἰς τὰ ὅποια δὲν θὰ χρειάζεται παρὰ μικρὰ συμπλήρωσις, ὅχι δυσκολωτέρᾳ τῆς αὐξήσεως τῶν τριχῶν μὰς καὶ τῶν ὀνύχων μὰς παραδείγματος χάριν, διὰ νὰ ἐπαναρχίσουν τὴν ἀπλήν των ζωὴν. Ὅσω ἀπλούστερος εἶνε ἓνας μηχανισμὸς, τόσον ἀντέχει περισσότερο, ἐν ᾧ ὅσω πολυπλοκώτερος τόσον χαλᾷ εὐκολώτερον. Τὸ δεύτερον συμβαίνει ἐφ' ὅσον ἀνερχόμεθα τὴν ζωικὴν κλίμακα. Τὰ ὀλονὲν τελειότερα ζῶα σύγκεινται ἀπὸ μέρη ἀνομοιοεῖδος, — αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς τελειότης, — συνηνωμένα ἀχωρίστως εἰς ἓν ἀρμονικὸν σύνολον, ἀπὸ ὀργανα ἰδιαιτέρα, καθὲν ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχει ξεχωριστὴν, ἰδικὴν του λειτουργίαν. Πῶς θέλετε τώρα νὰ κόψετε εἰς δύο ἓν τοιοῦτον ζῶν ἢ νὰ το ἀκρωτηριάσετε σοβαρῶς, χωρὶς νὰ χαλάσῃ ὁ μηχανισμὸς του, χωρὶς νὰ παύσῃ ὑπάρχον; Κόψατε τὴν κεφαλὴν ἐνὸς σκύλου ὅτι μένει πλέον θὰ εἶνε πτώμα

ἄχρηστον, μὲ τὴν κεφαλὴν πάει ὁ ἐγκέφαλός του, τὸ στόμα του, οἱ ὀφθαλμοὶ του, τὰ ὦτα του, διὰ τῶν ὁποίων τόσας ἐκτελεῖ ἀναγκαίως εἰς τὴν ζωὴν του λειτουργίας. Ἀλλ' οὔτε ἡ κεφαλὴ θὰ ἔμπορεῖ νὰ ζῇ μόνη της, χωρὶς τὰ ὀργανα τῆς θρέψεως καὶ τῆς κινήσεως, τὸν στόμαχον, τὴν καρδίαν, τοὺς πόδας. Οὔτε βεβαίως εἶνε δυνατόν νὰ ξαναγίνουν αὐτομάτως τόσον λεπτὰ καὶ πολυπλοκα ὀργανα, ἢ ἀσώματως κεφαλὴ νάποκτῇ σῶμα, ἢ ὁ ἀκέφαλος κορμὸς κεφαλὴν. Αἱ μεταμορφώσεις αὐταὶ εἰς τὰ τελειότερα ζῶα εἶνε, ὡς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ των, ἀδύνατος.

Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸς ἔχει τὸν μᾶλλον προοδευμένον ὀργανισμὸν τὸν θαυμαστότερον ἐγκέφαλον, τὰς τελειότερας αἰσθήσεις. Τὰ ὀργανά του εἶνε λεπτὰ καὶ πολυπλοκα ἄρα ὀλιγώτερον παντὸς ζῶου ἀντέχει εἰς τὸν ἀκρωτηριασμὸν καὶ εἰς κάθε κακομεταχείρισιν. Ἐνας κόκκος ἄμμου σταματᾷ τὸ μικρὸν λεπτεπίλεπτον ὥρολόγιον, ἢ βλάβη ἐνὸς ὀργάνου φονεῖ τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι, ὅπως τὸ ντελικάτο ρωλογάκι εἶνε μηχανήμα τελειότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ποῦ νάντεχῃ περισσότερον εἰς τὴν κακομεταχείρισιν, καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ τελειότερον ἐν τῆς δημιουργίας, μὲ ὅλην του τὴν σωματικὴν αὐτὴν ἀδυναμίαν, ἢ ὅποια δὲν εἶνε παρὰ ἀναγκασίαν συνέπειαν τῆς τελειότητός του; Ἡ μήπως εἶχες τὴν ἀπαίτησιν, κύριε Ἄνθρωπε, νὰ ἔχῃς τὸν τελειότερον ὀργανισμὸν, νὰ ζῇς τὴν τελειότεραν ζωὴν, νὰ πολλαμβάνῃς ὅλα τὰ ὕλικά καὶ τὰ ἠθικά ἀγαθὰ, νὰ σε κόπτουν ὅμως εἰς δύο καὶ νὰ μὴν ἀποθνήσκῃς, ὅπως ἡ Ἐλοδίαίτος, ἢ φυτοζωοῦσα, ἢ τυφλή, ἢ βωδὴ καὶ κωφὴ καὶ ἀναίσθητος ἐκεῖνη Ὑδρα;

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς, ἀγαπητέ μου, διὰ νὰ συγκεράσῃς τὸν πρὸς αὐτὴν θαυμασμὸν σου καὶ προπάντων τὴν ζηλοτυπίαν σου. Ἰδοὺ ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς διὰ νὰ μὴ σου κάμῃ τόσῃ ἐντύπωσιν ἡ θέα τοῦ ἀτυχοῦς ἐξάδελφου σου μετὰ τὴν ἀνάγκωσιν ἄρθρου, τὸ ὅποιον ἴσα-ἴσα σ' ἐμάνθανε πόσον διαφέρει εἰς τέλειος ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου δὲν ἀντικαθίσταται οὔτε ὁ δάκτυλος ἄμα κοπῇ, ἀπὸ μίαν ὕδραν ἀτελεῖ, πολλαπλασιαζομένην διὰ διαμελίσεως, ὡς ἐὰν ᾔτῃ σῶμα ἀνθρώπου, ἄψυχον.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΚΑΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟ 'Σ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἐνῷ ἔρριπτε τὰ δίκτυά του εἰς ἀλιεὺς εἰ-
δεν ἄνθρωπον πίπτοντα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ
ἐσπευσεν εἰς βοήθειάν του. Δυστυχῶς ὁ κάμαξ
διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθει νὰ τον συλλάβῃ
ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων του, ἐξώρυξε τὸν ἕνα του
ὀφθαλμόν. Ἐφερε τὸν πνιγμένον εἰς τὴν οἰ-
κίαν του, τὸν ἐπεριποιήθη καὶ τὸν ἐκράτησεν
ἕως ὅτου ἐθεραπεύθη. Ἀλλ' οὗτος εὐθὺς ὡς ἠδυνή-
θη νὰ ἐξέλθῃ ἔτρεξεν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ κα-
τήγγειλε τὸν σωτήρᾶ του διότι τὸν ἐπλήγωσεν.
Ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ δύο ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ
ὁ ὁποῖος δὲν εἰζέυρε ποῖαν ἀπόφασιν νὰ ἐκδώσῃ,
ὅτε εἰς τρελλὸς παρευρισκόμενος ἐκεῖ ἐφώναξεν:
— Αὐτός ὁ ἄνθρωπος παραπονεῖται διότι

τοῦ ἔβγαλε ὁ ἄλλος τὸ ἓνα μάτι· λοιπὸν ρίξτε
τον 'ς τὴ θάλασσαν, 'ς τὸ ἴδιο μέρος ὅπου ἐπεσε
τότε, καί, ἂν εἰμπορέσῃ νὰ ἔβγῃ μόνος του, κα-
ταδικάσατε τὸν ψαρεῶ νὰ του πληρώσῃ ἀπο-
ζημιώσιν ἂν ὅμως δὲν εἰμπορέσῃ νὰ ἔβγῃ,
ἀφήσατέ τον ἐκεῖ νὰ πνιγῇ καὶ ἀπὸ τὴν περιου-
σίαν του, ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ὡς κληρονομία,
ἀνταμείψατε τὸν ψαρεῶν διὰ τὸ καλὸν πού του
ἔκαμε τὴν πρώτην φορὰν.

Ἡ κρίσις αὕτῃ ἐφάνη πολὺ δικαία· ἀλλ' ὁ
πνιγμένος φοβηθεὶς μήπως ἐκτελεσθῇ ἡ τοιαύτη
ἀπόφασις, ἀπεχώρησεν ἐν σπουδῇ ἐκ τοῦ δι-
καστηρίου παρκιτηθεὶς τῆς περταίρω καταδιώ-
ξεως τοῦ ἀντιδίκου του.

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» με-
τεκομίσθη παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, ἐν τῇ
ὑπ' ἀριθ. 10 τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς πλευρᾶς οἰκίᾳ.

Τὰ συνηθέστερα μέταλλα.

Τὰ μᾶλλον ἐν χρῆσει μέταλλα εἶνε, κατὰ τάξιν
χρησιμότητος: ὁ σίδηρος, ὁ χαλκός, ὁ μόλυβδος, ὁ
κασσίτερος, ὁ ψευδάργυρος. Τὰ μέταλλα ταῦτα εἶνε
ἐν χρῆσει εἴτε ἀμιγῆ εἴτε ἐν συμμίξει. Τὰ κυριώ-
τερα μίγματα εἶνε ὁ ὀρείχαλκος καὶ ὁ πάφυλας. Ὁ
ὀρείχαλκος εἶνε μίγμα χαλκοῦ καὶ κασσίτερου· τὸν
μεταχειρίζονται δὲ εἰς τὴν κατασκευὴν πυροβόλων,
αγαλμάτων, κωδῶνων, τιμητικῶν μεταλλεῖων, νομι-
σμάτων κτλ. Ὁ πάφυλας εἶνε μίγμα χαλκοῦ, κασι-
τέρου καὶ ψευδαργύρου. Αἱ καρφίτσαι κατασκευάζον-
ται ἀπὸ πάφυλαν.

Μικροσκοπικὴ καλλιγραφία.

Θαυμάσια ἔργα μικροσκοπικῆς καλλιγραφίας ὑπῆρ-
ξαν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν. Ὁ Κικέρων διηγεῖται ὅτι εἶδε
τὴν Ἰλιάδα ὁλόκληρον γραμμένην εἰς περγαμηνὴν
ἡ ὁποία ἐχωροῦσεν ἐντὸς τοῦ κελύφους καρύου. —
Εἰς τὴν Ἀμβροσιανὴν βιβλιοθήκην τοῦ Μιλάνου εὐρί-
σκεται τὸ Κοράνιον χειρόγραφον περιχλεισθὲν ἐντὸς
θήκης τεσσάρων ἡ πέντε κυβικῶν ἐκατοστομέτρων. —
Ἐν Ὁξφόρδῃ, εἰς τὸ κολλέγιον τοῦ Ἀγίου Ἰωάν-
νου, ὑπάρχει προσωπογραφία Καρόλου τοῦ Α', τῆς
ὁποίας ὅλαι αἱ γραμμαὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ γράμματα·
τῇ βοήθειᾳ δὲ τοῦ φακοῦ ἀναγινώσκονται εὐδιακρίτως
οἱ ψαλμοὶ τοῦ Δαυὶδ, τὸ Πιστεύω καὶ τὸ Πάτερ
ἡμῶν. — Εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ὑπάρχει προ-
σωπογραφία τῆς βασιλίσσης Ἀννης, ὅλη μεγαλειτέρα
χειρὸς, ἡ ὁποία εἶνε κατὰ τὸ ἴδιον σύστημα ζωγα-
φημένη· παρ' αὐτὴν δὲ κεῖται μέγας τόμος περιέχων
τὸ κείμενον τὸ ὁποῖον εἶνε χαραγμένον ἐπὶ τῆς μι-

κρογραφικῆς ταύτης εἰκόνας. — Εἰς τὸν βασιλεῖα Λεο-
πόλδον τὸν Α' προσηνέχθη πεντόφραγκον νόμισμα
ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο χαραγμένον ὁλόκληρον τὸ κείμε-
νον τοῦ Βελγικοῦ Συντάγματος.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, κατὰ τὸ παρελθὸν ἀκόμη
ἔτος, προσεκνήχθη ἐν Γαλλίᾳ διαγωνισμὸς ἐπὶ τοῦ πα-
ραδόξου τούτου θέματος: Ποῖος δύναται νὰ γράψῃ τὰς
περισσότερας λέξεις ἐπὶ ἐνὸς ταχυδρομικοῦ δελταρίου,
χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ γράψῃ καὶ εἰς τὴν διὰ τὴν ἐπι-
γραφὴν προωρισμένην πλευράν. Ἡ νίκη ἀπέμεινεν
εἰς τινα στενογράφον, ὅστις κατάρθωσε νὰ γράψῃ στε-
νογραφικῶς τριάκοντα ἑξ χιλιάδας (36,000) λέξεις
ἐπὶ ἐνὸς ταχυδρομικοῦ δελταρίου.

Διὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς μύτης.

Ἄν ἀνοιγῇ ἡ μύτη σας καὶ δὲν εἰμπορῇτε νὰ
σταματήσετε τὸ αἷμα, ροφήσατε διὰ τῶν μυκτῆρων
ὀλίγην στύφιν εἰς κόνιν, ἢ θέσατε δύο συναπισμούς
εἰς τὰς κνήμας. Εἶνε ἀλάνθαστον φάρμακον.

Παράδοξος σαῦρα.

Ἐπάρχει ἐν Καλλιφornία εἶδος σαύρας ἣτις ἔχει
διακριτικὸν γνώρισμα τόσον ἀλλόκοτον, ὥστε θὰ ἐδυ-
σκολεῖτο πᾶς τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε ἄλγηθες ἂν
δὲν το ἐβεβαίουν πλείστοι ἀξιόπιστοι ἐπιστήμονες.
Ἡ σαῦρα αὕτη, ὅσκις εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ κράτος
σφοδρᾶς ὀργῆς, ἣν προκαλοῦσιν ἐξερεθίζοντες αὐτὴν
διὰ ραβδίου, ἐξακοντίζει ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς κρουνὸν
αἵματος μήκους 30 ἐκατοστομέτρων καὶ πλεόν. Ἐν
Μεξικῷ, ὅπου ἐπίσης ἀπανιᾶται ἐνίοτε ἡ σαῦρα αὕτη,
ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν κατοίκων *ierā* σαῦρα διότι, λέ-
γουν, χύνει δάκρυα αἵματος.

Ὁδὸς δώρου, ἀριθμὸς 10.

Τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἶνε
τώρα εἰς τὴν ὁδὸν δώρου, ἀριθ. 10, δηλαδὴ εἰς τὴν
ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Πλατείας τῆς Ὀμονοίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ κάτω πατώματος τῆς ἐν ὁδῷ Πινα-
κωτῶν ἀριθ. 5 οἰκίας, ὅπου μέχρι τοῦδε ἦτο τὸ Γραφεῖον τῆς
«Διαπλάσεως» πλείστοι καθ' ἡμέραν σταματῶσιν ὅμιλοι παί-
δων καὶ ἀναγινώσκουσι μεγαλοφώνως ἐπὶ τῆς ἐκεῖ ἀνηρτημέ-
νης πινακίδος τὰ ἑξῆς:

— Τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» μετεκο-
μίσθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, ἀνατολικὴ πλευρὰ,
ἀριθμὸς 10 τῆς ὁδοῦ δώρου.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης, διατελὼν ὑπὲρ τῆς ἐν τινι παρακει-
μένη οἰκίᾳ καὶ ἀκούων πενηκοντάκις τοῦλάχιστον τῆς ἡμέ-
ρας ἐπαναλαμβανόμενὴν τὴν φράσιν αὐτήν, χάνει τέλος τὴν
ὑπομονὴν του καὶ ἐρωτᾷ τὸν μικρόν του κύριον.

— Διὰ τί, κύριε Μίμη, ὅλα τὰ παιδιὰ που περνοῦν ἀπ'
ἀντίκρου στέκουν καὶ φωνάζουν ὅλο τὸ ἴδιον πρᾶγμα; Τί ση-
μαίνει αὐτό;

— Αὐτὸ σημαίνει, Κουριοκεφαλᾶκη μου, ὅτι τὸ Γραφεῖον
τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεις τὴν
ἀθανασίαν σου, μετεκομίσθη εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας,
ἀνατολικὴ πλευρὰ, ἀριθμὸς 10 τῆς ὁδοῦ δώρου.

*

Ὁ διδάσκαλος ἐξετάζει τὸν Κωστάκην Γεωγραφίαν, οὗτος
δὲ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρίνεται καλῶς.

— Κάθισε, παιδί μου, εἶσαι καλὰ δυναμωμένος.

Καὶ ὁ Κωστάκης μετ' ἐκπλήξεως:

— Ἐγὼ εἶμαι δυναμωμένος; δὲν με βλέπετέ που εἶμαι
σὰν τσίρας!

Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

*

Ἐπέπληττε τὸν Νῆκον ὁ πατήρ του διότι συχνὰ ἐφορο-
λόγει τὴν μηλέαν τοῦ κήπου των.

— Νὰ μὴ ξανακόψῃς μῆλο! τοῦ λέγει, διότι θὰ μετανοήσῃς.
Τὴν ἐπαύριον κυττάζει καὶ λείπουν δύο μῆλα πάλιν.

— Νῆκο, λείπουν δύο μῆλα· τί σου εἶπα χθές;

— Μοῦ εἶπες νὰ μὴ ξανακόψω.

— Διὰ τί λοιπὸν ἐκοψες;

— Ὅχι, δὲν τᾶκοψα, μπαμπᾶ, αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνέβηκα
σὲ μὴ καρέκλα καὶ τᾶφαγα 'ς τὴ θέσι τους.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Τ. Οἰκονόμου.

Ὁ κ. Ἀνδρέας ἀναχωρῶν εἰς μικρὸν τι ταξείδιον λέγει
πρὸς τὸν μικρόν ὑπὲρ τῆς του:

— Ἄν ἔλθῃ ὁ φίλος μου ὁ Γεώργιος, νὰ του εἰπῇς ὅτι
θὰ ἐπιστρέψω τὴν Τρίτην.

Καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς:

— Ἄμ' ἂν δὲν ἔλθῃ τί νὰ του εἰπῶ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

*

Μεταξὺ δύο φίλων:

— Πόσα βραβεῖα ἐπῆρες ἐφέτος εἰς τὰς ἐξετάσεις;

— Ἐνα ὀλιγωτέρον ἀπὸ πέρυσιν.

— Καὶ πέρυσιν πόσα εἶχες πᾶρῃ;

— Ἐνα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὁρφέως.

*

Λογικὴ νηπίου:

— Μαμμά, μοῦ εἶπες προχθὲς ὅτι θὰ μου ἀγοράσῃς μίαν
κούκλαν.

— Ναί, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ τὴν ἀγοράσω μίαν
ἡμέραν.

— Λοιπὸν πάρε μοῦ τὴν σήμερον, δὲν εἶνε ἡμέρα σή-
μερον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλους.

*

Ὁ πάππος ἐπιπλήττει τὸν ἑγγονὸν του ὅστις δὲν ἔκαμε
φρόνημα.

— Δὲν ἦτο καλὸν αὐτό που ἔκαμες, τῷ λέγει· εἰσεύρεις
τί θὰ ἔκαμνα ἐγὼ ἂν ἦμουν σὰν ἐσέ;

— Ναί, παππού, τὸ ξεύρω: Θὰ ἔκαμνες ὅ,τι ἐγὼ ἔκαμα
ἀλλῶως δὲν θὰ ἦσο σὰν ἐμέ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

*

ΠΑΤΗΡ. Διὰ τί ἔχομεν τὰ ὦτα;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. Διὰ νὰ τα τραθοῦν οἱ διδάσκαλοι.

ΠΑΤΗΡ (μειδιῶν). Μόνον δι' αὐτό;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. Πότε πότε διὰ νὰ τα τραθοῦν καὶ οἱ μπα-
μπάδες.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἰδης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Τὰς πρὸς με ἐπιστολάς σας, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ τὰς
διευθύνετε ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ νέον Γραφεῖόν μου, κείμενον εἰς
τὴν ὁδὸν δώρου ἀριθ. 10, εἰς τὴν ἀνατολικὴν δηλαδὴ πλευ-
ρὰν τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας.

Ὁ γραφικὸς σου χαρακτὴρ εἶνε καθαρὸς καὶ εὐανάγνωστος,
Βλαδίμηρε Μονομάχε. Με ὀλίγην ἐπιμέλειαν εἰμπορεῖ νὰ
γίνῃ καὶ καλλιγραφικὸς.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου ἔρχονται τακτικὰ, Λευκὸν Τριαντά-
φυλλον, καὶ με πολλὴν εὐχαρίστησιν τὰς ἀναγινώσκω. Τὸ
ὑψος σου ὅλον ἐβελτιοῦται καὶ μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃς καλὸς
λογογράφος. Διὰ τὴν τὴν σου ἀγάπην εἶμαι ὑπερήφανος.

Ἐραῖον ἦτο τὸ ταξεῖδι σας, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά,
ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν σου. Φαντάζομαι τὴν πόσῃ
ἡρεσὶν θὰ ριφθῇς πάλιν εἰς τὴν μελέτην.

Καὶ σὺ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου εἰσθε δεκταὶ εἰς τὴν ἀλληλο-
γραφίαν μου, φίλτατε Ἀρτεμὶς Ἀραβαγτινοῦ· ἐπίσης καὶ
εἰς τοὺς διαγωνισμούς· μόνον εἰς τῶν λύσεων τοὺς διαγωνι-
σμούς δὲν δύνασθαι καὶ αἱ δύο συγχρόνως νὰ λαμβάνετε
μέρος, ἀλλὰ μόνον ἡ μία. Ψευδώνυμον, παρακαλῶ, νὰ ἐκλέ-

ξῃς ἄλλο, διότι τὰ ἐκ τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας πατριω-
τικὰ ψευδώνυμα γίνονται ἀφορμὴ νὰ ἐμποδίζεταί ἡ εἰσοδος
τῶν φυλλαδίων μου εἰς τὴν Τουρκίαν.

Στέλλε μοι *Εὐδοκῆτος Καρδιά*, καὶ σὺ παιδικὰ πνεύ-
ματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ὅσα ἐγκρίνονται θὰ δι-
μοσιεύωνται.

Ἀληθῶς ὥραία ἦτο ἡ ἐκδρομὴ σας εἰς Πεντέλην, Ἑλλη-
νὶς τῆς Ροδόπης, καὶ ὥραία τὴν περιέγραψες ἐν συντόμῳ.
Ὅχι ἐκάστην λύσιν εἰς χωριστὸν χαρτί, Θαυμαστά τῆς
Ἑβδόχης, ἀλλ' ἐκάστου φυλλαδίου ὅλας τὰς λύσεις εἰς ἓν
καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου πρέπει νὰ τὰς γράψῃς.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων, φίλε Α. Ν. Π., δύνασαι νὰ
κρατήσῃς τὸ Ἀνδρέας Λεωνίδας.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, *Ναντόπαι Τόρατε*, νὰ εἶσαι εἰς
ἐκ τῶν βραβευθησομένων. Ἀπὸ σὲ καὶ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ
το ἐπιτύχῃς.

Πολὺ μοι εἶνε ἀγαπητὴ ἡ φίλη σου Ἰωάννα Σ. ἣτις τό-
σον σὲ ἐπεριποιήθη, *Κόρη τῶν Λευκῶν Ὁρέων*.

Λοιπὸν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σου, *Πορθμὲ τοῦ*
Εὐρίπου; Τὰ περιμένω ἀνυπομόνως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1893]

46. Λεξιγραφία.

Τὸ πρῶτον εἶνε βασιλεὺς, ἄνθος τὸ δευτέρον μου.
Καὶ νόμισμα ἑλληνικὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συντακτοῦ Πουλιού.

47. Στοιχειογραφία.

Σβύσε βῶ καὶ γράψε λά
Καὶ θά ἰδῇς πολὺ καλὰ
Παληκάρι ἱακουσμένο
Ἐπὶ τῇ σανίδα καρφωμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κουτσογιάννη.

48. Αἵνιγμα.

Τὶ πρᾶγμα οὕτε κεφαλὴν οὕτε οὐρὰν δὲν ἔχει;
Καὶ ὅμως ζῶν γίνεται καὶ ζῆ, κινεῖται, τρέχει;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος τῆς Ροδόπης.

49. Αἵνιγμα δημῶδες.

Ἐνα ταψάκι βούτυρο ὅλο τὸν κόσμον ἀλείφει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐαγγελίτου Καρδίας.

50. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἰδὴ, ὁ Λυκαβητός, καὶ αἱ κλιναὶ Ἀθῆναι
Λέξεις ποὺ σας δανείζουσιν ἀπὸ ἓν γράμμα εἶνε,
Διὰ τὰ σχηματίζετε τὸ ὄνομα ὡραίαις
Θεῶς ἐκ τῶν ἀρχαίων μας καὶ αἰωνίως νέας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κύρης τῆς Δοξασμένης Ἰδης.

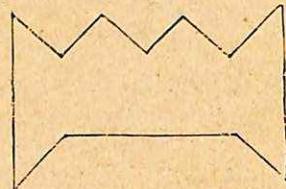
51. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον κατέχουν αἱ Ἀθῆναι.
Τὸ δευτέρον μου πρόθεσις δυσύλλαβος τις εἶνε.
Τὸ τρίτον εἶνε ἕρμανον τῆς ἀλιευτικῆς.
Τὸ τέταρτον εἶνε θεὸς γνωστὸς τῆς μουσικῆς.
Τὸ πέμπτον μου εὐρίσκεται εἰς κάθε πολιτείαν
Τὸ ἕκτον ζύπνα ἐνωρὶς νὰ ἴδῃς τὴν πρωΐαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Βιλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου.

52. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίαι περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

53. Πρόδλημα.

Υἱὸς ἐρωτηθεὶς πόσα ἔτη ἔζησεν ὁ πατήρ του, ἀπήντησεν:
Τὸ μὲν 1/6 τῆς ζωῆς του ἔζησεν ὡς παῖς, τὸ 1/12 ὡς νεα-
νίας, ἔπειτα νυμφευθεὶς ἔζησε τὸ 1/7 καὶ 5 ἔτη, ὅτε ἀπέ-
κτησεν υἱόν, τὸν ἄλλον ἀδελφόν μου, ὅστις ἀπέθανε 4 ἔτη
πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου, ζήσας τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς
αὐτοῦ.—Πόσα ἔτη ἔζησεν ὁ πατήρ του;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἰψυλόντου.

54. Ἀπροσδόκητον.

Διατί αἱ ἀρεταὶ δὲν εἶνε δημοκρατικά;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σειραμίτιδος.

55—58. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

Α') Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλει.
Β') Πόλεμος ἐνδοξος εἶνε προτιμώτερος ἀπὸ αἰσχροῦν εἰρήνην.
Γ') Ἡ προκοπὴ νικᾷ τὴ φτώχεια.
Δ') Ἡ πολυτέλεια ὡς ὁ χεῖμαρρος ἀνατρέπει καὶ παρασύρει
τὰ πάντα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

59—65. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέ-
ξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν
ἄλλαι τόσαι λέξεις. — Ρύαξ, θῆλυ, οὕτως, μόλις, δράμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Α. Χριστοφίδου.

61—67. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων σχηματίσων τὰ ὀνόματα
τεσσάρων παραλίων καὶ ἐμπορικῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης.
1, Εὐαίρεπις. 2, Στερετήγη. 3, Λασίσμα. 4, Σοσόδης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστοφίδου.

68—70. Μεταμορφώσεις.

Α') Ὁ Βῶλος δι' ἑξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πύργος.
Β') Ὁ Πάδος δι' πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄρνος.
Γ') Ἡ Λίος δι' ἐπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κύπρος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστοφίδου.

71. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσων δημῶδη παροι-
μίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων.

Α Δ Ε Ε Ζ Ι Κ Λ Λ Ο Ο Ο Ο Ρ Σ Σ Τ Τ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ τοῦ Εὐρίπου.

72. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 3 2 4 5 6 5 7 8 9 10 = Ἀρχαῖος Ἡρώς.
2 1 4 5 10 = Ποταμὸς τῆς Θράκης.
3 2 10 1 5 10 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
4 9 7 5 10 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
5 3 5 4 5 10 = Πατὴρ ἀρχαίου ἱστορι-
κοῦ συγγραφέως.
6 2 7 2 5 10 = Δίμνη τῆς Ἀρκαδίας.
7 2 6 2 3 9 = Μήτηρ μυθολογικῶν τε-
ράτων.
8 2 3 3 9 7 = Ἀρχαῖος σατυρικός
ποιητής.
9 8 8 5 7 = Ἐπίρρημα.
10 8 5 7 5 10 = Στεναγμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνδριμνίτης Λυγαριῆς.

73. Φωνηεντόλιπον.

Μ—ρβς—πρ—πλ—σχ—δτ—κπτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς 30 Ἰουνίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

228. Ροδανός (Ρόδα, Δανός, Ἄρνος). — 229. Ποσειδῶν
(πός, ἰδών). — 230. Λοκρίς, ρίς. — 231. Ἀετός, αἰτώ. —
232. Ὁ πετεινός. — 233. Τὸ γράμμα λ. — 234. Ν Π Ι
— 235. Ἦσαν 4 πτηνὰ καὶ 3 δένδρα Α Υ Ο
— 236—240. Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλα- Τ Ο Ε Ο Ν
βῆς πο σχηματίζονται αἱ λέξεις: πόλε- Α Ι Ο
μος, πολυγράφος, ποῦς, ποταμός, ὁποῖος. Π Σ Σ
— 241—242. Α') Σῆρος, Σπύρος, Σκύρος, Κύρος, κύριος,
κῆτος, κῆτος. Β') Ὄρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος,
ὄρος, ὄρος, ὄρος. — 243. Α') Ἄνδρος. Β') Κῶς. Γ')
Κέα. Δ') Σύμη. — 247. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ἔρις, ἱερεὺς, ρίς,
Ἀσία, ὑπέρ, Σέρραι. — 248. Ὁ Σπυριδίων Βασιλειάδης γεν-
νηθεὶς ἐν Πάτραις τῷ 1845 ἀπέθανεν ἐν Παρίσι τοῦ 1874
καὶ ἐτάφη ἐν Ἀθήναις. — 249. ΚΡΙΝΟΣ (1, Κέρκυρα. 2,
Ραιδεστός. 3, Ἰόνιον. 4, Νεῖλος. 5, Ὀλυμπος. 6, Σαρω-
νικός). — 250. Ὁ φλόγος εὐκολώτερον δύναται νὰ κρατήσῃ
ἄνθρακα πεπυρακτωμένον ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἢ λόγον μυθικόν.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 33]

ΙΣ'

ΜΙΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

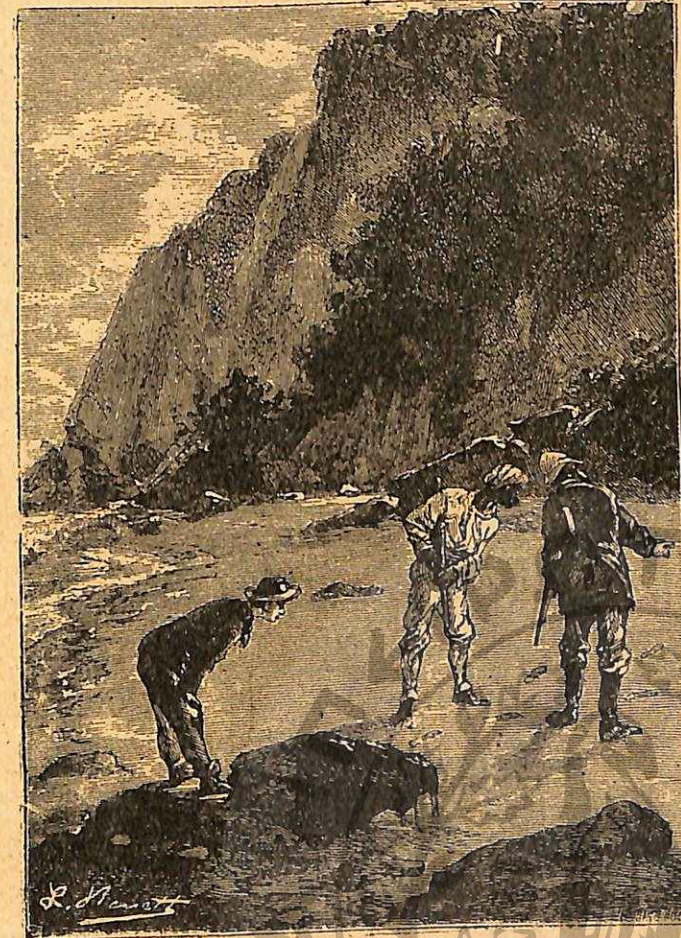
Κατὰ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον διέγραψε στοι-
χειωδῶς ὁ Παῦλος, ἤρχισε μετ' ὀλίγον ἡ ἐρ-
γασία. Καὶ ἐν
πρώτοις ἀπεφα-
σίστη, διὰ νὰ μὴ
ἐξαντλήσουν ἀμέ-
σως τὰς δυνάμεις
τούτου ἡ ἐκείνου
τοῦ μέρους τῆς
νήσου, οἱ ναυαγοὶ
νὰ διαιρεθοῦν καὶ
νὰ σχηματίσουν
δέκα χωρία, διε-
σπαρμένα ἐφ' ὅ-
λης τῆς ἐπιφα-
νείας τοῦ ἐδάφους.
Διηρέθησαν λοι-
πὸν εἰς δέκα ὁμί-
λους κατ' ἐπαγ-
γέλματα ἢ εἰς
συντεχνίας, οὕτω
δὲ ἀπετελέσθη ὁ
ὁμιλος τῶν με-
ταλλευτῶν, ὁ ὁμί-
λος τῶν χυτῶν,
τῶν ξυλουργῶν,
τῶν σιδηρουργῶν,
τῶν γεωργῶν, τῶν
νηματοργῶν, τῶν
ὕφαντῶν κτλ. Κά-
θ' ὁμιλος τότε
ἤρχισε νὰ οἰκοδο-
μῇ οἰκίσκους προ-
σωρινούς, καλύβας
ἀπὸ ξύλα καὶ
χόρτα, ἄνθρωποι δὲ εἰδικὸν ἐπάγγελμα ἔχοντες
τὴν θήραν καὶ τὴν ἀλιεῖαν, ἀνέλαβον τὴν
προμήθειαν τῶν ζωοτροφῶν.

Κατόπιν, ἐπειδὴ αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι
ἦσαν αἱ μᾶλλον ἐπείγουσαι, ὅλοι ἀδιακρίτως
ἤρχισαν νὰ συνάζουν τὰ ὑπάρχοντα φυτὰ καὶ

ΕΤΟΣ 15^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 16^{ον}

τοὺς σπόρους, ἡ μεγαλειτέρα δ' ἐνέργεια κατε-
βλήθη διὰ νὰ μεταβληθοῦν μερικοὶ πελέκεις
καὶ σπάθαι εἰς ἐργαλεῖα γεωργικά. Οὕτω κα-
τεσκευάσαν πρόχειρά τινα ἄροτρα, ἀξίνες καὶ
λίστες.

Ἐντὸς ὀλίγων
ἐβδομάδων πολλὰ
στρέμματα γῆς,
ἐπὶ τῶν εὐφορ-
τέρων κοιλάδων
τῆς νήσου, ἐξε-
χερσώθησαν, ἡρω-
τριώθησαν, ἐσπά-
ρησαν. Ἡ ἐργα-
σία, τὴν ὁποίαν
εἰμποροῦν νὰ κά-
μουν εἰς τὸ διά-
στημα μιᾶς ἡμέ-
ρας τετρακόσιοι
ἄνθρωποι καλῶς
διευθυνόμενοι, εἶνε
τι θαυμαστόν, ὁ
δὲ Παῦλος, τὸν
ὁποῖον ἡ ὁμόθυμος
ζωὴ τῶν ναυα-
γῶν εἶχεν ἀναδεί-
ξῃ γενικὸν διορ-
γανωτὴν τῆς ἀ-
ποικίας, ἦτο δι-
ευθυντὴς ἀπαρά-
μιλλος. Ἐγένετο
χίλια κομμάτια,
κατὰ τὴν κοινὴν
φράσιν, ἐπέβλεπε
τὰ πάντα, ἐνε-
θάρρυνε τοὺς μὲν,
καθησύχαζε τοὺς
δὲ, εὕρισκεν εἰς τὴν στιγμὴν τὸν τρόπον, τὸ
ἐργαλεῖον, τὸ μηχανήμα τὸ ὁποῖον ἐχρειάζετο.
Μετὰ ἓνα μῆνα ἡ ὄψις τῆς νήσου εἶχεν ἤδη
ἐπαισθητῶς μεταβληθῇ. Δέκα συνοικισμοὶ κα-
λυβῶν, ἀνταποκρινόμενοι πρὸς ἓσον ἀριθμὸν
ὁμίλων βιομηχανικῶν, εἶχον πηχθῇ εἰς τὰς
ΤΟΜΟΣ 24^{ος} — 4

« Ο ΠΑΥΛΟΣ ΕΚΥΤΕ ΚΑΙ ΕΒΗΤΑΣΕ ΤΑ ΙΧΝΗ
ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΟΧΗΣ »

(Σελ. 54)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ ἀρτίου ἐνδὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

κλιτεῖς τῶν λόφων, σχεδὸν ὅλοι παρὰ τὰς ὄχθας ποταμίσκων ἢ πλησίον δάσους. Παρὰ τὸν ὄρμον ὑφῴνυτο οἰκοδομήματα τινα ἐπισημότερα, ἂν καὶ ὁμοίως προσωρινά, ἐν ξύλινον **παράπηγμα, τὸ ὁποῖον ἡ γαλλικὴ ἀβρότης προσέφερεν εἰς τὴν κ. Ὀμολλοᾶ καὶ εἰς τὴν Ἀνθὴν, ἐν νοσοκομείον, τὸ κεντρικὸν διευθυν-** τήριον, ἔδρα τοῦ πλοιάρχου Μανκαρὺ καὶ μία ἀποθήκη ὀπλῶν καὶ πολεμοφοδίων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ συνταγματάρχου Οὐγγῶν.

Αἱ κοιλάδες γυμνωθεῖσαι ἤδη τῆς αὐτοφθοῦς χλόης, εἶχον ὄψιν ἀγρῶν λαμπρῶς καλλιεργημένων εἰς τοὺς ὁποίους ἐφύοντο μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος δημητριακά, λίνον, κάνναβις καὶ ἄλλα χρήσιμα φυτά.

Ἡ ὑψηλὴ καπνοδόχος ἐνὸς μεταλλουργείου, ἰδρυθέντος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, διέχυνε τὸν καπνὸν τῆς εἰς τὸν ἀέρα. Ἐκατοντάς μεταλλευτῶν ἀνῶρυσσον τὰς πλευράς τοῦ ὄρους καὶ ἐπλήρουν μεταλίτιδος δύο μεγάλα βαγόνια, κυλιόμενα ἐπὶ γραμμῶν ξυλίνων, μίαν τῶν εὐτυχεστέρων ἐπινοήσεων τοῦ Παύλου. Πρίων μέγας, κινούμενος δι' ὕδατος ἐκοπτε ὁλονὲν σανίδας. Ἐκατοντάδες καρποδένδρων εἶχον κοπῇ καὶ ἐξηραίνοντο ἐκεῖ χαμαὶ ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ θερμοῦ ἡλίου. Δέκα ἀνεμόμυλοι κατεσκευάζοντο. Οἱ φοῦρνοι τοῦ ἄρτου ἐχρυσίμευον εἰς τὸ παρὸν — κάμινι ἀργότερα θὰ ἐκατασκευάζοντο, — διὰ τὸ ψήσιμον τῶν πηλίνων ἀγγείων τὰ ὅποια ἐφιλοτέχνει ὁ Κῶδικ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐνὸς σημαιοφόρου, υἱοῦ ζωγράφου ἐπὶ πορσελάνας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τῶν Σεβρῶν.

Ἡ ὀλιγοχρόνιος ἐκείνη στέρσις ἄρτου ἦτο σχεδὸν ἡ μόνη τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν οἱ ναυαγοί. Τὸ κρέας, οἱ ἰχθύς, τὰ αὐγά, τὰ πουλερικά, τὰ θαλασσινά ὑπῆρχον πάντοτε ἐν ἀφθονίᾳ. Ἡ ὄρεξις δὲν ἀπέλιπε ποτέ τὴν φαεινότητα διέχυνεν ἡ ἐργασία, ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ζωὴ, ἡ βεβαιότης ὅτι ἐβάδιζον πρὸς ὠρισμένον τέρμα καὶ ὅτι ἐπλησιάζον πρὸς αὐτὸ ὁσημέραι. Τόση δὲ εἶνε ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος, τῶν καθημερινῶν ἐξων, ὥστε ὅλοι ἤρχισαν ἤδη νὰ θεωροῦν τὴν ζωὴν τῶν ταύτην κανονικὴν, τὸ παρελθόν ὡς εἶδος μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη περατωθῇ καὶ τὸ μέλλον ὡς ὄνειρον ἀόριστον, ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁποίου ὀλίγον τοὺς ἐνδιέφερε. Τὸ

παρὸν ἤρκει. Ἦτο δὲ τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν μετὰ δυσκολίας συνειθίζει κανεῖς, ἀλλ' ἡ ὁποία γίνεται μετ' ὀλίγον πηγὴ εὐδαιμονίας ἀληθῶς ἀρκετῆς διὰ νὰ **ικανοποιῇ ἓνα δραστήριον καὶ φιλόπονον ἄνθρωπον.**

Ἡ ἐπίδρασις ἦτο καταφανὴς προπάντων ἐπὶ τῶν ναυτῶν, τῶν συνειθισμένων εἰς τὰς βαρεῖας ἐργασίας τοῦ πλοίου, καὶ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι τόσον ἐπληττον ἀργούντες κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ ταξιδίου. Ἦδη ἐργάζοντο μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ προθυμίας· οἱ κόποι τῶν ἄλλως τε δὲν ἔμενον ἄνευ ἀνταμοιβῆς ἀμέσου, κινούσης ζωηρῶς τὴν ἀμύλλαν. Εἶχεν ἀνακαλυφθῇ ἐπὶ τῆς νήσου ἀρκετὴ ποσότης καπνοῦ τὸν ὁποῖον συνέλεξαν, ἐξήραναν καὶ κατέστησαν μονοπώλιον τῆς κεντρικῆς Διευθύνσεως. Ὁ καπνὸς οὗτος ἀπεφασίσθη νὰ πληρώνεται εἰς τοὺς ἐργάτας ὡς εἶδος ἡμερομισθίου, ἀναλόγως τῆς ἐργασίας τῶν, ἡ μικρὰ δὲ αὕτη ἀνταμοιβὴ ἤρκει νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ τοὺς ὀκνηρότερους.

Ἡ ἠθικὴ καὶ φυσικὴ αὕτη μεταβολὴ ἦτο ὁμοίως καταφανεστάτη ἐπὶ τῆς κυρίας Ὀμολλοᾶ καὶ τῆς Ἀνθῆς. Ὁλόκληρον τὸ ταξιδεῖον ἀπὸ τοῦ Σαίγκον διῆλθε δι' αὐτὰς μετὰ τὴν ἐνάγκωσιν δύο τριῶν μυθιστορημάτων, μετὰ χαμηλοφώνους φλυαρίας, μετ' ὀλίγην μουσικὴν καὶ μετὰ πλῆξιν τακτικὴν ἐπτά ἕως ὁκτὼ ὥρων τὸ ἡμερονύκτιον. Ἐντούτοις τοιαύτη ἦτο ἡ συνήθης τῶν ζωῶν, οὐδ' ἐφαντάζοντο ὅτι ὑπῆρχε καὶ ζωὴ ἄλλου εἶδους. Θὰ τὰς ἐξέπληττε πολὺ διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠθελε ταῖς εἶπει ὅτι φθάνουσαι μίαν ἡμέραν εἰς μικράν τινα νήσον τοῦ νέου κόσμου, θὰ ἐντρέποντο διὰ τὴν ὀκνηρίαν τῶν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς δραστηριότητος καὶ ὅτι θὰ ἐζήτουν καὶ αὐταὶ μόναι τῶν ἐργασίαν· θὰ τὰς ἐξώργιζε βεβαίως ἐὰν προσέθετεν ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη θὰ συνίστατο εἰς τὸ πλύσιμον, εἰς τὸ ἐμβάλμα τῶν ἀσπρорούχων, εἰς τὴν περιποίησιν τῶν ἀσθενῶν, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τέλους πάντων ὄλων τῶν καθηκόντων τῆς καλῆς οἰκοκυρίας, θὰ ἐκίνει δὲ τὸν γέλωτά τῶν ἐὰν τὰς ἐβεβαίονεν ὅτι ἤθελον εὔρει μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς αὐτά.

Καὶ ὅμως ἦτο ἡ ἀλήθεια. Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος προδιέγραψε τὰ καθήκοντα ἐνὸς ἐκάστου, ἐξεπλάγησαν, κατεγοη-

τεύθησαν ἀπὸ τὴν εὐρύτητα τοῦ προγράμματος ἐκείνου· ἀλλ' οὔτε ἐσκέφθησαν κἄν ὅτι ἐδύναντο νὰ λάβουν μέρος ἐνεργὸν καὶ αὐταί. Κατὰ τῆς τοιαύτης ταπεινώσεως ἐνόουν ὅτι **τὰς ὑπεράσπιζεν ἡ κοινωνικὴ τῶν θέσις καὶ ἡ ἰδιότης τῶν ὡς κυρίων, αἱ δὲ περιποιήσεως τὰς ὑποίας ὅλοι ἐκεῖ ταῖς ἐπεδαψίλευαν, δὲν ἔκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ τὰς στηρίζουν εἰς τὴν ἰδεάν τῶν αὐτῶν.** Ταῖς ἐφαίνετο ἀπλούστατον καὶ φυσικώτατον ὅτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἐργάζετο διὰ νὰ τὰς ὑπηρετήσῃ, νὰ τὰς στεγάσῃ, νὰ τὰς θρέψῃ, νὰ τὰς διασκεδάσῃ καὶ νὰ τὰς ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν πολιτισμένον βίον ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον.

Ἐν ναυάγιον εἶνε ἄρα γε ἱκανὸν νὰ μεταβάλλῃ τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων; Ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ, ἐξηκολούθει νὰ εἶνε κυρία Ὀμολλοᾶ, σύζυγος τοῦ κυρίου ταγματάρχου, ἡ δὲ μὲς Ἀνθὴ Ροβινσὼν θυγάτηρ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τῆς Αὐτῆς Βρεττανικῆς Μεγαλειότητος. Εἴτε εἰς ἐρημόνησον εὐρίσκοντο, εἴτε εἰς καμμίαν αἵθουσαν τῆς Καλκούττας ἢ τοῦ Λονδίνου, ἔπρεπε ὁμοίως νὰ κρατοῦν τὴν θέσιν τῶν, νὰ εἶνε πάντοτε λαῖδαι, νὰ παρουσιάζωνται χειροκτιφοὶ καὶ νάντιμετωπίζον μετὰ γαλήνην τὴν κακοτυχίαν. Τοιαύτη ἦτο ἡ θεωρία. Ἀλλ' ὁ Χάνδος ἤρχισε κάπως νὰ τὴν κλονίζῃ. ἀποκαλῶν τὴν κυρίαν Ὀμολλοᾶ καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ εἰρωνικῶς **πριγκηπίσσης.** Ἐκεῖνος ἄνευ δισταγμοῦ ἤρχισεν ἀπὸ τὴν πρώτην ὥραν νὰ ἐργάζεται. Ὅχι μόνον δὲν ὀπισθοχώρει ἐνώπιον οὐδενὸς ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐπεθύμει νὰ τα κάμνῃ ὅλα: ξυλουργός, τέκτων, μεταλλευτής, τὰ πάντα ἦτο, τὰ πάντα ἐπεχειρεῖ μετὰ θερμῆς καὶ ζωηρότητος. Εἰς τὰ ἔργα τοῦ ὁ Παῦλος δὲν ἠθελε βοηθὸν δραστηριώτερον καὶ πολιτιμώτερον.

«Εἶνε οἰκογενειακόν, βλέπεις! Ροβινσὼν δὲν εἶμαι;» ἀπεκρίνετο ὁ Χάνδος εἰς τὰ συγχαρητήριά του. «Ἡμεῖς ἐγεννηθήμεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν διὰ νὰ ζῶμεν εἰς νήσους ἀγρίας. . . . Ἐγὼ ἐδῶ εὔρηκα τὴν ἀληθινὴν μου κλίσιν.»

Τῷ ὄντι. Ἐφαίνετο ἀληθῶς ὅτι μετεδόθη εἰς τὰ στήθη του τὸ ἱερὸν πῦρ τοῦ φανταστικοῦ του προγόνου. Δὲν ἦτο μόνον πρόθυμος, δραστήριος, ἀλλ' ἐφευρετικὸς, πολυμήχανος. Ἐγνώριζεν ἐκ στήθους ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὸν ἀγαπητὸν τοῦ ἥρωα, ἡ γνῶσις δὲ αὕτη τῷ

ἔφερεν ἀναμνήσεις πολὺ χρήσιμους. Οὕτω, π.χ. πρῶτος αὐτὸς ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς κληματίδας καὶ ἄλλα ἐρπυτικά καὶ ἀναρριχητικά φυτὰ τῆς νήσου πρὸς κατασκευὴν κανίστρων, ἐδρῶν κτλ. καὶ χάρις εἰς αὐτὸν πάλιν, μετὰ τινὰς ἐβδομάδας, δὲν ἔχασαν τὴν πρώτην συγκομιδὴν τοῦ σίτου, ὁ ὁποῖος εὐρέθη ὠριμος καὶ καλὸς πρὸς θερισμὸν ἐντὸς τριῶν μηνῶν.

Ὁ Χάνδος ἦτο τόσον εὐτυχῆς, τόσῳ προφανῶς καταγοητευμένος ἐκ τῆς νέας του ταύτης ζωῆς, ὥστε ἡ Ἀνθὴ ἤρχισε νὰ φθονῇ τὴν φαεινότητά του. Συχνάκις αὕτη ἐπληττεν, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐργάζοντο. Διότι τὸρα πλέον τὸ ζήτημα δὲν ἦτο πῶς νὰ διέρχεται τὰς ἡμέρας τῆς ἐν μέσῳ κύκλου προθύμων θαυμαστῶν. Οἱ ἄνδρες ἐπέστρεφον μόλις τὸ ἐσπέρας κατακουρασμένοι καὶ πεινῶντες, ἔτρωγον γρήγορα γρήγορα καὶ ἐπήγαιναν ἀμέσως νὰ κοιμηθῶν.

Ἡ Ἀνθὴ ἔφερε βαρέως τὴν ἀπομόνωσιν ταύτην.

Μεγάλῃ μεταβολῇ συνετελέσθη βαθμηδὸν ἐν αὐτῇ. Ὅλα ὅσα εἶχε θαυμάσῃ καὶ ἀγαπήσῃ αἱ ἐκδρομαί, αἱ ἱππασίαι, αἱ φλυαρίαι, αἱ πρὸ τοῦ κόσμου ἐπιδείξεις, ὅλα τῇ ἐφαινοντο ἤδη ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν, πολὺ παιδικὰ καὶ ἀνόητα. Ἐξεναντίας ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν εἶχε περιφρονῆση, διότι δὲν τὴν ἐγνώριζεν, ἐπεφαίνετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐν ὅλῃ τῇ πραγματικῇ αὐτῆς ποιήσει καὶ τῷ ἠθικῷ μεγαλείῳ. Συνησθάνετο ἤδη ὅτι τὸ νὰ ζῆσῃ τις ἄχρηστος ἐντελῶς εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ φήσῃ ἐν ἔργῳ ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἔχνη μιᾶς προσπαθείας, ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ κατεβίβαζεν ἑαυτὸν — ὅχι εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῶων ἢ τῶν φυτῶν — διότι πολλὰ ζῶα καὶ φυτὰ εἶνε ὠφέλιμα, — ἀλλ' εἰς τὴν τῶν ζωοφύτων. Πρέπει δὲ νὰ εἰπωμεν ἀκόμη ὅτι αἱ νέαι αὐταὶ σκέψεις ἐνεσαρκοῦντο εἰς μίαν εἰκόνα, ἡ ὁποία ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ μᾶλλον καθαρότερον καὶ ἀποκλειστικώτερον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς: τὴν εἰκόνα τοῦ Παύλου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν ὁ νεαρὸς μηχανικός, ἐν τῷ δράματι ἐκείνῳ τοῦ ποταμοῦ τῆς Σαίγκον, εἰδείχθη οἷος ἦτο, γενναῖα καὶ ἡρωικὴ ψυχὴ ὑπὸ ἐξωτερικὸν ὀλίγον τι ἄξεστον, ἡ Ἀνθὴ ἠσθάνθη πρὸς αὐτὸν εἰλικρινὴ εὐγνωμοσύνην καὶ φιλίαν ἐγκάρδιον. Ἐπὶ τοῦ πλοίου, συνομιλοῦσα μετ' αὐτοῦ ἐδυνήθη νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν εὐρύτητα τῶν γνώσεών του, τὸ ὕψος τοῦ πνεύματός του, τὴν εὐθύ-

τητα τοῦ χαρακτήρος του· ἡ δὲ φιλία αὕτη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, μετεῖχον αἰσθήματός τινος σεβασμοῦ τρυφεροῦ καὶ γλυκέος. Ἦδη ὅτε εὐρέθησαν ἐπὶ ἐρήμου γῆς, ἦδη ὅτε εἶδε τὸν Παῦλον ἀναλαμβάνοντα τὴν διεύθυνσιν τῶν ναυαγῶν, ἀποκαλύπτοντα καθεκάστην τὸς θησαυροὺς τοῦ πρακτικοῦ τοῦ πνεύματος καὶ βεβαιάζοντα δι' ἀσφαλοῦς καὶ ἰσοχρόνου βήματος πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν, — ὁ σεβασμὸς ἐκεῖνος μετεβλήθη εἰς θαυμασμόν.

Ἡπόρει πῶς δὲν ἡμπόρσεν νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἔκτακτον ἐκείνην ἀξίαν καὶ ὑπεροχήν, δυσηρεστεῖτο δὲ πού ἐβλεπεν ἀκόμη τὸν Παῦλον νὰ τὴν μεταχειρίζεται ὡς κόρην τοῦ κόσμου ἀνόητον. Βεβαίως ἐκεῖνος δὲν θὰ τὴν ἐνόμιζε δι' ἄλλο ἱκανήν, παρὰ διὰ νὰ ἐνθυμῇται μετὰ λύπης τοὺς χοροὺς τῆς, καὶ τὰς ἐφίππους ἐκδρομὰς. Συχνάκις δὲ συλλογιζομένη τοῦτο τὸ ἐσπέρας, ἐδάκρυε.

«Δὲν εἰμαι γι' αὐτὸν παρὰ μία κούκλα ματαία καὶ ἀνωφελής,» ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μετὰ πείσματος. «Ναί, κούκλα, καλὴ μόνον διὰ νὰ φορῇ εὐμορφα φορέματα καὶ νὰ κάμῃ φιγούραν εἰς τὸν χορόν.»

Πραγματικῶς δὲ καὶ τί ἄλλο ἦτο; Ὁ Χάνδος προφανῶς συνεμερίζετο τὴν ὑψίστην περιφρόνησιν τοῦ Παύλου πρὸς τὰς ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένας εἰρωνικῶς πριγκηπίσας.

«Ἰδοὺ ἄνθη διὰ τὰς πριγκηπίσας. . . Πορτοκάλια διὰ τὰς πριγκηπίσας. . . Εἶνε μακρὰ διὰ τὰς πριγκηπίσας. . . Εἶνε καλὰ διὰ τὰς πριγκηπίσας.»

Κάθε στιγμή ἡ λέξις αὕτη ἀνῆρχετο εἰς τὰ χεῖλη του, ἐνέχουσα κάποιαν ἐννοίαν ἀνικανότητος, ἀδυναμίας, ἀχρηστίας, δυσκόλως ὑποκρυπτομένην. Μίαν ἡμέραν ἡ Ἀνθὴ δὲν ἐκράτηθη ἐπὶ τέλους καὶ εἶπε:

«Ναί, διὰ τὰς πριγκηπίσας! πολὺ ὠραῖα! Καὶ τί νομίζετε, ὅτι καὶ ἐγώ, ἂν ἤθελα, δὲν ξεύρω νὰ ἐργασθῶ;

«Ναί, σὺ νὰ ἐργασθῇς! Καὶ τί ἐργασίαν νὰ κάμῃς;» ἀνέκραξεν ἀπορῶν ὁ Χάνδος. «Ἐκτὸς ἂν ζωγραφίσῃς εἰς τὸ λεύκωμα ἡ παίξις εἰς τὸ πιάνο, ποῦ θὰ σου κατασκευάσωμεν, ἐλπίζω, ὕστερ' ἀπὸ δύο τρία χρόνια...

— Διόλου, κύριε. Ἐργασίαν ἐννοῶ ἀληθινήν. Πῶς, μὲ νομίζεις τόσο ἀνίκανον; Ἐγὼ τώρα εὐθὺς θὰ σου ἀποδείξω τὸ ἐναντίον καὶ διὰ

νὰ μὴ βραδύνω περισσότερο, θὰ πῶ τοῦ Κάζη νὰ με ἀφήσῃ νὰ σὰς ἐτοιμάσω τὸ γεῦμα δι' ἀπόψε. . .

— Ὅχι δά! διαμαρτύρομαι! ἀνέκραξεν ὁ Χάνδος, προσποιούμενος τρόμον. «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὴ γευματίσω ἀπόψε. Ὁ Κάζης μαγειρεῖ καλὰ, πολὺ καλλίτερα βέβαια ἀφ' ὅ,τι θὰ ἐμαγειρεύει σὺ. Ἀνθούλα μου, ἂν θέλῃς καὶ καλὰ νὰ μας δείξῃς τὰ προτερήματά σου, δὲν ἐκλέγεις ἄλλα ἀντικείμενα διὰ πειράματα, νὰ ζῇς! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Παῦλος δὲν θὰ θέλῃ ἄλλο καλλίτερον παρὰ νὰ σε χρησιμοποίησῃ εἰς τὸ μεταλλωρυχεῖόν του ἢ εἰς τὸ χυτήριόν του!»

Ἡ Ἀνθὴ προσεποιήθη ὅτι ἔπερνε εἰς τὸ ἀστεῖον τὰς εἰρωνείας αὐτάς. Ἀλλὰ κατὰ βάθος τὰς ἡσθάνθη πολὺ καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως—ὅπως νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς δυσκόλου ἐκείνης θέσεως, ἡ ὁποία τόσῳ τὴν ἐθάρυνεν. Ἐντρεπομένη ὁλονὲν περισσότερο, διότι δὲν ἔκαμνε τίποτε ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο ὑπὲρ αὐτῆς, ἔλαμνε συμβούλια μετὰ τοῦ Κάζη καὶ τῆς κυρίας Ὁμολοᾶ, ἔτρεξεν, ἐνήργησεν, ἤρχισε νὰ κάμνῃ προπαρασκευὰς μυστηριώδεις.

Ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τούτων ὑπῆρξεν ἡ κατασκευὴ δέκα μεγάλων πλακούντων ἀπὸ διπυρίτην κοπανισμένον, χυμὸν ἀγρίου ζαχαροκαλάμου, γάλα κοκκοφοίνικος καὶ σταφίδας. Οἱ πλακοῦντες οὗτοι, καλοψημένοι εἰς τὸν φούρνον τοῦ Κῶδικ καὶ ροδοκόκκινοι, ἀπεστάλησαν αὐθημερὸν εἰς ὅλα τὰ χωρία καὶ δημοῦς ἐκηρύχθησαν νοστιμώτατοι.

Ἰσως ἡ ἐτυμηγορία δὲν θὰ ἦτο τόσοσιν κολακευτικὴ εἰς κανὲν ἐστιατόριον τῶν Παρισίων ἢ τῆς Καλκούτας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι οἱ ναυαγοὶ τῆς «Ἡρας» ἀπὸ πολλῶν ἐβδόμαδων εἶχαν νὰ φάγουν γλυκίσμα οἰονόηποτε· ὅθεν ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν στομαχῶν τῶν προσέλαβε διαστάσεις γιγαντιαίας. Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Ρετὺ διήνυσεν τρεῖς λεύγας διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ παίξῃ πρὸ τῶν δύο κυριῶν ἀνθοδέσμαι ἀγρίων ἀνθῶν ταῖς ἐστάλησαν πανταχόθεν, ποιηταὶ δὲ ἐτόνισαν διὰ στίχων χωλῶν, ἀλλὰ μεστῶν αἰσθήματος, τὸ ἐγκώμιον τῶν δύο ὠραίων ζαχαροπλαστῶν.

Τέλος πάντων ἡ Ἀνθὴ καὶ ἡ κυρία Ὁμολοᾶ ἔμειναν τόσο εὐχαριστημέναι ἀπὸ τὰς πρώτας τῶν δοκιμῶν, ὥστε ἀπὸ τῆς ἐπομένης

εἰσῆλθον ἀποφασιστικώτερον εἰς τὴν νέαν ταύτην ὁδόν. Οὕτως ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ μαγειρικά τοῦ χωρίου τῶν, ἐδῆλωσαν ὅτι εὐχαρίστως ἀνεδέχοντο τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀσπορροῦχων, τὰ ὁποῖα θὰ τὰς ἐνεπιστεύοντο, ἐξήρχοντο εἰς ἀναζήτησιν βοτανῶν ἱματικῶν, διένειμον ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ἐβοήθουν τοὺς δύο ἰατροὺς καὶ ἄλλα πολλὰ, οὕτως ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ το ἐννοήσουν, ἔγειναν οἰκοκυραὶ ἐμπειρώταται.

Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον δι' αὐτάς ἦτον ὅτι ἀπελάμβανον εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς ἐργασίας, ὅτι δὲν ἔπληττον πλέον, ὅτι τὴν ἐσπέραν κατεκλίνοντο ναὶ μὲν κοπιασμένοι, ἀλλ' εὐχαριστημένοι ὅτι συνετέλεσαν καὶ αὐταὶ μὲ τὰς μικράς τῶν δυνάμεις εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ἐν τῇ ἀτυχίᾳ συντρόφων τῶν.

Ἐπρεπε δὲ νὰ ἐβλεπέ τις πῶς τὰς εὐχαρίστουν καὶ διὰ τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα! Οἱ στρατιῶται, οἱ ναῦται, ὅλοι οἱ ἐσκληρυνμένοι ἐκεῖνοι ἐργάζονται, ἔτρεφον κατὰ βάθος ἀπειρον πρὸς τὴν ἐργασίαν θαυμασμόν. Ἡ λέξις «τεμπέλης» ἦτο δι' αὐτοὺς ἡ μεγίστη τῶν ὕβρεων, ὅχι ἀδίκως. Πλέον ἢ ἀπαξ ἐξεπλάγησαν καὶ ἴσως ἡγανάκτησαν, βλέποντες ὅτι αἱ δύο κυρίαι δὲν ἦσαν καλαὶ διὰ τίποτε ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ. Διὰ τοῦτο ἐξετίμων τότε πολὺ περισσότερο τὴν φιλοπονίαν τῶν καὶ προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ φανερόνουν τὸν πρὸς αὐτάς θαυμασμόν. Τὰ σκώμματα τῶν ὅλα τὰ εἶχον εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὸν κ. Ρετὺ καὶ τοὺς μουσικούς του — τοὺς ὀκνηροτέρους ἐργάτας τῆς νήσου, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἦσαν καλλιτέχναι. «*Ἄ ἦσαν μουσικὸς σήμερα;*» ἔλεγον πλέον παροιμιωδῶς, ὅταν ἤθελαν νὰ εἶπουν «*Ἄ, δὲν ἐργάσθηκες σήμερα;*»

Κατὰ βάθος ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἦτο εὐτυχέστερος τοῦ Παύλου διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς Ἀνθῆς. Ὅσον ἀπλοῦς καὶ μετριόφρων καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ ἐνοήσῃ ὅτι εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἰδίου τοῦ παραδείγματος ὠφείλετο τὸ θαῦμα ἐκεῖνο. Ἦτο ἐπὶ τούτῳ ὑπερήφανος καὶ συγκεκινημένος. Χωρὶς νὰ ποθᾶ ἡ καμμίαν τῶν λεπτῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν αὐτῆς ἔξεων, ἡ νεαρὰ κόρη ἀπέκτα ἐκ τῆς νέας ταύτης ζωῆς ὄψιν υγείας, ἐλευθερίας, ζωηρότητας, ἡ ὁποία συνεπλήρου, ἐπέστεφε, τὴν εὐρωστον αὐτῆς καλλονήν. Ἀνταποκρίνετο οὕτω καθο-

λοκληρίαν πρὸς τὸ ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον ὁ νεαρὸς μηχανικὸς εἶχε πλάσῃ περὶ τῆς συζύγου του, — συντρόφου τοῦ βίου ἡ ὁποία νὰ συνενόηθῃ ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἀρετὰς πρὸς τὴν χάριν καὶ τὴν εὐψυχίαν. Οὕτως ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται πρὸς αὐτὴν ἰδιαιτέρον τι αἶσθημα σεβασμοῦ καὶ πλήρης λατρείας ἀφώνου ἥθελε νὰ τὴν βλέπῃ. Ἐζήτει πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν τῇ διηγεῖτο τὰ κατὰ τὰς ἐργασίας του καὶ τὰς ἐλπίδας, τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδιά του.

Οὕτως αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ταχεῖαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς δραστηριότητος καὶ φιλοπονίας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐργασία ἐκανονίσθη οὕτως, ὥστε τὰ πράγματα ἐβάδιζαν, οὕτως εἰπεῖν μόνον τῶν. Ἐδύνατό τις νὰ ὑπολογίσῃ διὰ τοῦτο εἰς πόσον καιρὸν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νάρχισουν τὸ κοινὸν ἔργον καὶ πότε θὰ ἐδύναντο νὰ νᾶχωρήσουν ἐκ τῆς νήσου διὰ πλοίου ἐντελοῦς, ὑπ' αὐτῶν κατεσκευασμένον.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἡσθάνετο πλέον ἀνυπομονησίαν. Ὅλοι ἀπερροφῶντο ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐνδιαφέροντος, ἐγκλιματισμένοι ὀριστικῶς πλέον εἰς τὴν νέαν αὐτὴν πατρίδα. Τὸ παρελθόν, τὰ τραγικὰ ἐπεισόδια τὰ πρὸ καὶ μετὰ τὸ ναυάγιον, τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἀφγανοῦ καὶ ἡ τιμωρία του, τὰ πάντα ἐσκοτίζοντο καὶ ἐξηλείφοντο ἐκ τῆς μνήμης τῶν.

Καὶ ἐντούτοις ἦσαν ἀκόμη πρόσφατα, χθεσινὰ. . .

Εἶχον παρέλθῃ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τῆς εἰς τὴν νήσον ἀποβάσεως, ὅταν οἱ ξυλουργοὶ τῆς «Ἡρας» ἐτοποθέτησαν παρὰ τὴν παραλίαν, ἀπέναντι μικροῦ φυσικοῦ λιμένος, τὰ πρῶτα ξύλα ἐκ τῶν ὁποίων θὰ πετελεῖτο ἡ τρόπις τῆς νέας φρεγάτας. Ὁ Παῦλος εἶχε προδιαγράψῃ τὸ σχέδιον καὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας. Θὰ εἶχε μῆκος ὀγδοήκοντα δύο μέτρων, θὰ ἦτο στερεῶς συνδεδεμένον, μὲ δύο καταστρώματα καὶ ἑλικά, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ χαλκὸς ἐν τῇ νήσῳ — διότι τὸ μέταλλον τοῦτο ἦτο ἀναπόφευκτον, τοῦλάχιστον ἐν μικρᾷ ποσότητι, διὰ τὴν κατασκευὴν λεπτῶν τινῶν ὀργάνων τῆς ἀτμομηχανῆς.

Ἐὰν ὅμως δὲν εὕρισκον χαλκόν, ἀδιάφορον, τὸ πλοῖον θὰ ἦτο ἰστιοφόρον.

Ἀλλ' οὕτως ἢ ἄλλως ἐν διαστήματι δεκαοκτῶ μηνῶν ἔπρεπε νὰ εἶνε τελειωμένον, ἐφωδιασμένον, ἐτοιμὸν πρὸς ἀπόπλουν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων, καθ' ἣν

ενέπηξεν ἐπὶ τῆς τρόπιδος τὴν πρώτην σφῆνα διὰ σφυρίου ἀνθοστολίστου ἢ μὲς Ἀνθή — ὁ Παῦλος, ὁ Χάνδος καὶ ὁ Κάζης ἀνῆλθον πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς βορείου ἀκτῆς τῆς νήσου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον κάμῃ μέχρι τοῦδε μετὰ προσοχῆς.

Ἐβάδιζαν πολλὴν ὥραν ἐπὶ ἀκτῆς ἀμμόδους περιβαλλούσης μικρὸν ὄρμον περικλειόμενον πανταχόθεν ὑπὸ βράχων ἀρκετὰ ὑψηλῶν, ὅταν ὁ Χάνδος ἀνέκραξεν αἰφνης.

«Θά μου πῆτε ὅτι ἔχω πάντα ἔσθ' τοῦ νοῦ μου τὸν Ροβινσῶνα Κροῦσον! Ἀλλὰ μὰ τὸν Θεὸν ἰδοὺ περίστασις ἀκριβῶς ὁμοία πρὸς τὴν ἰδικήν του· νά, ἔχνη γυμνῶν ποδῶν ἐπὶ τῆς ἀμμου.»

Καὶ ἐδείκνυε τῷ ὄντι ἀποτυπώματα ἀρκετὰ εὐκρινῆ, βαθέα ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἔτι ἀκτῆς, τὴν ὁποίαν μόλις πρὸ τετάρτου εἶχεν ἐλευθερώσῃ τῶν ὑδάτων ἢ ἀμπωτις.

Τ' ἀποτυπώματα ἦσαν πολυάριθμα καὶ διηθύνοντο πρὸς τὴν ξηράν. Καὶ ὅχι μόνον ἦσαν εὐδιάκριτα, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερα ὅλως, — ἀποτυπώματα προφανῶς ποδῶν μακρῶν καὶ πλατέων, τῶν ὁποίων ὅπως τῶν πιθήκων, ὁ μέγας δάκτυλος ἦτο ἀπομεμακρυσμένος, σχεδὸν ἀντίχειρ.

Ὁ Παῦλος δὲν ἤρχισε νὰ γελά ὅπως ἐπερίμεναν ὁ Χάνδος Ἀπεναντίας ἔκυψεν, ἐξή-

τασε τὰ ἔχνη μετὰ προσοχῆς καὶ ἐφάνη πολὺ ἐκπεπληγμένος.

«Χωρὶς ἄλλο κάποιος ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας θὰ ἦλθεν ἐδῶ καὶ θὰ ἐλούσθη. Ἀλλὰ πῶς ἦλθε πρωτύτερ' ἀπὸ μᾶς, ἂν παρευρέθη εἰς τὴν σημερινὴν τελετήν; Καὶ ὅμως δὲν ἔχρονотριβήσαμεν καθ' ὁδόν. Καὶ τὰ ἔχνη αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε νωπά, ἄλλως θὰ τὰ ἐξήλειφεν ἢ ἀμπωτις.

— Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ, νὰ πιστεύσω ὅτι εἶνε πόδι καννιβάλου. Αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ διασκεδαστικώτερον, εἶπεν ὁ Χάνδος ἐπιμένων εἰς τὴν χίμαιράν του.

— Τότε θὰ εἶνε μάλλον πόδι γορύλλου ἢ κιμπαζῆ, εἶπεν ὁ Παῦλος, χωρὶς νὰ τον ἀπασχολήσῃ ἐπὶ πλέον τὸ πρόβλημα.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Ὁ Κάζης δὲν εἶχε προφέρῃ λέξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὰ ἔχνη τῶν γυμνῶν ἐκείνων ποδῶν καὶ τὰ ἔβλεπε μετ' ἐκπλήξεως, σχεδὸν μετὰ τρόμου.

Ὁ Παῦλος ἐδέησε νὰ τον καλέσῃ τρίς διὰ νὰ τοὺς φθᾶσῃ. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ὁ Κάζης ἦτο μελαγχολικός. Ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ τον κάμουν νὰ εἴπῃ τὴν αἰτίαν. (Ἐπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΦΛΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 41)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Λόλος ἡγέρθη πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου καὶ συνώδευσε μετὰ τοῦ Μουφλοῦ τὸν Τάσσον εἰς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν του.

Ὁ Λόλος ἡγάπα πολὺ τὸν ἀδελφόν του καὶ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν ἀπὸ τὸν καιρὸν που θὰ ἔμεναν ἀκόμῃ μαζί του.

— Δὲν ὑπάρχει κανὲν μέσον νὰ σε κρατήσωμεν; ἠρώτησε τὸν ἀδελφόν του με ἀπελπιστικὴν φωνήν. Ὁ Τάσσος ἐστέναξε.

— Τίποτε, μικρό μου, εἶπεν· ἐκτὸς ἂν ὁ Χριστὸς μᾶς στείλῃ χίλια φράγκα διὰ νὰ πληρώσωμεν ἀντικαταστάτην.

Ὁ Λόλος ἦτο πολὺ λυπημένος κατὰ τὴν

διάρκειαν τῆς ἐργασίας τοῦ Τάσσου, καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπως γευματίσῃ εὐρῆκε τὴν μητέρα του εἰς μεγάλην ταραχήν. Μίαν στιγμὴν ἐγέλα, ἔπειτα ἔκλαιε. Πότε ἦτο προσηνὴς καὶ γλυκεία καὶ πότε ἀπότομος καὶ θυμώδης. Εἶχε κάτι τι τὸ πυρετῶδες εἰς τὴν συμπεριφορὰν της καὶ τὰ παιδιὰ τὸ ἠννόησαν χωρὶς ὅμως νὰ μαντεύσωσι καὶ τὴν αἰτίαν.

Ἦτο γυνὴ μέτριου πνεύματος· εἶχεν ἐν μυστικὸν τώρα, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ το διατηρήσῃ. Τὰ παιδιὰ ὅμως ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσουν τί συνέβαιεν εἰς τὴν κεφαλὴν της.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ μήτηρ εἶπεν ἀποτόμως εἰς τὸν Λόλον.

— Ἡ θεῖα Ἀνέτα σὲ χρειάζεται σήμερα τὸ ἀπόγευμα. Ἐχει δουλειὰ καὶ πρέπει νὰ καθήσῃς μὲ τὰ παιδιὰ. Ἐλα, δρόμο!

Ὁ Λόλος ἦτο εὐπειθὲς παιδίον. Ἐλαβε τὸν πῖλον του καὶ ἔκραξε τὸν Μουφλοῦ ὅστις ἐκοιμάτο μετὰ τὸ φαγητόν.

— Ἀφίσε τὸν σκύλον, τοῦ εἶπε ξηρῶς ἡ μητέρα του. Ἡ θεῖα Ἀνέτα δὲν θέλει νὰ τῆς λερῶνῃ μὲ τὴν λάσπη τὸ σπίτι της. Μοῦ τὸ εἶπε ἡ θεῖα. Ἀκούεις;

— Νὰ ἀφίσω τὸν Μουφλοῦ! εἶπεν ὁ Λόλος.

Ποτὲ ἀφ' ὅτου εἶχε τὸν Μουφλοῦ του δὲν τον ἀποχωρίσθη οὐδὲ μίαν ὥραν. Νὰ ἀφίσῃ τὸν Μουφλοῦ! Παρετῆρει τὴν μητέρα του μὲ ἀναικτὸν στόμα. Τί νὰ ἔπαθε; ἐσυλλογίζετο.

— Ἀφίσε τον, σοῦ λέγω· ἐπανέλαβεν αὐτὴ ἀκόμῃ τραχύτερον. Πρέπει νὰ σοῦ το εἰπῶ δύο φορές; Ἀφίσε τὸ σκυλί, καὶ δρόμο!

Καὶ ἀρπάξασα τὸν Μουφλοῦ ἀπὸ τὴν μακρὰν καὶ στιλπνὴν χαίτην του τὸν ἔσυρε καὶ ὤθησε συγχρόνως ἔξω τῆς θύρας τὴν Μπίτσαν καὶ τὸν Λόλον.

Ὁ Λόλος ἤρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ τὰ δικανία του τὴν κλεισθεῖσαν θύραν, ἀλλὰ ἡ Μπίτσα τον κατεπράυνε διὰ θωπεϊῶν.

— Εἶνε τόσο λυπημένη ἡ καίμενη ἡ μητέρα μὲ τὴν δουλειὰ τοῦ Τάσσου, ἔλεγε μὲ συνδιαλλακτικὸν τόνον. Καὶ ἔπειτα τί φόβον ἔχεις διὰ τὸν Μουφλοῦ; Νομίζω μάλιστα, Λόλο, πῶς εἶνε κουρασμένος, καὶ εἶνε μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ ἔως τῆς θείας. Ἐκτὸς ποῦ ἡ θεῖα Ἀνέτα δὲν ἡμπορεῖ νὰ τον ὑποφέρῃ.

Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἀδελφόν της καὶ ἀνεχώρησαν μαζί χωρὶς νὰ ανταλλάξουν λέξιν καθ' ὅλον τὸν δρόμον.

Ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἡ θεῖα Ἀνέτα τοὺς ἠθελε διὰ νὰ φυλάττουν τὰ παιδιὰ καὶ τὴν οἰκίαν. Ἐπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἓν ἀρχοντόσπιτον δαντέλλαν τὴν ὁποίαν εἶχε πλύνῃ, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ ἐπαγγελμά της. Τὰ δύο παιδιὰ ἐκάθησαν πολὺν ὥραν εἰς τὸ σκοτεινὸν οἶκημα χωρὶς ἄλλην διασκέδασιν ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν φωνῶν τῶν ἐμπόρων οἱ ὁποῖοι διήρχοντο ὑπὸ τὰ παράθυρα.

Ὅταν ἡ θεῖα Ἀνέτα ἐπανῆλθεν εἶχε νυκτώσῃ. Τὰ δύο παιδιὰ ἐπέστρεψαν κρατούμενα ἐκ τῆς χειρὸς. Ὁ Λόλος ἔσυρεν ἐπιπόνως τὴν ἀσθενῆ του κνήμην. Ὁ Μουφλοῦ ἔλειπεν ἀπὸ πλησίον του καὶ μαζί μὲ αὐτὸν ὅλον του τὸ θάρρος. Ὅταν ἐφθασαν πλησίον τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ οἱ φανοὶ τοῦ ἀεριοφωτὸς εἶχον ἀναφθῇ.

Ὁ Λόλος ἀνέβη τὴν κλίμακα μετὰ κόπου· εἰς τὴν καρδίαν του εἶχε κάτι ὁμοιάζον μὲ λυπηρὸν προαίσθημα.

— Μουφλοῦ! Μουφλοῦ! ἐφώναξεν ἀπὸ τῆς πρώτης βαθμίδος.

Ποῦ ἦτο ὁ Μουφλοῦ; Ἐκεῖνος πάντοτε ἔτρεχεν εἰς προὑπάντησιν τοῦ Λόλου ἅμα ἤκουε τὴν βακτηρίαν του ἀντηχοῦσαν ἐπὶ τῆς κλίμακος. «Μουφλοῦ! Μουφλοῦ! ἐφώναζε καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς κλίμακος.» Ὡθησε μὲ δύναμιν τὴν θύραν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κρᾶζῃ «Μουφλοῦ! Μουφλοῦ!»

Ἀλλὰ ὁ Μουφλοῦ δὲν ἀπῆντα.

— Μητέρα, ποῦ εἶνε ὁ Μουφλοῦ; ἠρώτησε τὴν μητέρα του ἡ ὁποία ἐπλεκε καθημένην.

Θαμβωθεὶς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ λαμπτήρος παρετῆρει εἰς ὅλας τὰς γωνίας ἡμικλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ὁ Τάσσος δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ. Ἡ μήτηρ ἐξηκολούθει πλέκουσα καὶ ἐφαίνετο στενοχωρημένη.

— Μητέρα, τί τον ἔκαμες τὸν Μουφλοῦ; τὸν Μουφλοῦ μου; ἠρώτησε ὁ Λόλος μὲ σχεδὸν αὐστηρὰν ἔκφρασιν.

Τότε ἡ μήτηρ καρφώσασα νευρικῶς τὰς βελόνας ἀπάντησε χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὴν κεφαλὴν.

— Τὸν Μουφλοῦ τὸν ἐπώλησαμε!

Καὶ ἡ μικρὰ Ντίνα ζωηρὰ καὶ ἀκίνητος ἀνέκραξε μὲ ὀξεῖαν φωνήν.

— Ἡ μητέρα τὸν ἐπώλησε χίλια φράγκα εἰς τὸν ξένον κύριον.

— Τὸν ἐπώλησαν!

Ὁ Λόλος ὠχρίασε, τὸν κατέλαβε ψῆχος, ἐφέλισεν ἀσυνάρτητὰ τινα, ὕψωσε τὰς χεῖράς του ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, προσεπάθησε νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἐκ τῶν τῆς Ouida.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ Η “ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ”

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΠΡΑΓΜΑ

Ευχάριστον εἶδον εἶναι ἔχομεν νὰ ἀναγ-
γείλωμεν σήμερον εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς
μας ἀναγνώστας. Εἶδον ἥτις θὰ κάμῃ
πάντας τοὺς φίλους τῆς «Διαπλάσεως»
νὰ σκιρτήσωσιν ἐκ χαρᾶς.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἑτῶν τὸ ὄνειρόν
τῶν καὶ τὸ ὄνειρόν μας ἦτο νὰ κατορ-
θῇ ἡ καθ' ἑβδομάδα ἐκδοσις τῆς
«Διαπλάσεως». Τὸ ὄνειρον τοῦτο σήμε-
ρον πραγματοποιεῖται.

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Κάθε ἐμπόδιο γὰρ καλὸ,
λέγει ἡ παροιμία, καὶ ἀκούσατε ἂν δὲν
ἔχη δίκαιον νὰ τὸ λέγῃ.

Ἡ ὁθωμανικὴ Κυβέρνησις εἰς τὸ μέ-
τρον τῆς ἀπαγορεύσεως εἰς τὴν Τουρκι-
κὴν ἐπικράτειαν τῶν ἐλληνικῶν περιο-
δικῶν συμπεριέλαβε δυστυχῶς καὶ τὴν
«Διάπλασιν». Πόσον ἀδικὸς καὶ ἀδι-
καιολόγητος ὑπῆρξεν ἡ τοιαύτη ἀπαγό-
ρευσις ἐννοεῖ πᾶς ὅστις γνωρίζει τὴν
«Διάπλασιν»· ἀλλὰ τρανοτάτη ἀπόδειξις
ὅτι οὐδὲν ἐπιλήψιμον κατὰ τῆς τουρκι-
κῆς κυριαρχίας ἐδημοσιεύετο ἐν αὐτῇ
εἶνε ὅτι μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς
ἀριθμεῖ καὶ ὅχι ὀλίγας ὁθωμανικὰς οἰ-
κογενεὰς μπεῖδων ἐν Ἡπείρῳ καὶ Κρή-
τῃ, οἵτινες καλλιεργοῦσι τὴν ἐλληνικὴν
γλῶσσαν. Καὶ πράγματι σκοπὸς τῆς
«Διαπλάσεως» εἶνε νὰ μορφώσῃ τὸ πνεῦ-
μα καὶ νὰ ἠθικοποιῇ τὴν καρδίαν, ἡ δὲ
ἠθικὴ δὲν εἶνε ἄλλη ἐντεῦθεν καὶ ἄλλη
ἐκεῖθεν τῶν συνόρων.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἐγέ-
νετο ἀφορμὴ νὰ ζημιωθῶμεν πολλὰς χι-
λιάδας φράγκων καὶ νὰ καθυστερήσῃ
ἐπὶ τόσους τώρα μῆνας ἡ ἐκδοσις [τῆς
«Διαπλάσεως»].

Αὐτὸ ἦτο τὸ ἐμπόδιον.

Η ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Τώρα ἰδοὺ καὶ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἐξ
αὐτοῦ προέκυψεν.

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου τῆς «Δι-
απλάσεως» εἰς τὴν Τουρκίαν μᾶς ἔφερεν
εἰς ἀμηχανίαν καὶ μᾶς ἔβαλεν εἰς μεγά-
λην σκέψιν. Βεβαίως, ὑπὸ τοὺς ὅρους
ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐκδίδεται ἡ «Διά-
πλασις», εἶνε ἀπαραίτητοι καὶ οἱ ἐν
Τουρκίᾳ ἀναγνώσταί της διὰ νὰ δύναται
νὰ συντηρῇται. Ἀλλὰ τάχα δὲν εἶνε
δυνατόν, νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ συντη-
ρῇται, ἐν ἀνάγκῃ, καὶ χωρὶς αὐτοῦς, ἂν,
παρὰ πᾶσαν ἡμῶν ἐλπίδα, ἡ ὁθωμανικὴ
λογοκρισία παρατείνῃ τὴν τοιαύτην κα-
τὰ τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν ἀπαγόρευσιν;

Καὶ δὲς του σκέψεις, καὶ δὲς του
σχέδια, καὶ δὲς του ὑπολογισμοί, ἕως
ὅτου ἐπὶ τέλους εὑρέθη τὸ ἀντιφάρ-
μακον.

ΤΟ ΠΡΟΚΥΨΑΝ ΚΑΛΟΝ

Ποῖον εἶνε τὸ ἀντιφάρμακον;

Ἀκούσατέ το:

Μεγαλόνομεν τὸ σχῆμα τῆς «Διαπλά-
σεως», κάμνομεν μὲ ὀκτὼ σελίδας ἑκα-
στον φυλλάδιον καὶ τὴν ἐκδίδομεν καθ'
ἑβδομάδα.

Τοῦτο διευκολύνει τὴν πώλησίν της
κατὰ φυλλάδια εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰ
σχολεῖα. Οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀναγνώ-
σταί της πολλαπλασιάζονται, καὶ ἡ στέ-
ρσις τῶν ἐν Τουρκίᾳ συνδρομητῶν
της, ὅσας θὰ τῇ ἐμποδίζεται ἡ εἰσόδος,
δὲν θὰ γίνεται πλέον ἀφορμὴ νὰ καθυ-
στερῇ ἡ ἐκδοσις τῶν φυλλαδίων της.

ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΗΝ

Τώρα ἡ «Διάπλασις» θὰ ἐκδίδεται
τακτικὰ κάθε Σάββατον εἰς τὰς 11 π.μ.
Καὶ τὴν ὥραν ὅπου σχολάζουν οἱ μα-
θηταὶ θὰ περιμένουν οἱ δραστήριοι ἐφη-
μεριδοπῶλαι ἔξωθεν τῶν διαφόρων σχο-
λείων καὶ θὰ φωνάζουν:

— Ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων!»
δέκα λεπτά!!!

Διότι δέκα λεπτά θὰ πωλῇται ἕκαστον
φύλλον τῆς «Διαπλάσεως», δεκά μόνον

ΔΩΡΟΝ

λεπτά, διὰ νὰ δύναται καὶ ὁ πτωχότα-
τος μαθητὴς νὰ τὴν ἀγοράζῃ κάθε Σάβ-
βατον καὶ νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ τὴν Κυ-
ριακὴν, νὰ διασκεδάζῃ, νὰ συγκινῇται,
νὰ τέρπεται, νὰ διδάσκεται, νὰ ἐμπνέε-
ται καὶ νὰ ἐξυπνᾷ τὴν Δευτέραν καλλι-
τερος ἀπὸ ὅ,τι ἐξύπνησε τὴν Κυριακὴν.

ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΑΙ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΦΡΑΓΚΑ

«Καὶ ἡ συνδρομὴ;» ἐρωτοῦν ἀνυπο-
μόνως οἱ φίλοι συνδρομηταί μας, «θὰ
αὐξήσῃ ἡ συνδρομὴ;

— Ὅχι! ἡ συνδρομὴ διὰ μὲν τὸ ἐσω-
τερικὸν δὲν αὐξάνει οὔτε λεπτόν, μένει
πάλιν **πέντε δραχμὰς** τὸ ἔτος· μόνον
δὲ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐξάνει κατὰ ἓν
φράγκον καὶ γίνεται **ἑπτὰ φράγκα** τὸ
ἔτος· καὶ τοῦτο διότι ἀντὶ τῶν 24 φύλ-
λων τὰ ὁποῖα ἐλάμβανε κατ' ἔτος ὁ συν-
δρομητὴς θὰ λαμβάνῃ εἰς τὸ ἔξῃς 52
φυλλάδια, διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὁ-
ποίων θὰ δαπανῶμεν εἰς ταχυδρομικὰ
τέλη 28 πεντάλεπτα ἐπὶ πλέον.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ὡστε ἐτελείωσε! τὸ ὄνειρον πραγ-
ματοποιεῖται!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΥΣΑ ΣΧΗΜΑ

ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1894

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ 1894 θὰ ἐκδοθῇ τὴν
19 Φεβρουαρίου 1894 θὰ πωλῇται εἰς τὰς
ὁδοὺς 10 ἐν Ἑλλάδι καὶ 15 λεπτά
τοῦ φράγκου ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7

Δῶρον ἐφέτος δὲν ἔχει ἡ μεταβολή,
τὴν ὁποῖαν κάμνομεν χωρὶς νὰ αὐξήσω-
μεν καὶ τὴν συνδρομὴν, μᾶς ὑποβάλλει
εἰς σπουδαίας δαπάνας. Ὁ συνδρομη-
τὴς δὲ ὠφελεῖται οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς με-
ταβολῆς ταύτης· διότι ἀντὶ τῶν 384 σε-
λίδων τοῦ μέχρι τοῦδε σχήματος, τὰς ὁ-
ποίας ἐλάμβανε κατ' ἔτος, θὰ λαμβάνῃ
τοῦ λοιποῦ, μὲ τὴν ἰδίαν τιμὴν, 416 σε-
λίδας πολὺ μεγαλειτέρου σχήματος. Ἡ
δὲ ὕλη τὴν ὁποῖαν θὰ περιέχουσιν αἱ
416 αὗται σελίδες τῆς δευτέρας περιό-
δου θὰ ἰσοδυναμῇ πρὸς 560 σελίδας τῆς
πρώτης. Διαφορὰ 176 περίπου σελίδων
ἐπὶ πλέον εἰς ὄφελος τοῦ συνδρομητοῦ.

ΕΝΔΕΙΞΙΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἀγαπῶντες τὴν
«Διάπλασιν» καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὴν
βλέπωσι προοδεύουσιν θὰ σπεύσωσιν
εὐθὺς ὡς ἀναγνώσωσι τὰς ἀνωτέρω
γραμμάς νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν
τῶν ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς,

ΤΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΟΥ 1893

Τώρα καὶ ὀλίγας λέξεις διὰ τὰ καθυ-
στερήσαντα ἐννέα τελευταῖα φυλλάδια
τοῦ 1893. Θὰ ἐκδοθῶν καὶ θὰ σταλοῦν
ὅλα πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς
χωρὶς νὰ λείψῃ οὔτε σελίς.

Σήμερον, 12 Φεβρουαρίου 1894, ἐκ-
δίδεται καὶ στέλλεται τὸ 16^{ον} φυλλάδιον,
θὰ ἐπακολουθήσωσι δὲ καὶ τὰ λοιπὰ 8
φυλλάδια, ἀνὰ ἓν ἡ δύο καθ' ἑβδομάδα
ἐκδιδόμενα, ὥστε ἐντὸς ἐνὸς ἡ τοῦ πολὺ
ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς ἀπὸ σήμερον
θὰ ἔχη συμπληρωθῇ καὶ ὁ δεῦτερος τό-
μος τοῦ 1893.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 37).

Γ'.

ΤΑ ΓΑΙΔΟΥΡΙΝΑ ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΙΔΑ

Πρὸ πολλοῦ ἤδη ὁ Φοῖβος εἶχε γίνῃ ἄφαντος· οἱ σύντροφοι τοῦ βασιλέως καὶ οἱ ὑπῆκοοί του εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν ἢ εἰς τὰ χωρία, ὅπου διηγοῦντο τὸ ἐκπληκτικὸν θαῦμα, τὸ ὁποῖον εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς των.

Ἐν τούτοις ὁ Μίδας ἐστέκετο πλησίον τῆς πηγῆς ἐκ τῆς ὁποίας ἔρρεεν ἀνεξάντλητον τὸ αἷμα τοῦ ἀτυχοῦς τοῦ φίλου Μαρσύα. Συγκεκνημένος ἐκ τοῦ οἰκτροῦ τούτου πεπρωμένου, ἦτο καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς του τιμωρίας ἀνῆσυχος πολὺ· ἀλλὰ τὸ χονδροειδὲς του πνεῦμα δὲν ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ θεοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παλάτιόν του, ἀλλὰ μὲν εἶχε κάμη ὀλίγα βήματα, σταματᾷ, ἐκπληκτος ἐξ ἀσυνήθους τινὸς βάρους, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς του. Φέρει τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὦτά του... ὦ τοῦ θαύματος! τῷ φαίνονται μακρὰ, εὐκίνητα, τριχωτά. Ὁ δυστυχὴς Μίδας θέλει νὰ ἴδῃ τὴν μορφήν του ἀντανakλωμένην εἰς τὸ ὕδωρ κανενὸς ρύακος, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει. Κύπτει ἐπὶ τῆς πηγῆς, τῆς σχηματισθείσης ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Μαρσύα, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τίποτε εἰς τὸ θολὸν καὶ αἵματηρόν ἐκεῖνο ὕδωρ. Ὑπὸ τὸ κράτος ἀγωνίας θανασίμου, τρέχει πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ δάσους, τοῦ κειμένου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Τμώλου. Ἐκεῖ, τὸ γνωρίζει, διαυγὴς πηγὴ κυλῖει τάργυρόχροα νάματα τῆς. Ἐπειδὴ ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὰς Νύμφας τοῦ ὄρους, οὐδέποτε ποιμήν, ὀδηγῶν τὸ ποιμνίον του τὸ ἐσπέρας πρὸς τὸ χωρίον, ἐτόλμησε νὰ ποτίσῃ ἐδῶ τὰ πρόβατά του, οὐδέποτε πτηνόν, ἢ ζῶον ἄγριον, ἢ φύλλον πίπτον ἐκ τῶν δένδρων, τὴν εἶχε ρυπάνῃ. Ἐν ᾧ σπεύδει ὁ Μίδας, εἰς ἕκαστον κίνημά του αἰσθάνεται τὰ μακρὰ καὶ εὐκίνητα ὦτά του, σειόμενα ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς του· ὁσάκις δὲ διέρχεται ἀπὸ μέρος τοῦ ὁποίου τὰ δένδρα δὲν τὸν προασπίζουσιν κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, βλέπει βαδίζουσιν πρὸ αὐτοῦ τὴν συνήθη του σκιά,

τὴν ὁποίαν μεγεθύνει ἡ σκιά δύο μακρῶν πραγμάτων, ληγόντων εἰς ὄξυ καὶ διαγραφομένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν ἐσχατιάν· ἐκεῖ ὁρμᾷ πρὸς τὴν πηγὴν καὶ κλίνει παρὰ τὸ ρεῖθρον τοῦ ὕδατος· μόλις παρατηρεῖ τὴν εἰκόνα του καὶ ἀμέσως ἀνορθοῦται ἐντρομος καὶ εἴτα μένει ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα ἐκ παρείου μαρμάρου. Δὲν πλανᾶται, δὲν γίνεται παίγιον καμμιᾶς ὀφθαλμαπάτης. Ἐκεῖ ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῷ ἐφαίνετο τὸσον ὠραῖον, τὰς πυκνάς του ὀφρῦς, τὸ μακρὸν του γένειον, λεπτὸν καὶ μαλακὸν εἰς τὴν ἀφῆν, τὰς στρογγυλὰς καὶ ἐρυθρὰς παρειὰς του, ὡς ἐκ τῆς καλοζωίας... Ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὰ ὦτά του. Ἐὰν ἠδύνατο τὸ νῦν νὰ ἐκλέξῃ, πῶς θὰ ἐπροτιμοῦσε τὰ μικρὰ ὀξεία ὦτα τοῦ Μαρσύα, τὰ ὁποῖα τοσάκις ἔσκωψε! Θὰ ἠδύνατο τοῦλάχιστον μὲ εὐκολίαν νὰ κρύπτῃ ὑπὸ τὸν ὄγκον τῆς πυκνῆς του κόμης ὦτα ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ τράγου. Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων, θεὸς ἀπηνῆς εἰς τὰς τιμωρίας του, τῷ ἔδωκε τὰ ὦτα τοῦ ζῴου μὲ τὴν ἡκιστα ἀρμονικὴν φωνήν... Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἔχει ὦτα ὄνου, μεγάλα γαῖδουρινὰ αὐτιά, μὲ μακρὰς τρίχας φαῖας καὶ τραχεῖας.

Ἡ ἡμέρα ἐφθιεν, ὁ ἥλιος ἐκλίνει πρὸς τὴν δύσιν του καὶ αἱ σκιαί ἠπλοῦντο ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ πτηνὰ εἶχον παύσῃ τὰ ἔσματά των καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων τοῦ δάσους. Ἐπὶ τέλους ἀφίνει κατὰ μέρος τὴν λύπην του καὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ μανδύου του, ὡς κλέπτῃς νυκτερινὸς μελετῶν ἀποπειράν τινα κατὰ ποιμνιοστασίαν ἀμελῶς φυλασσομένων, ἐπιστρέφει ἀθρόμβως εἰς τὸ λαμπρόν του παλάτιον.

Κατάπληκτοι ἐκ τῆς τιμωρίας τοῦ σατύρου Μαρσύα οἱ συνήθεις συνδαιτημόνες τοῦ βασιλέως δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἔλθουν νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζάν του. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται ἔμμενον κατάκλειστοι εἰς τὰ δωμάτιά των ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου. Ὁ Μίδας ἠδυνήθη νὰ ἐέλθῃ εἰς τοὺς ὑψηρεφεῖς θαλάμους του, χωρὶς

νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' οὐδενός. Ἦνοιξεν ἀρπάζας τὸ ἐλεφάντινον μῆλον καὶ ἐπανεκλείσεν ἔσωθεν τὴν θύραν διὰ τῶν δύο της μοχλῶν, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ νοήσῃ. Βέβαιος οὕτω ὅτι κανεὶς ὑπηρέτης δὲν θὰ ἤρχετο νὰ τον ταραξῇ ἐν τῇ θλίψει του, ἐρίφθη ἐπὶ τῆς μαλακῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς του κλίνης καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μεγαλοφῶνως. Καὶ ὁ θρῆνός του ἐξηκολούθησεν ὅλην τὴν νύκτα, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ τον ἀναπαύσῃ ὁ γλυκὺς ὕπνος.

Ἀλλ' ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, κάποιος θεὸς εὐσπλαχνισθεὶς τὴν λύπην του, τῷ ἐνέπνευσε μίαν καλὴν ἰδέαν. Ὁ Μίδας ἔσυρε πάραυτα τοὺς μοχλοὺς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶνε δυνατόν νὰ νοήσῃ ἡ θύρα ἐξωθεν· ἐκάλυψεν εἴτα τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ μανδύου του, ὡς ἐὰν ἦτο ἀσθενὴς καὶ κατακλιθεὶς ἐκ νέου ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρέτας του.

«Αἱ φλογεραὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. τοῖς εἶπε, καὶ ἔπειτα τὸ ὕγρον ψῦχος τῆς νυκτὸς μοὶ ἐπροξένησαν δυνατόν πονοκέφαλον. Ἴδου ἐν τεμάχιον ὑφάσματος ἐρυθροῦ· λάβετε το καὶ κάμετέ μου ἓνα σκούφον στρογγυλόν, καὶ ὑψηλόν τὸσον ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ χωρῇ ὅλην μου τὴν κόμην. Οὕτως ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶμαι καλὰ προσταγμένος κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ κατὰ τῆς βλαβερᾶς ὑγρασίας τῆς νυκτὸς.»

Ἐφεραν μετ' ὀλίγον εἰς τὸν Μίδαν τὸ νέον του κάλυμμα. Ἀπομακρύνας τοὺς ὑπηρέτας του, τὸ ἐδοκίμασε καὶ κατόρθωσε νὰ θέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ ὅλην τὴν κόμην καὶ πρὸ πάντων τὰ δύο μακρὰ ὦτα, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα ἔφθανον μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ὑψηλοῦ σκούφου, ὁ ὁποῖος ἐκλίνει πρὸς τὰ ἔμπρος.

Ἐκτοτε ὁ βασιλεὺς ἐφόρει διαρκῶς τὸ κάλυμμα τούτο· δὲν τὸ ἐβγάζε παρὰ μόνον τὴν νύκτα, ὅταν κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ τον ἴδῃ, ἐβεβαιούτο δὲ μετὰ λύπης ὅτι ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ αὐτιά γαῖδουρινὰ. Κατὰ μίμησιν τοῦ βασιλέως, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας ἐκάλυψαν τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ σκούφου τούτου, ὁ ὁποῖος ἔκτοτε ὠνομάσθη σκούφος φρυγικός.

Μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ἐκδίκησις τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος τὸν ἐπάταξε διὰ τοιαύτης συμφορᾶς, ὁ Μίδας, ὁ ὁποῖος πολὺ ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ὠραιότητά του, ἐδαπάνᾳ μέγα μέρος τῆς ἡμέρας ἐνδυσόμενος, καλλωπιζόμενος καὶ ἰδιαιτέρως περιποιούμενος τὸ γένειόν του καὶ

τὴν κόμην του. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν δούλος ἐπιτήδειος ἐκτένιζε τὴν μακρὰν καὶ πυκνὴν του γενειάδα καὶ ἔχρινε δι' ἀρωματώδους ἐλαίου τὴν μαύρην τὴν κόμην, μὲ τὰς ὑποκυάνους μαρμαρυγὰς, τὴν ὁποίαν ἔδενε κατόπι τῇ βοήθειᾳ ταινιῶν δι' ἐρίου χρυσοχρόου. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὀλεθρίου ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξέσπασε κατ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Μαρσύου ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ, ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκάλει πλέον παρ' αὐτῷ τὸν κουρέα. Τὸν ἐβλεπον πάντοτε μὲ τὸν νέον τοῦ σκούφου, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἡ γενειὰς του ἐμεγάλωνεν ἀνωμάλως καὶ τὴν κόμην του, αὐξάνουσιν ὑπερμέτρως, δὲν ἐκάλυπτε πλέον ἐξ ὀλοκλήρου ὁ ἐρυθρὸς σκούφος, ἐξέφευγον δ' ἐξ αὐτῆς βόστρυχοι καὶ ἐπιπτον κατὰ μῆκος τοῦ τραχήλου του.

Οἱ Φρύγες ἔλεγον μεταξὺ των: «Βεβαίως ἐξ αἰτίας τῆς λύπης τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ὁ θάνατος τοῦ Μαρσύα, ὁ βασιλεὺς μας δὲν ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἐγγίσῃ σίδηρος τὴν κόμην του καὶ τὸ γένειόν του. Ἀλλ' ἰδέτε πῶς εἶνε ὀλιγώτερον ὠραῖος παρὰ ἄλλοτε, αἱ παρειαὶ του δὲν ἔχουν πλέον τὸ λαμπρόν ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάζαμεν· ἔγειναν ὠχραὶ καὶ κοίλαι. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχασαν τὴν λάμψιν των· τὸ ἀτημέλητον γένειόν του ὁμοιάζει μὲ λειβάδιον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ δὲν ἐχορτολόγησαν, ἡ δὲ κόμη του, ἡ ὁποία ἐκφεύγει καὶ πίπτει κατὰ μῆκος τοῦ τραχήλου του, ὑπενθυμίζει τὴν τραχεῖαν καλαμίαν ποῦ σκεπάζει τὰς ἀχυροπλέκτους στέγας τῶν καλυδῶν.»

«Βεβαίως, ἔλεγον καὶ αἱ νεάνιδες, ὁ βασιλεὺς μας, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄλλοτε ὁ ὠραιότερος τῶν Φρυγῶν, τὸρα εἶνε ρυπαρὸς καὶ ἐλεεινὸς ὡς χοιροβοσκός· ἄλλοτε τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς θεὸν ἀθάνατον καὶ ἰδοὺ τὸρα εἶνε ἄσχημος τὴν ὄψιν, ὡς οἱ Σάτυροι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τόσον μᾶς προξενοῦν τρόμον ὁσάκις πηγαίνωμεν νὰ λουσθῶμεν εἰς τὰς πηγὰς τοῦ δάσους!»

Ὁ Μίδας ἤκουε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐθλίβετο ἐν τῇ ψυχῇ του. Ἀπεφάσισε νὰ κάλῃ τὸν δούλον κουρέα, ἀφ' οὗ δὲ οὗτος τῷ ἔκοψε τὸ γένειον, τὸ ἐκτένισε καὶ τὸ ἤλειψε δι' ἀρωμάτων, ὁ βασιλεὺς προσέλαθεν ὕψος αὐστηρόν καὶ ἐπρόφερε τὰς τρομερὰς ταύτας λέξεις:

«Δούλε, τὸρα θὰ περιποιηθῇς καὶ τὴν κόμην μου· πρὸ τούτου ὁμως κάμε ὄρκον ὅτι, ὅ,τι δὴ ποτε θαῦμα καὶ ἂν ἴδῃς, δὲν θὰ κάμῃς περὶ αὐτοῦ λόγον εἰς κανένα. Ἐὰν παραβῇς τὴν

ὑπόσχασίν σου ὀρκίζομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν μνήμην τοῦ δυστυχοῦς Μαρσύα, ὅτι θὰ σ' ἐκδάρω ζωντανὸν μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας, ὅπως ἐξέδαρε κ' ἐκείνον ὁ σκληρὸς θεός !»

Τρέμων ὁ δούλος ὠρκίσθη, ὅπως τὸν διέταξεν ὁ κύριός του. Τότε διὰ ταχείας κινήσεως ὁ Μίδας ἀπέσπασε τὸν σκουφὸν του, παρευθὺς δὲ οἱ βόστρυχοί του διεχύθησαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐν ᾧ τὰ ὑπερμεγέθη ἐκείνα ὦτα, ἐπὶ πολὺ πιεζόμενα ὑπὸ τοῦ καλύμματος, ἠνωρθώθησαν ἀπειλητικῶς. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ θαύματος τούτου ὁ δούλος ὀπισθοχώρησε καὶ ἐξέβαλε τρόμου κραυγὰς. Θὰ ἔφευγε δὲ ἐν τῷ τρόμῳ του, ἐὰν ὁ Μίδας, σύρων τὸ μακρὸν του ξίφος δέν τον ἠπείλει διὰ θανάτου. Ὁ δούλος λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ, ἐφαλλίδισε δὲ καὶ ἠρωμάτισεν, ὅπως ἔπρεπε, τὴν μακρὰν κόμην τοῦ κυρίου του. Ἐδοκίμασε μάλιστα, ἐξ ἀγαθῆς θελήσεως ὀρμώμενος, νὰ κόψῃ καὶ τὰ γαῖδουρινὰ αὐτιά· ἀλλὰ μόλις ἡ κοπτερὰ ψαλλίς τα ἤγγισεν, ὁ βασιλεὺς ἠσθάνθη δριμύτατον πόνον καὶ τὰ ὦτα, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε ἀπὸ τὸ ἐργαλεῖον, ἠυξήθησαν ἀπεναντίας κατὰ τρόπον ἀξιοθαύμαστον. Ἐκοπίασαν πολὺ νὰ τα εἰσαγάγουν ἐκ νέου ὑπὸ τὸν σκουφὸν ἂν καὶ ἡ κόμη ψαλλιδισθεῖσα, εἶχεν ἐλαττωθῇ κατὰ τὸν ὄγκον. Ὁ Μίδας κατενόησεν ὅτι ἡ θέλησις τοῦ θεοῦ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς χεῖρα ἀνθρωπίνην νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι εἶχε κάμῃ ἐκεῖνος. Ἀπελπὶς, βλέπων ὅτι ἦτο καταδικασμένος νὰ φέρῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς τὰ ἄσχημα ἐκείνα ὦτα, ἀπέπεμψε τὸν δούλον, ἐξαναγκάσας αὐτὸν καὶ πάλιν νὰ ὀρκισθῇ ὅ,τι δὲν ἠθελεν ἀποκαλύψει εἰς κανένα τὸ θαῦμα, τοῦ ὁποίου εἶχε γίνῃ μάρτυς.

Ἀφ' οὗ ἐξέλιπεν οὕτως ἡ ἀνωμαλία τοῦ γενομένου καὶ τῆς κόμης, ὁ βασιλεὺς ἠδυνήθη ἐκ νέου νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ του, χωρὶς φόβον σκωμμάτων, ἐπειδὴ δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ κουρεὺς, δεδεδμένος ὑπὸ τοῦ ὅρκου καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς τιμωρίας, δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ εἴπῃ τίποτε, ἔπαυσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ πελπιζέται περὶ τῆς τύχης του. Ἀνέλαβε τὸν πρότερον βίον του καὶ καθεκάζοντο ἤρχοντο εἰς τὸ παλάτιον οἱ φίλοι καὶ παρεκάθηοντο εἰς εὐωχίας, ὅπως ἄλλοτε. Τὰ συμπόσια ὅμως ταῦτα ἦσαν ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε φαιδρά, ἀφότου ἐλπίσαν τὰ ἀστεῖα ἄσματα τοῦ Μαρσύα, τὰ

ὅποια ἐκίνουν τὸν γέλωτα· ὁσάκις δὲ κανεὶς τῶν συνδαιτυμόνων ἀπετόλμα καμμίαν ἀστεϊότητα, ὁ Μίδας δὲν ἠδύνατο νὰ ναστρέψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ γελᾷ ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως, ἐκ φόβου μήπως ἤθελε πέσει ὁ σκουφός του. Ὅποῖον αἶσχος δι' αὐτὸν νὰ νορθωθῶν πρὸ τῶν φίλων του, μακρὰ καὶ τριχωτά, τὰ γαῖδουρινὰ του αὐτιά ! Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἐδεικνύετο ἐπιφυλακτικώτερος εἰς τὴν χαρὰν του, ἀλλὰ καὶ οὕτω τὰ συμπόσια ἐξηκολούθουν νὰ τον τέρπουν, ὅπως καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαρσύα, καὶ ἤρχισε νὰ λησμονῇ τὴν συμφορὰν του.

Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων, θεὸς σκληρὸς, δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ ἄγνωστος εἰς τοὺς Φρύγας ἡ ἐκδίκησις του, εὖρε δ' εὐκόλως τὸ μέσον νὰ τοὺς κάμῃ γνωστὸν ὅτι ὁ Μίδας τῶν εἶχεν αὐτιά γαῖδουρινὰ καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ θετήσῃ τὸν ὄρκον του ὁ δούλος κουρεὺς.

Ἐπεμψε λοιπὸν εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον νόσον, μαρασμόν. Ὁ δυστυχὴς ὑπέφερε πολὺ. Ὁ ὕπνος τὸν ἀπέφευγεν, εἰς μάτην τῷ ἐδίδοντο αἱ καλλίτεραι τροφαί, ἐφθινεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Διότι ἦτο φύσει φλύαρος, ἠναγκασμένος δὲ νὰ φυλάττῃ μυστικὸν τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ, ἐστενεχωρεῖτο, ἐπνίγετο. Ἡσθάνετο ὅτι θάπτενησκεν ἐν ἧθελεν ἐλαφρύνει ἐξ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν του. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς τὸν εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι ἠθελε τὸν ἐκδάρει ζῶντα, ἂν διηγείτο εἰς κανένα ὅ,τι εἶδεν, ἐπρωτίμα νὰ ποθῆναι καλλίτερα, ἀπὸ μαρασμόν, παρὰ νὰ ὑποστῇ τὴν φρικτὴν τιμωρίαν, διὰ τῆς ὁποίας εἶδε τὸν Ἀπόλλωνα τιμωροῦντα τὸν Μαρσύαν.

Νύκτα τινὰ καθ' ἣν εἶχε στραφῇ καὶ μεταστραφῇ ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς μαλακῆς του κλίνης, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν, ὁ Ἀπόλλων τὸν ἔρριπεν ἐπὶ τέλους εἰς νάρκην καὶ ἐπιφανεῖς αὐτῷ ἐν ὀνείρῳ ὑπὸ τὴν μορφήν Σατύρου τινός, φίλου τοῦ Μαρσύα, τῷ εἶπε : « Ὁ κουρεῦ, διατί νὰ βασανίζεσαι ὑπὸ ἀγωνίας, ἡ ὁποία θὰ σοῦ προξενήσῃ ἀφεικτον θάνατον ; Ὁ Μίδας σοῦ ἀπηγόρευσε νὰ ἀποκαλύψῃς εἰς ἀνθρώπον ὅ,τι εἶδες, ἀλλὰ τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ το εἴπῃς εἰς τὴν γῆν. Οὕτω θὰ λυτρωθῇς ἐκ τοῦ μυστικοῦ, τὸ ὁποῖον σὲ βαρύνει καὶ δὲν θὰ παραβῇς καὶ τὸν φρικτὸν σου ὄρκον. »

Οὕτως ὁμιλήσασα ἡ ὀπτασία ἐξηφανίσθη ἐν τῷ ἐλαφρῷ ἄερί καὶ ὁ κουρεὺς ἀφύπνισθη.

Εὐτυχὴς διὰ τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβε καθ' ὕπνου, ὤρμησεν ἔξω, ὥπλισμένος διὰ τοῦ σιδηροῦ ἐργαλείου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο διὰ νὰ κόπῃ τὸ γένειον καὶ τὴν κόμην τοῦ βασιλέως. Ὁ Ἀπόλλων τὸν ὠδήγει ἐν τῇ νυκτί, χωρὶς νὰ εἶναι ὑπ' αὐτοῦ ὁρατός, τὸν ἔφερον οὕτω μέχρι τῆς πλατείας τοῦ χωρίου καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ πλησίον τῆς πηγῆς ὅπου αἱ νεάνιδες συνήθιζαν νὰ συναθροίζονται διὰ νὰ πλῶσιν ὕδωρ καὶ νὰ συνομιλῶσιν. Τότε ὁ θεὸς ἀνῆλθε πάλιν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, βέβαιος πλέον ὅτι δὲν θάπτεβαινε ματαίᾳ ἡ ἐκδίκησις του. Τῷ ὄντι ὁ κουρεὺς ἔσκαψε ταχέως μὲ τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον μίαν ὀπὴν πλησίον τῆς πηγῆς ἐφ' ὅσον δὲ διήρκει ἡ νύξ δὲν ἔπαυσε, κύπτων ἐπὶ τῶν χειλῶν τῆς ὀπῆς ταύτης, νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν δυνατὴν : « Ὁ Μίδας, ὁ βασιλεὺς Μίδας εἶχε αὐτιά γαῖδουρινὰ. » Ἐν τούτοις οἱ πετεινοὶ ἐφώνησαν εἰς τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου καὶ ἡ Ἥως ἐπεφάνη εἰς τὴν Ἀνατολήν. Τότε ὁ κουρεὺς ἐπλήρωσεν ἐν σπουδῇ τὴν ὀπὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε σκάψῃ καὶ ἐπέστρεψε νὰ κοιμηθῇ.

Ἀπῆλauen ὕπνου γλυκέως, τὸν ὁποῖον πολὺ νύκτας εἶχε νὰπολύσῃ. Ὁ ἥλιος εὐρίσκετο ἤδη ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν τῆς πορείας του, ὅταν ὁ κουρεὺς ἀφύπνισθη ἐντρομος ὑπὸ μεγάλου θορύβου φωνῶν, ἐρχομένων ἐκ τῆς πλατείας. Πλήρης τρόμου ἐξέρχεται ἐκ τῆς οἰκίας, τρέχει πρὸς τὴν πηγὴν καὶ σταματᾷ, ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Νέον θεοῦ θαῦμα ἐφανεροῦτο.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀνοιχθῇ ἡ ὀπή, ἐκ τῆς ἀρτίως ἀνασκαφείσης γῆς, ἐφύετο συστάς καλῶν, τὰς ὁποίας ἐδόνει ὁ ἄνεμος. Ὅσάκις δὲ συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλας, φωνὴ γλυκεῖα ἐψιθύριζεν εὐδιακρίτως, ὁμοία πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ κλίνοντος πρὸς τὸ οὖς φίλου διὰ νὰ τῷ εἴπῃ κανὲν μυστικόν : « Ὁ Μίδας, ὁ βασιλεὺς Μίδας εἶχε αὐτιά γαῖδουρινὰ. »

Ὁ λαὸς ἤκουε μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ὁσάκις ἡ φωνὴ τῶν καλῶν ἔπαυεν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες συνωμίλουν καὶ ἔλεγον : « Ἡ βασιλεὺς εἶχε αὐτιά γαῖδουρινὰ. . . Δι' αὐτὸ λοιπὸν εἶχε σκεπασμένην τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν σκουφὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον φορεῖ διαρκῶς. Ἀλλ' ὁ θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἡ κατὰ τοῦ Μίδα ἐκδίκησις του ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους. »

Ἐσιώπων δὲ μόλις ὁ ἄνεμος ἐπανήρχιζε νὰ πνέῃ καὶ ἤκουον πάλιν τὴν σιγαλὴν ἄλλ' εὐκρινῇ

φωνὴν τῶν καλῶν, ψιθυρίζουσιν : « Ὁ Μίδας, ὁ βασιλεὺς Μίδας εἶχε αὐτιά γαῖδουρινὰ ! »

Τὸ πλῆθος ἠύξανεν ὁλονὲν περὶ τῆς πηγῆς· οἱ γεωργοὶ ἀφῆκαν τοὺς ἀγρούς των καὶ οἱ ποιμένες τὰ ποίμνιά των. Στρηφόμενοι ἐπὶ τῶν βακτηριῶν των, οἱ γέροντες ἔσπευδον ὡς αἱ νεάνιδες περιέρχοι καὶ ὡς αἱ γυναῖκες φλύαροι. Καὶ αὐτοὶ οἱ θεράποντες τοῦ βασιλέως ἐξῆλθον ἐκ τοῦ λαμπροῦ παλατίου τοῦ κυρίου των. Ἐκπληκτος ἐκ τῆς σιγῆς, ἡ ὁποία ἐπεκράτει περὶ αὐτόν, προαισθανόμενος ζωηρῶς δυστύχημά τι ὁ Μίδας ἔτρεξε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ χωρίον· ὁ ὀρμητικὸς πνέων ἄνεμος τῷ ἀφῆρπασε τὸν σκουφὸν του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη φύγῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του ἐκ τῆς ταχείας πορείας· ἀλλὰ δὲν το παρετήρησεν, διότι οὕτως ἠθελεν ὁ ἀπηνῆς θεός. Ὁ Μίδας ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ, εὐρίσκετο δὲ ἤδη πλησίον τῆς πηγῆς, ὅταν ὁ ἄνεμος ἐφύσησε μανιώδης, ὡς θύελλα χειμῶνος. Οὕτω καὶ οἱ βόες μυκῶνται τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ μετὰ κόπου ἀροτριωθέντος ἀγροῦ, ἐπαναβλέπουν τὸν ἀγαπημένον των σταῦλον, ὅπως ἐμυκῶντο αἱ κάλαμοι, ἐν ᾧ ὁ μυκηθμός των ἐπανελάμβανεν : « Ὁ Μίδας, ὁ βασιλεὺς Μίδας εἶχε αὐτιά γαῖδουρινὰ. »

Ἀκούσας τὰς ἀπροόπτους ταύτας λέξεις, ὁ βασιλεὺς ἐσταμάτησε τὰ ὦτά του ἐτεντώθησαν ὑπερμεγέθη, ὡς τὰ τῶν ἐπτοημένων ὄνων. Ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐστράφη τὸ πλῆθος ὅλον· καὶ τότε, ἅμα τὸν εἶδαν, ὅλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες καὶ παῖδια ἐπανέλαβον μιᾶ φωνῇ ὅ,τι ἔλεγον αἱ κάλαμοι.

Παράφρων ἐκ τῆς λύπης τοῦ ὁ Μίδας ἐπέστρεψε νὰ κρυβῇ εἰς τὸ βάθος τοῦ παλατίου του. Ἦδη κατενόει ὅτι ὅλαι του αἱ προφυλάξεις ἦσαν ἀνωφελεῖς, ἀπαξ θεὸς παντοδύναμος ἀπεφάσισε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἐκδίκησίν του πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὅλων· καὶ ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἡ σοφία δὲν δύναται νὰ νταγωνισθῇ πρὸς τὴν τῶν ἀθανάτων. Ἡ ὑπερηφάνειά του ἐταπεινώθη δὲν ἐσχέπτετο πλέον νὰ τιμωρήσῃ τὸν κουρεῖα, ἀλλὰ, θέλων νὰ φανισθῇ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ λαοῦ του καὶ αὐτῶν τῶν συνδαιτυμόνων του, ὁ Μίδας δὲν ἐξῆλθε πλέον ἐκ τῶν ὑπογείων θαλάμων τοῦ παλατίου του, ὅπου ἐφυλάσσοντο διάφορα χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀντικείμενα, ἐντέχνως κατεσκευασμένα, ἀναρίθμητοι πολὺτίμοι λίθοι καὶ λαμπρὰ ὑφάσματα πορ-

φυρᾶ· ὁ βασιλεὺς διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ ἐκοιμάτο ἀκόμη μετὰ τῶν θαυμασίων τούτων.

Ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος ἐδάμασε τὴν ἄφρονα ὑπεροψίαν του, ὅπως ὁ ἄνεμος Βορρᾶς, ὁ ἀπὸ βορρᾶ πνέων, θραύει εἰς τὰ δάση, τὰ ὅποια λυμαίνεται, τὰς ὑψηλοτέρας καὶ ἰσχυροτέρας δρύς. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς ὑπεροψίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ βασιλέως ἡ φιλαργυρία, ἡ ἀπληστία, οἱ δὲ ἄθῆστοι θεοὶ ἔμελλον νὰ τὸν τιμωρήσουν καὶ διὰ τὸ ἄθλιον τοῦτο πάθος.

Δ'.

ΑΦΙΣΤΕ ΤΟΥ ΣΙΑΗΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΚΧΟΥ.—
ΕΥΧΗ ΑΕΥΝΕΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΔΑ.

Ὁ βασιλεὺς Μίδας ἔμενε νύκτα καὶ ἡμέραν κλεισμένος ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσφιλῶν του θησαυρῶν. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ δὲν εἶχε πλέον συγκοινωνίαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ φήμη μιᾶς παραδόξου εἰδήσεως ἔφθασε διὰ τῶν ὑπηρετῶν του μέχρι τοῦ κατακλείστου θαλάμου, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ πλέον.

Ἐλέγετο ὅτι θεὸς τις ἐπλανᾶτο ἀνά τοὺς ἀγρούς τῆς Λυδίας καὶ τῆς Φρυγίας. Εἶχε τὴν ὄψιν νεανίου θελκτικῶς ὥραϊου. Καὶ ὅτε μὲν ἦτο σκεπασμένος μὲ μακρὸν χιτῶνα καὶ ἐστεμμένος μὲ κλάδους ἀγνώστου φυτοῦ, καταφόρτου ἀπὸ βότρες, τὰς μὲν μελανὰς τὰς δὲ χρυσοειδεῖς, τὸν χυμὸν τῶν ὁποίων ἐξέθλιβεν ἐντὸς κρατῆρος, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα—ποτὸν γλυκύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ μελικράτου· ὅτε δὲ, ἄφ' οὗ ἔπινε κατὰ κόρον ἐκ τοῦ ποτοῦ τοῦ πληροῦντος ἀπαύστως τὸν ἀνεξάντλητον αὐτοῦ κρατῆρα, ἀφήρει τὸν χιτῶνα τὸν μακρὸν καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐπὶ τῆς ράχews δέρμα ἀγρίας ἐλάφου. Μὲ τὸ σῶμα τότε ἐλεύθερον παντὸς ἐνδύματος βαρέος, ἄφινε νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου ἡ ἄφθονος καὶ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ κόμη. Τὸ πρόσωπόν του ἀπέπνεε μίαν μέθην εὐδαίμονα· ἡ στάσις του ἐπρόδιδε γλυκεῖαν ἀτονίαν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους ἔψαλλε θαυμασίους ὕμνους, ἐν ᾧ αἱ παρειαὶ του, αἱ νεανικαὶ καὶ χνοώδεις, ἐβάφοντο ἐπεράστως ἐρυθραί.

Πέριξ του ἔψαλλον ὁμοίως καὶ ἐσκήρτων μὲ κινήματα ζωηρὰ θεοὶ καὶ θεαί. Σάτυροι ὅμοιοι πρὸς τὸν Μαρσύαν ἔπαζον μὲ Νύμφας καλλικόμους. Θεοὶ καὶ θεαὶ ἔπινον μετὰ χαρᾶς τὸ

ἄγνωστον ποτόν, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου τὰ ἀφρόεντα κύπελλά των. Ὅπισθεν αὐτῶν ἤρχετο εἰς γέρων, ὀνομαζόμενος Σιληνός, τὸν ὁποῖον ὄλοι καὶ ὄλαι, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ των ἐξαιρουμένου, ἐσέβοντο ἐξόχως· ὁ Σιληνός, γέρων κοντός, παχὺς καὶ προγαστρωρ, μὲ κράνιον φαλακρόν, μὲ σῶμα τριχωτόν, δὲν ἔπινε δι' ἀπλοῦ κύπελλου, ὅπως οἱ σύντροφοί του, ἀλλὰ δι' ἄσκοῦ τραγείου, ὁ ὁποῖος ἔμενε πάντοτε πλήρης, ἂν καὶ ὁ Σιληνός ἔπινεν ἀδιακόπως. Πολὺ βαρὺς καὶ δυσκίνητος, ὥστε νὰ βαδίζῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς συνοδίας τῶν Σατύρων καὶ τῶν Νυμφῶν, ἤρχετο ἐπιβαίνων ὄνου, ὁ ὁποῖος ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸ βάρος του· ἐπειδὴ δὲ οἱ κάπνοι τῆς μέθης ἐσκότιζον τὴν κεφαλὴν του, εἶχεν ἀνάγκην νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν Σατύρων, διὰ νὰ μὴ πέσῃ ἐκ τοῦ ἡσυχίου του ὑποζυγίου.

Ὁ θεός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων, ὠνομάζετο Βάκχος· ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ μεγάλου Διός, πατρός τῶν θεῶν καὶ βασιλέως τῶν ἀνθρώπων. Παντοῦ ὅθεν διήρχετο, ἐφύοντο ἀμέσως δενδρύλια, τῶν ὁποίων οἱ εὐλύγιστοι κλώνες ἀνείρπον καὶ συνεπλέκοντο μὲ τοὺς κορμούς καὶ μὲ τοὺς κλάδους τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων καὶ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ βότρες, κιτρίνας, ὡς ὁ χρυσὸς ἢ πορφυρᾶς, ὅπως τὰ νέφη τὰ ὅποια φωτίζει ὁ ἥλιος δύνων. Οἱ καρποὶ αὐτοῦ ἦσαν γλυκύτατοι, ἡ ὕφραινέτο ἡ καρδιά τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐγεύοντο, ὅσοι δὲ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν θεῶν, τοὺς ἐξέθλιβον ἐντὸς τοῦ κυπέλλου των, ἀπέκτων ποτὸν νέον καὶ εὐγευστον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου ἔψαλλον καὶ ὠρχοῦντο οἱ τρελοί.

Αὐτὰ ἀνήγγειλαν οἱ ὑπηρεταὶ εἰς τὸν Μίδαν. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἐφοβέτο νὰ πλησιάσῃ τοὺς θεοὺς, ἄφ' ἧς ἡμέρας ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπέβη εἰς αὐτὸν τόσον ὀλεθρία. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἡγάπα ἄλλοτε τόσον τὰ πολυτελῆ συμπόσια, καὶ ἡύφραινέτο τόσον νὰ πίνῃ τὸ μέγα του κύπελλον, πλήρες μέχρις στεφάνης μελικράτου, τὴν οὐτε κἂν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ ἀκριβῶς τί ἦτο τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ποτόν, τὸ ὁποῖον οἱ ὑπηρεταὶ του ἐξεθείαζον. Φοβούμενος τοὺς θεοὺς, δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θαλάμου του καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς Βάκχος καὶ ἡ ἀκολουθία του ἐπλανῶντο ἀνὰ τοὺς εὐφόρους ἀγρούς τῆς Λυδίας καὶ

τῆς Φρυγίας. Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἀναχωρητηρίου του ἤκουεν ἀδιακόπως τὰ φαιδρὰ ἔσματα τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὑπηκόων του, οἱ ὁποῖοι ἔψαλλον: «Εὐοί, εὐοί, Βάκχε!» καὶ ἐκένουν τὰ κύπελλά των, δοξάζοντες καὶ ὑμνούντες τὸ νέον φυτόν, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ θεὸς καὶ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν ἄμπελον, καὶ τὸ νέον ποτόν τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἶνον.

Ὁ θεὸς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του εἶχον ἀπέλθῃ, νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των, ὁ θόρυβος τῶν ἡσμάτων καὶ τῶν χορῶν εἶχε παύσῃ, ὁ δὲ Μίδας ἀνενόχλητος ἠδύνατο πάλιν νὰ βυθίζῃ τὰς ἀπληστους χεῖρας εἰς τοὺς σωροὺς τῶν πολυτίμων λίθων καὶ νὰ θαυμάζῃ τὰ χρυσᾶ καὶ ἄργυρᾶ σκεύη τοῦ θησαυροφυλακίου του, ὅταν, μίαν ἐσπέραν, ὁ πιστότερος τῶν ὑπηρετῶν του, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ τῷ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

«Βασιλεῦ, ἔρχομαι νὰ σου ἀναγγείλω κάτι τι παράδοξον. Γνωρίζεις τὸν χονδρὸν ἐκεῖνον γέροντα, ποῦ ὁμοιάζει μὲ τὸν Μαρσύαν, τὸν γέροντα Σιληνόν, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὠμίλησαμεν ἤδη. Ὁ Βάκχος καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ, ἀπῆλθον διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν περιοδείαν των· ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἐλησμόνησαν καὶ τὸν ἄφησαν ὀπίσω. Φαίνεται ὅτι θὰ ἐπιε περισσότερον τοῦ συνήθους· νεκροὶ ποιμένες τὸν εὖρον ἀποκοιμισμένον μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον τοῦ ὄρους Τρώλου. Αἱ φλέβες του ἦσαν ἐξωγκωμέναι ἀπὸ τὸ κρασί, ποῦ εἶχε πῖνῃ τὴν προτεραίαν· οἱ κλάδοι τῆς ἄμπελου, πεσμένοι ἀπὸ τὸ κεφάλι του, κατέκειντο πλησίον του, αἱ δὲ χεῖρές του ἐθλίβον ἀκόμη τὸν ὑπερμεγέθη ἄσκον. Οἱ ποιμένες τὸν ἐπλησίασαν καὶ τὸν ἔδεσαν ἀπαλὰ μὲ τοὺς κλάδους τῆς ἄμπελου. Ἐν τούτοις ὁ γέρον ἐξύπνησε καὶ χωρὶς νὰ τὸν παρακαλέσῃ κανεὶς, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ θαυμασίας ἱστορίας. Ἀκούοντα αὐτὰς, τὰ ἄγρια ζῷα τοῦ ὄρους ἐσκήρτων ρυθμικῶς, αἱ δὲ δρεῖς οἱ αἰωνόβιοι, αἱ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Τρώλου, ἔσειον τὰς πολυφύλλους ἄκρας. Μακρόθεν οἱ διαβάται ἐσταμάτων ἐκπληκτοὶ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν κατέπαυον τὴν ἐργασίαν των καὶ ἐστέκοντο, ὅπως οἱ ὑπομονητικοὶ βόες. Οὐτε ἡ ἰδική μου, ὦ βασιλεῦ, οὔτε κανενὸς ἄλλου ἀνθρώπου ἡ φωνὴ θὰ ἐδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ θεῖον ἄσμα τοῦ γέροντος ἐκείνου! . . Κατόπιν ὁ Σιληνὸς ἀπεκοιμήθη πάλιν· οἱ ποιμένες τὸν ἔβαλαν ἐπάνω

εἰς τὸ κάρρον ἐνὸς χωρικοῦ καὶ οὕτω τὸν ἔφεραν, δεμένον ἀκόμη μὲ τοὺς κλάδους τῆς ἄμπελου εἰς τὸ παλάτιόν σου, ὅπου κοιμᾶται, ρογχαλίζων μὲ κρότον φοβερόν. . . Βασιλεῦ, τί θέλεις νὰ κάμωμεν τὸν Σιληνόν;»

Μετὰ τὴν διήγησιν ταύτην ἡ περιέργεια ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Μίδα ὑπερίσχυσε τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο πρὸς τοὺς θεοὺς· Θεὸς κοιμώμενος καὶ μάλιστα δεμένος, τί κακὸν ἡμπορούσε νὰ τῷ κάμῃ; ἐσκέπτετο. Μετέβη λοιπὸν εἰς τὴν αἵθουσαν ὅπου ὁ Σιληνὸς ἐρεγγχεῖ· ἰδὼν δὲ τὸν θεὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος τόσον ὠμοιάζει πρὸς τὸν δυστυχῆ Μαρσύαν, ὁ βασιλεὺς Μίδας ἠσθάνθη θλίψιν καὶ ἔκλαυσε λέγων:

«ὦ, ναί, ἂν καὶ πολὺ σκληρὰ μ' ἔκαμε νὰ ὑποφέρω ἡ ἐκδίκησις ἐνὸς θεοῦ, αὐτὸς ὅμως, ὁ ὁποῖος μοὶ ὑπενθυμίζει τὸν Μαρσύαν, τὸν ἀγαπητότερον τῶν φίλων μου, θὰ εἶνε εὐπρόσδεκτος εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ὁ Βάκχος τὴν βέβαια θὰ εὐρίσκειται μακράν· παχὺς καὶ γέρων, καθὼς εἶνε ὁ δυστυχὴς αὐτὸς Σιληνός, δὲν θὰ ἡμπορούσε νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησίν του μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν συναντήσῃ. . . Δούλοι, φέρετε τὸν γέροντα αὐτόν εἰς τὸν ὑψηλὸν θάλαμον, ὁ ὁποῖος εἶνε προωρισμένος διὰ τοὺς ξένους· βάλετέ τον νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν ἀπαλοτέραν κλίνην. Ἐν ᾧ θὰ κοιμᾶται, θέσατε ἐπάνω εἰς λαμπρὸν πῦρ χαλκίνους λέβητας, πλήρεις ὕδατος, διὰ νὰ τῷ ἐτοιμάσετε λουτρόν Σφάξατε τὸν παχύτερον χοῖρον καὶ τὸν ὥραιότερόν μου ἀμνόν. Θέλω, ὅταν ἐξυπνήσῃ ὁ θεός, νὰ εὕρῃ λουτρόν ἀναψυκτικόν καὶ γεῦμα ἄξιον αὐτοῦ. Θὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅσον θελήσῃ!»

Ἡ ἡμέρα ἐφθινεν ἤδη, ὁ ἥλιος ἠτοιμάζετο νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἵππους τοῦ πρὸς τὴν δυτικὴν θάλασσαν. Ὁ Σιληνὸς ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται· ρόγχος ἡχηρὸς ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἡμιανοῦ κτου στόματός του καὶ τὸ στήθος του ἀνῆρχετο καὶ κατῆρχετο διαδοχικῶς, ἀκολουθοῦν τὴν κίνησιν τῆς ἀναπνοῆς του. Ὁ Μίδας, κλίνων πρὸς τὸ προσκεφάλαιόν του, ἀπεδίωκε τὰς μυίας, αἱ ὁποῖαι ἐδύναντο νὰ ταραξοῦν τὸν ὕπνον του, καὶ διὰ τῆς ἄκρας τῆς πορφύρας του ἀπέμασε τὰς σταγόνas τοῦ ἰδρώτος, αἱ ὁποῖαι ἐστίζον ὡς μαργαρίταις τοὺς ὑπερύθρους κροτάφους τοῦ κοιμωμένου.

Ἐξαίφνης παράδοξος θόρυβος, ἀντήχησεν

εἰς τὸ παλάτιον καὶ ἀπέσπασεν ἐκ τῶν σκέ-
ψεων τοῦ τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐμελαγχόλει
ὄλον ἐν περισσώτερον, διότι τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ-
γρούνην παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀγαπητοῦ
τοῦ Μαρσύα. Ὁ θόρυβος, μῖγμα ἀσμάτων
καὶ χορῶν, ἐπλησίασε καὶ ἰδοὺ ἐξαίφνης παρὰ
τὴν μαλακὴν κλίνην τοῦ Σιληνοῦ ὄρθιος, μει-
διῶν καὶ προσηγῆς εἰς ἀθάνατος ἐκπάγλου
ὠραιότητος. Ὁ Μίδας ἀνεγνώρισε τὸν Βάκχον,
ἐκ τῆς περιγραφῆς, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον κά-
μη οἱ ὑπὲρ τῆς τοῦ καὶ ἐντρομος ἐρρίφθη εἰς
τοὺς πόδας του :

«Λάβε θάρρος, Μίδα, εἶπεν ὁ θεός. Ἀγαπῶ
καὶ προστατεύω τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δει-
κνύονται καλοὶ πρὸς τὸν γέροντα Σιληνόν, τὸν
ἀγαπητόν μου, ποῦ με ἀνέθρεψεν ὡς πατήρ, ποῦ
μ' ἐπεριποιήθη κατὰ τὴν ναυιακὴν μου ἡλι-
κίαν. Δὲν θὰ σου κάμω κακόν· ἀπειναντίας
ὀρκίζομαι εἰς τὸν Δία ὅτι ἀμέσως θὰ σοῦ χο-
ρηγηθῇ οἰαδήποτε χάρις, τὴν ὁποίαν θὰ μου
ζητήσης.»

Μόλις ἤκουσε τοὺς εὐαρέστους τούτους λόγους
ὁ Μίδας, διὰ κινήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη
πλέον νὰ συγκρατήσῃ, ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸν
κεκρύφαλόν του καὶ τὰ δύο γαῖδουρινὰ αὐτιά
τὰ ὁποῖα ὁ κεκρύφαλος δὲν συνεκράτει πλέον,
ἐπρόβαλαν, ἠνωρθώθησαν ζωηρῶς, ὡς πρόβατα
σκικρῶντα, εἰς τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ ἦνοιξαν
τὴν θύραν τοῦ ποιμνιοστασίου. Ὁ Βάκχος
ἐννόησεν ὅ,τι ὁ Μίδας δὲν εἶχεν εἶπη ἀκόμη
καὶ τῷ ἀπηύθυνε τοὺς ἐπομένους λόγους :

«Ὡς πρὸς τοῦτο, Μίδα, δὲν ἤμπορῶ ἐγὼ
νὰ ξεκάμω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμιν ὁ μέγας

Φοῖβος Ἀπόλλων, ὁ ἰσχυρὸς μεταξὺ τῶν ἀθα-
νάτων, ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τοῦ βασιλέως Διός...
Ἀλλὰ διὰ πᾶν ἄλλο δῶρημα, τὸ ὁποῖον ἐξαρ-
τᾶται ἀπὸ ἐμὲ μόνον, διὰ πᾶσαν ἄλλην αἰ-
τησιν, ἡ ὁποία δὲν ἀντιστρατεύεται εἰς τὴν
θέλησιν ἄλλου θεοῦ, σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ γί-
νῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας σου.»

Καὶ ἐνῷ ὁ Μίδας, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν
ποῖον δῶρον μεγαλοπρεπὲς ἐδύνατο νὰ ζητήσῃ
παρὰ τοῦ θεοῦ, ὁ Βάκχος ἐπλησίασε τὴν κλί-
νην τοῦ Σιληνοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ θόρυβος καὶ ἡ
φωνὴ τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦ θεοῦ εἶχον ἐξυπνήσῃ.
Ἀντήλλαξαν μακρὸν καὶ τρυφερόν ἀσπασμόν·
ἀλλ' ὁ Βάκχος ἐπέπλητε μαλακὰ τὸν Σιληνόν
ὅτι εἶχε μεθυσθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ
τὴν ἄμετρον χρῆσιν τοῦ θείου ποτοῦ· τῷ ἔλε-
γεν ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ λύπη του ὅταν δὲν εἶδε
πλέον μεταξὺ τῶν Νυμφῶν καὶ τῶν Σατύρων
τὸν ἀγαπητόν του τροφόν· τῷ διηγείτο τὰ
κατὰ τὰς μακράς του καὶ ματαίας ἐρεῦνας,
μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν Φρύγες τῷ εἶπαν
ὅτι ὁ Σιληνὸς ἐξενίετο ὑπὸ τοῦ βασιλέως...
τέλος ἐστράφη πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὸν προσ-
εκάλεσε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ἀκόμη ἦτο τόσῳ
τεταραγμένος ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὥστε ἡ καρ-
διά του ἐπαλλε βιαίως καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρι ποδῶν. Μετὰ κόπου μεγάλου ἐ-
ξῆλθον ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὁδόντων του αἱ λέ-
ξεις καὶ μόλις ἤκούετο ἡ φωνὴ του :

«Ὡς θεὲ ἀθάνατε, ἄμωμε υἱὲ τοῦ παντοδύ-
ναμου Διός, κάμε ὥστε ὅ,τι ἐγγίζω νὰ μετα-
βάλλεται ἀμέσως εἰς χρυσόν!»

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 54]

ΙΖ'

Ο ΠΑΞΕΛΛΟΣ

Τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὁ Παῦλος
καὶ ὁ Χάνδος συνωμίλησαν περὶ τῶν ἰχνῶν τῶν
ποδῶν τὰ ὁποῖα
ἔχον παρατηρήσῃ
ἐπὶ τῆς βορείου ἀ-
κτῆς.

Ὁ πλοίαρχος
Μανκαρὺ ἀνησύ-
χησε δι' αὐτά,
πολὺ περισσώτερον
ἢ ὅσον ἐνόμιζε
ὁ νεαρὸς μηχανι-
κός. Διέταξεν ἀ-
μέσως ἀνάκρισιν
εἰς ὅλα τὰ χωρία
καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ
ἐὰν μετέβη κανεὶς
ἐκ λουστῆς εἰς τὴν
ρηθεῖσαν ἀκτὴν.

«Δὲν πρέπει νὰ
παραλείψωμεν τί-
ποτε» εἶλεγε. «Ἐὰν
τὰ ἰχνη αὐτὰ προ-
έρχωνται ἀπὸ κα-
νένα ἰδιὸν μας,
θὰ καθυστερήσω-
μεν. Εἰ δὲ μή, θὰ
ποδειχθῇ προφα-
νὸς ὅτι κάποιος
ξένος κατοικεῖ εἰς
τὴν νῆσον, εἰς τὴν
ὁποίαν ἦλθε σήμε-
ρον. Ἐν τοιαύτῃ
περιπτώσει πρέπει
νὰ τον γνωρίσωμεν
χωρὶς ἄλλο».

Ἡ ἀνάκρισις, ἐνεργηθεῖσα μετὰ μεγάλης
ἐπιμελείας, ἐβεβαίωσεν, ὅχι μόνον ὅτι κανεὶς
ἐκ τῶν ναυαγῶν δὲν ἐπῆγε νὰ λουσθῇ εἰς τὴν
λίαν ἀκτὴν ἢ ἐπεριπάτησεν ἐπ' αὐτῆς γυ-
μνός, ἀλλ' ὅτι ἀκόμη οὐδεὶς τῶν ἀξιωμα-

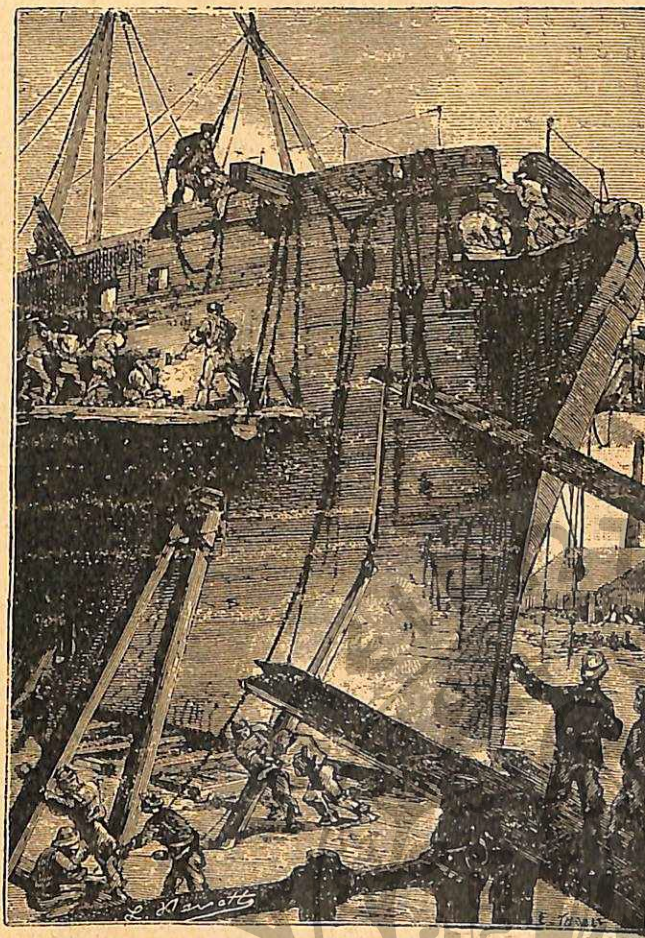
τικῶν, τῶν ναυτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν εἶχε
τοὺς πόδας οὕτως ἐσχηματισμένους, ὥστεν ἀν-
ταποκρίνωνται εἰς τὰ ἰχνη τὰ ὁποῖα περιέ-
γραψε καὶ ἐσχεδίασε μάλιστα ὁ Παῦλος.

Ἦτο λοιπὸν βέ-
βαιον ὅτι αὐτὰ
προήρχοντο ἀπὸ
ἄτομον ξένον εἰς
τὴν ἀποικίαν. Καὶ
ὅμως εἶχον περιέλ-
θῃ καὶ διασχίσῃ
τοσάκις τὸν κῆ-
πον, χωρὶς νάνα-
καλύψουν τὸ ἐλά-
χιστον ἶχνος ξένου,
ἀγρίου ἢ πολιτι-
σμένου! Διὰ τοῦτο
ἐδυσκολεύοντο νὰ
πιστεύσουν ὅτι ὁ
κάτοχος τοῦ πο-
δὸς ἐκείνου, με-
τὸν μέγαν δάκτυ-
λον ἀπομεμακρυ-
σμένον, διέμενε ἐ-
κεῖ.

Ἡ ὑπόθεσις λοι-
πὸν ἡ πιθανωτέρα
ἦτο ὅτι εἶχεν ἔλθῃ
ἀπὸ ἄλλο μέρος,
ἀπὸ καμμίαν νῆ-
σον πλησιόχωρον.

«Περίεργον πῶς
δὲν ἐσκέφθημεν ἀ-
κόμη νὰ ἐξερευνή-
σωμεν τὰ πέριξ!»
ἀνέκραξεν ὁ πλοί-
αρχος Μανκαρὺ.

Πρὸς νότον, κατὰ τὰς ὑφάλους, φαίνονται με-
ρικοὶ κοκκοφοίνικες, οἱ ὅποιοι σημαδεύουν νῆ-
σον ἢ καμμίαν νησίδα. Ποῖος μὰς βεβαιώνει ὅτι
ἐκεῖ δὲν εἶνε τὸ τέλος σειρᾶς ἀλύσειος νήσων;
Ἔπρεπε νὰ ἤμεθα τόσον ἀπληροσχημένοι, ὥπως
ἤμεθα ὅλοι, διὰ νὰ μὴ συλλογισθῶμεν νὰ λυ-

«ΟΙ ΕΥΛΟΥΡΓΟΙ ΚΑΤΕΓΙΝΟΝΤΟ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑ ΣΥΝΔΕΣΟΥΝ
ΤΑ ΑΝΑΡΤΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΕΓΑΤΑΣ». (Σελ. 68).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΥΣΑ ΣΧΗΜΑ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1894

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ 1894 θὰ ἐκδοθῇ τὴν 19 Φεβρουαρίου 1894
θὰ πωλῆται εἰς τὰς ὁδοὺς 10 λεπτὰ ἐν Ἑλλάδι
καὶ 15 λεπτὰ τοῦ φράγκου ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ: Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5 — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7.

σωμεν αὐτὴν τὴν ἀπορίαν. Τώρα μία ἐξερευνη-
τική ἀποστολὴ κατέστη ἀναπόφευκτος».

Μετὰ ὥριμον σκέψιν ἀπεφασίσθη νὰ σταλοῦν
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δύο λέμβοι, ἐπὶ τῶν
ὁποίων θὰ ἐπέβαινον εἰκοσιπέντε στρατιῶται
καὶ εἰκοσιπέντε ναῦται.

Ὁ Χάνδος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ κολουθήσῃ
τὴν ἀποστολὴν. Ἀπεναντίας ὁ Παῦλος πρε-
κλήθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ διοικητήριον νὰ φυ-
λάττῃ τὰς κυρίας καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰς συνή-
θεις ἐργασίας αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ διεκόπτοντο.

Ὁ Κάζης δὲν ἐζήτησε νὰ συνοδεύσῃ τὸν
Χάνδον. Ἐφαίνετο ὅτι ἐπρωτίμῃ νὰ μείνῃ
πλησίον τῆς μῆς Ἀνθῆς.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἅφ' οὗ ἡτοιμάσθησαν
καὶ ἐξωπλίσθησαν αἱ λέμβοι, μίαν πρωίαν
ἡ ἀποστολὴ ἀνεχώρησεν. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη
παρῆλθε, χωρὶς νὰ φανῶν αἱ δύο λέμβοι, ἐκ
τούτου δὲ συνεπέραναν οἱ ἐν τῇ νήσῳ ὅτι ἡ
ἐπιστροφή εἶχεν ἀναβληθῇ διὰ τὴν ἐπομένην.

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἡ κυρία Ὁμο-
λοᾶ εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὸ κατόφλιον τῆς θύρας
τῆς διὰ ῥίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὴν χύτραν, ἡ
ὁποία ἐκόχλαζεν εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐπὶ ἐστίας
ἐσχηματισμένης ἐκ τριῶν λίθων, ὅταν εἴλκυσε
τὴν προσοχὴν τῆς ὁμοῦλος ἀρκετὰ πολυάριθμος
ἀνθρώπων, ἐρχομένων πρὸς τὸ μέρος τῆς. Ἐ-
κάλεσε τὴν Ἀνθὴν διὰ νὰ τῇ ὑποδείξῃ τὸ
φαινόμενον, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεγνώρισαν τὸν
Χάνδον, ὁ ὁποῖος ἔσειε τὸν πῖλόν του. Δὲν
ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἦτο ἡ ἀποστολὴ, ἡ ὁποία
ἐπέστρεφεν ἀπὸ βορρᾶ καὶ πεζῇ ἐν ᾗ εἶχεν
ἀναχωρήσῃ ἀπὸ νότου καὶ μὲ λέμβους.

Καὶ ἄλλη ἀκόμη ἐκπληξίς ἐπεφυλάσσετο
εἰς τὰς δύο κυρίας.

Ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ μικροῦ ἀγῆματος ἐβάδι-
ζεν ἀρκετὰ εὐθύμως ἀνθρώπος τις πολὺ κακῶς
ἐνδεδυμένος ἢ μᾶλλον καθολοκληρίαν ρακένδυ-
τος, μὲ γένειον μακρὸν καὶ κόμην πυκνὴν.

Καὶ ναὶ μὲν προσεκτικὴ τις παρατήρησις
θὰ περικάλυπτεν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του τὰ ἔχνη
στολῆς ταξιδίου ἀρκετὰ εὐπροσώπου· ἀλλὰ
βεβαιότατα ἡ στολὴ αὕτη θὰ εἶδεν ἡμέρας
πολὺ θλιβεράς, ἅφ' ἧς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν
τοῦ ράπτου, διότι δὲν διέσωζε πλέον οὔτε χρῶ-
μα, οὔτε σχῆμα ὠρισμένον. Ὡς πρὸς τὸν κά-
τοχον αὐτῆς ἐφαίνετο μᾶλλον κλέπτῃς τις ἢ
τυχοδιώκτης τοῦ χειροτέρου εἶδους, παρὰ ἄν-

θρωπος ἐμπνέων τὸν ἐλάχιστον σεβασμὸν.
Ὅθεν ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ δικίως δυσηρεστή-
θη ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἐλεεινός, ἀφήσας
φωνὴν χαρᾶς, ὤμνησε πρὸς αὐτὴν μὲ ἀνοι-
κτὰς ἀγκάλας καὶ τὴν ἐφίλησε καὶ εἰς τὰς
δύο παρειάς, καλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ κυρίου τῆς
ονόματος.

— Ἀλεξάνδρα!

Ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ, αἰσθανομένη ἀηδία
ὁμοῦ καὶ τρόμον, ἐσιώπη, ὅταν ὁ ἄγνωστος
ἐπανελάβε διὰ φωνῆς τρυφερᾶς :

— Πῶς. Ἀλεξάνδρα, δὲν με ἀναγνωρίζεις
λοιπόν; Εἶνε δυνατόν τρεῖς μῆνες ἐξορίας νὰ
με μετέβαλον τόσῳ πολὺ, ὥστε ἡ σύζυγός μου
ἡ ἰδία νὰ κηρύττει νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτό-
τητά μου;

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ ταγματάρχου Ὁμολλοᾶ,
τοῦ ἰδίου αὐτοπροσώπως, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἐκ
τοῦ ἡμελημένου ἐκείνου πώγωνος καὶ τῆς ἀτά-
κτου κόμης. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Καὶ ἐὰν
ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐνομιζέτο
χήρα, ἀμφέβαλλεν ἀκόμη, θὰ ἤρκει νὰ τὴν
μεταπίσῃ ἡ ὁμοθυμος μαρτυρία τῶν μαρτύ-
ρων τῆς συγκινητικῆς αὐτῆς σκηνῆς, τῆς Ἀν-
θῆς καὶ τοῦ Χάνδου.

Ὁ ταγματάρχης Ὁμολλοᾶ αὐτός, αὐτότα-
τος, ζῶν, εὐρίσκετο ἐνώπιόν τῆς. . .

Ἡ ἀγαθὴ κυρία δὲν ἡμπόρεσε πλέον νὰ
κρατηθῇ. Εἴτε ἀπὸ χαρὴν, εἴτε ἀπὸ λύπην,
ἐλιποθύμησε.

Ὅταν συνῆλθεν, ὁ ταγματάρχης ἦτο παρα-
δεδομένος εἰς χεῖρας ἐνὸς κουρέως, ὁ ὁποῖος διὰ
μεγάλων ψαλιδισμάτων τὸν ἀπῆλασσε τοῦ ὑ-
περβάλλοντος τῆς κόμης καὶ τοῦ πώγωνος. Εἴ-
χεν ἐνδυθῇ φορέματα εὐπροσωπότερα· οὕτω δὲ
ἡ σύζυγός του ὄχι μόνον τὸν ἀνεγνώρισεν, ἀλλὰ
καὶ ἀνωμολόγησεν ὅτι ἡ λύπη τοῦ τριμήνου
χωρισμοῦ τῶν δὲν τὸν εἶχε κάμῃ ἰσχνότερον.

Ὁ ταγματάρχης ἐφαίνετο νεώτερος κατὰ
δεκαπέντε ἔτη, ἡ κιτρίνη του χροιά ὑπεχώρησε
εἰς ὄψιν ροδίνην, ἀνθηρὰν, αἱ παρειαὶ του δὲν
ἦσαν πλέον κοῖλαι, οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ του βα-
θουλοί. Ἡ μεταβολὴ ἦτο τόσῳ προφανής, ὥ-
στε ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τὴν
παρατηρήσῃ μετὰ τινος πικρίας.

«Ὡ, δὲν ἴσχυρα βέβαια ἀπὸ τὸ φαγί, εἰς
ἐκεῖνο τὸ νησάκι» εἶπεν ὁ ταγματάρχης.
«Τρεῖς μῆνες τώρα δὲν ἔτρωγα ἄλλο, παρὰ καρ-

ποὺς κοκκοφοίνικος, καμμιὰ καρβίδα, καμμιὰ
γαρίδα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανένα
στρεῖδι.»

Εἰς τῶν ἱατρῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε προσκληθῇ διὰ
νὰ περιποιηθῇ τὴν κυρίαν Ὁμολλοᾶ, ἤρχισε
νὰ γελά.

Καὶ ὅμως εἶνε πιθανόν, εἶπεν, ὅτι αὐτὴ ἡ
δαίτα σὰς ἐθεράπευσε καὶ ὅτι εἶνε ἡ μόνη πού
σας ὠφελεῖ. Βάζομε στοίχημα ὅτι δὲν σας
πονεῖ τώρα πλέον τὸ σηκότι;

— Ἀλήθεια, μὰ τὴν Θεόν, ἱατρέ! Ἀλλ' ἄς
πάρ' ἐστὶ διάβολο, ἂν πρόκειται νὰ ὑποβληθῶ
εἰς μίαν τοιαύτην δαίταν, διὰ νὰ θεραπευθῶ!

— Καὶ ὅμως εἶνε τὸ καλλίτερον πού εἰμ-
πορεῖτε νὰ κάμετε. Ἀλλ' ἄς ἐλπίσωμεν ἐπὶ
τέλους ὅτι καὶ ἡ ἰδική μας δαίτα, ἐδῶ θὰ
σας ὠφελῇ. Ξεύρετε, δὲν ἔχομεν ἀκόμη οὔτε
οἶνον, οὔτε ἄλλα πνευματώδη ποτά· τὸ δὲ
κλίμα ἐδῶ εἶνε πολὺ ὑγιεινότερον βέβαια ἀπὸ
τὸ κλίμα τῆς Καλκούτας.»

Εἰς τὸ γεῦμα ὁ ταγματάρχης ὑπέικων εἰς
τὴν παράκλησιν τῆς συζύγου του, τοῦ Παύ-
λου καὶ τοῦ κυρίου Κλοακέν, διηγῆθη τὰς πε-
ρεπετείας του. Ἡ λέμβος τοῦ ὑποπλοιάρχου,
εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, εὐρίσκετο καὶ
αὐτός, ἐναυάγησεν ἐπὶ τῶν πρὸς νότον ὑψώ-
λων. Ὅλοι ἀπαλίσθησαν, ἐκτὸς τοῦ ταγμα-
τάρχου, ὁ ὁποῖος ἀπέδιδεν ἀδιστακτικῶς τὸ εὐ-
τύχημα αὐτὸ εἰς δύο φιάλας κενᾶς, τὰς ὁποίας
εἶχεν εἰς τὰ θυλάκια του καὶ αἱ ὁποῖαι τὸν
ἐβοήθησαν νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
ὑδατος. ἅφ' οὗ, ἐννοεῖται, τὸν ἐβοήθησαν κατ'
ἄλλον τρόπον νὰ ὑποφέρῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην
τρικυμίαν—ἐπρόσθεσεν ἡμικλείων τὸν ὀφθαλ-
μόν.

Τὰ κύματα τὸν ἔδερναν ἐπάνω εἰς τοὺς
βράχους ἐκείνους, ὥς οὐ κατάρθρωσε, — πῶς,
ἐκεῖνος το ξεύρει— νὰ συρθῇ καὶ νὰ νείλῃ ἐφ'
ἐνὸς βράχου, ὑψηλοτέρου τῶν ἄλλων, καὶ ἐκεῖ-
θεν εἰς τὴν νησίδα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγκατέλει-
ψε πλέον.

Ἀθλίᾳ ὑπῆρξεν ἐκεῖ ἡ ζωὴ του. Ἐκτὸς ἐι-
κοσάδος φοινίκων, οἱ ὁποῖοι ἐφύοντο ἐκεῖ καὶ
τῶν ὁποίων εἶχε φάγῃ ὅλους τοὺς καρπούς, τὸν
ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, τίποτε ἄλλο δὲν πα-
ρήγεν ἢ μικρὰ νήσος. Ὁ δυστυχὴς ταγματάρ-
χης ἔζησεν ἐκεῖ χωρὶς στέγην, χωρὶς νερόν,
χωρὶς ἐνασχόλησιν καμμιάν ἢ ἐλπίδα οἰανδῆ-

ποτε. Ἐβλεπε μακρὰν μίαν ξηρὰν· ἀλλὰ πῶς
ἐδύνατο νὰ συλλογισθῇ ὅτι θὰ ἐφθανε ποτὲ
ἐκεῖ κολουμβῶν, ἅφ' οὗ δὲν ἤξευρε νὰ κολουμ-
βᾷ; Χιλιᾶκις ἀνερριχθῆθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τῶν ὑψηλοτέρων φοινικοδένδρων καὶ ἔκαμε ση-
μεῖα, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν τὸν παρε-
τήρησε.

Καὶ τὸ χειρότερον, οἱ καρποὶ τῶν κοκκοφοι-
νίκων ἤρχισαν νὰ ἐξαντλῶνται. Ἐβλεπεν
ὁλονὲν ἐπερχομένην τὴν στιγμήν κατὰ τὴν
ὁποίαν δὲν θὰ εἶχε διὰ τροφήν, παρὰ τὰ ὀλίγα
θαλασσινὰ τὰ ὁποῖα τῷ παρεῖχεν ἡ ἀκτὴ ἐκεῖ-
νη. Εἰς τὴν ἀνοιχτὴν αὐτὴν φυλακὴν, ἔχουσιν
ἐκτασιν διακοσίων τετραγωνικῶν ποδῶν, ἐ-
ζησε τρεῖς μῆνας, τοὺς φοβερωτέρους τῆς ζωῆς
του. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἐξεπέμφθησαν αἱ λέμβοι
καὶ τὸν ἠλευθέρωσαν.

«Καὶ τώρα εἰμπαρῶ νὰ εἶπω ὅτι ἀπολωλὸς
ἤμην καὶ εὐρέθην» συνεπέρανε ὁ ταγματάρχης.

— Ἡ μᾶλλον νεκρὸς καὶ ἀνέζησες! ἀπῆν-
τησεν ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ. Ἀν θέλῃς πῆγαινε
νὰ ἰδῇς τὸ μνημεῖον τὸ ὁποῖον σοὶ ἤγειρα εἰς
τὴν ἄκραν τῆς προκυμίας. Φέρει τὴν ἐξῆς
ἐπιγραφὴν: *Τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ ταγματάρ-
χου Ὁμολλοᾶ, τοῦ 111^{ου} συντάγματος τῆς
Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος.*»

— Ὡ, τί φρίκη.

— Καὶ ἂν δὲν φορῶ ἐνδύματα πένθιμα,
πρέπει νὰ με συγχωρήσῃς, καλέ μου φίλε. Δὲν
πταίω ἐγώ. Εἰς τὸν τόπον μας δὲν ἔχομεν ἀ-
κόμη ραπτρίας. Ἀλλ' εἶχα σκοπὸν νὰ πενθη-
φορήσω δύο ἔτη, ὅταν ἐπέστρεφα εἰς τὴν Εὐ-
ρώπην.»

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ συνεπλήρωσε τὴν
διήγησιν τοῦ ταγματάρχου. Ὑπῆρχε πραγμα-
τικῶς, ὅπως εἶχον ὑποθέσῃ, ἄθροισμα νησίδων,
ἐκεῖθεν τῶν ὑψάλων· ἀλλ' αἱ νησίδες αὗται
ἦσαν ἀνάξαι λόγου καὶ ἐντελῶς ἀκατοίκητοι.
Ἡ ἐπάνοδος τῆς ἀποστολῆς ὑπῆρξεν ἀρκετὰ
δύσκολος. Ἀδύνατον νὰ νηπιπαλαίσουν κατὰ
τοῦ ρεύματος ἀνεῦ ἀνέμου ἐννοικοῦ. Ἡναγκά-
σθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν νῆσον κάμ-
πτοντες τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριο καὶ ἐρχό-
μενοι νὰ προσορμισθοῦν εἰς τὴν βόρειον ἀκτὴν.
Ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸν ὄρμον τῶν ἰχνῶν
τοῦ Γυμνοῦ Ποδός. Ὡς πρὸς τὸν αὐτουργὸν
τῶν ἰχνῶν τούτων, ἡ ἀποστολὴ δὲν κατάρθρωσε
νὰ νηπιπαλαίσῃ τίποτε, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσαν

νά παραπονεθοῦν κατ' αὐτῆς, ἀφ' οὗ ἐπέτυχε τὴν σωτηρίαν τοῦ ταγματάρχου 'Ομολλοᾶ.

Ὁ Κάζης ἤκουσε τὴν διήγησιν αὐτὴν μετὰ βαθείας προσοχῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπαράβατον του συνήθειαν, χωρὶς νὰ φανερῶσιν εἰς κανένα τὰς σκέψεις του. Ὁ Χάνδος παρετήρησεν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὁ Κάζης ἀνέλαβε τὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾶται ἐξωθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου του. Ἐλαβεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ τον ἐρωτήσῃ μήπως τυχὸν ἐφοβεῖτο ὅτι θάνεζεν καὶ ὁ Ρανά, ὅπως ἀνέζησεν ὁ Ταγματάρχης. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Κάζης ἠρέσθη νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἐξέφραζε δισταγμόν, καὶ προσεποιήθη ὅτι ἀπεκοιμήθη.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένῃν αἱ ἐργασίαι ἀνέλχον τὴν κανονικὴν των πορείαν καὶ ἐξηκολούθησαν μετὰ μεγάλης δραστηριότητος, τῆς ὁποίας θαυμαστά ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα. Οἱ ἐργάται ἐξησκούντο ὅλον ἐν περισσώτερον, τὰ ἔργα ἐπροώδευον καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἢ βιομηχανία τοῦ σιδήρου.

Δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ταγματάρχου 'Ομολλοᾶ ὅλα τ' ἀπαρτίσματα τῆς ναυπηγούμενης φρεγάτας ἦσαν ἐτοιμα καὶ οἱ ξυλουργοὶ κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ τα συνδέσουν. Κατεσκευάσθησαν μεγάλαι ἀποθήκαι διὰ νὰ στεγάσουν τὴν ξυλείαν ἐν περιπτώσει βροχῶν συνεχῶν καὶ οὕτω νὰ μὴ διακοποῦν αἱ ἐργασίαι. Οἱ ἀνεμόμυλοι ἦσαν εἰς κίνησιν· πέντε πρίονες μεγάλοι εἰργάζοντο νυχθημερόν. Τὰ σφυρία, τὰ καρφία, αἱ ἀξίνες, οἱ πελέκαις ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἐργαλεῖα παρήγοντο ἐν ἀφθονίᾳ ὑπὸ τοῦ σιδηρουργείου. Μία πρώτη ἀτμομηχανή, προωρισμένη νὰ παρέχῃ τὴν ἀναγκαίαν κινητήριον δύναμιν διὰ τὰς μεγάλας ἐργασίας τῆς φρεγάτας, ἦτο σχεδὸν τελειωμένη. Τηλέγραφος ἠλεκτρικὸς καὶ ἄλλος ἡλιακὸς διὰ κατόπτρων, ἐλειτούργουν μεταξὺ τῶν δέκα βιομηχανικῶν χωρίων. Ἀκόμη καὶ ὁδὸς εἶχε χαραχθῇ ἀπὸ τοῦ μεταλλείου τοῦ σιδήρου μέχρι τοῦ ὄρου.

Ἀλλὰ καὶ αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι δὲν ἐπῆγαιναν ὀπίσω. Εἶχον σῖτον ἀρκετόν, ἂν ὄχι διὰ καθημερινὴν χρῆσιν, τοῦλάχιστον διὰ νὰ κάμουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανένα ἄρτον ἢ κανένα πλακοῦντα. Τὰς ἄλλας ἡμέρας προσ-

έθετον εἰς τὸ ἄλευρον πολλὸν ἀπὸ γεώμηλα ἢ κάστανά.

Ἐντελὴς ἡσυχία καὶ τάξις ἐβασίλευεν εἰς τὴν μικρὰν ἀποικίαν, ὅπου ὅλοι ἦσαν εὐτυχεῖς—ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ Κάζης, τοῦ κ. Ρετὺ καὶ τοῦ κ. Κλοακέν.

Διατί ὁ Κάζης δὲν ἦτο εὐτυχής; . . Ἦρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ το εἴπῃ. Ἀλλὰ τὸ σκυθρωπὸν καὶ μελαγχολικὸν του ὕφος, ἡ μέριμνα, μετὰ τῆς ὁποίας ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς Ἀνθῆς καὶ τοῦ Χάνδου, τὰ πλήρη μίσους βλέμματα, τὰ ὁποῖα ἐρριπτεν ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ Κανδαχάρ, ὁσάκις τὴν ἐβγαζεν ὁ κ. Κλοακέν, ἐμαρτύρουν ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἡσυχος. Προφανῶς ἡσθάνετο κάποιον κίνδυνον καὶ στιγμὰς τινὰς ἐφαίνετο ὡς νὰ τον ὠσφραίνετο, ὡς κύων θηρευτικός.

Ἀλλὰ ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης τοῦ κ. Ρετὺ; Ἰδοῦ. Ἄν καὶ ἡρεύνεσαν εἰς ὅλην τὴν νῆσον δὲν ἀνεκάλυψαν οὔτε ἵχνος χαλκοῦ. Καὶ ὅμως ἐχρεάζοντο ἀπολύτως χαλκὸν διὰ τὰς ἀτμομηχανὰς καὶ διὰ τὰς ἠλεκτρικὰς στήλας· ὁ Παῦλος τότε ὑπέδειξε τὰ χαλκὰ ὄργανα τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Ρετὺ καὶ ἐν συμβουλίᾳ ἀπεφασίσθη νὰ τα μεταχειρισθοῦν εἰς πρώτην ἀνάγκην. Διὰ τοῦτο ἦτο τόσῳ μελαγχολικὸς ὁ ἀρχιμουσικός, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἄφιναν παρὰ μόνον τὰ ξύλινα ὄργανα.

Καὶ τοῦ κ. Κλοακέν ἡ θλίψις εἶχε σχέσιν μὲ τὸ ἐπάγγελμά του· ἡ νῆσος δὲν τῷ παρεῖχε κανὲν ἐνδιαφέρον ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν ἐποψιν. Κατήντησε νὰ μελετᾷ μόνον τὴν πλάκα του, τὴν ὁποίαν τότε ἐγνώριζεν ἐκ στήθους. Ἐκτὸς αὐτῆς, οὔτε μία ἐπιγραφή, οὔτε εἰς πάπυρος, οὔτε ἐν μετάλλιον εἰς ὅλην τὴν νῆσον. Ὁ Παῦλος ἐθριάμβευε.

«Τί κάμνει λοιπὸν τώρα ἡ ἀρχαιολογία;» τῷ ἔλεγε. Αὕτῃ βέβαια δὲν θὰ μας ἐβγαζεν ἀπὸ ἐδῶ, δὲν εἶν' ἐτσι, ἀγαπητέ μου πατέρα; Ἀλλ' εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ πρακτικώτεροι ἐπιστῆμαι»

«Ἐχει δίκαιον» ἐσυλλογίζετο ὁ δυστυχὴς Κλοακέν. «Καλλίτερα νὰφείρονα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν βοτανικὴν ἢ εἰς τὴν ὀρυκτολογίαν. Θὰ εἶχα τοῦλάχιστον ἐδῶ κάτι τι νὰ διασκεδάζω.»

Ἐν τούτοις ἡ τύχη τῷ ἀπέδειξε μετ' ὀλίγον ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ ἐκστομίσῃ τὴν βλα-

στημίαν αὐτὴν, ἀπαρνούμενος τὸν μόνον τῆς ζωῆς του ἔρωτα.

Ἡμέραν τινά, ἐργάται σκάπτοντες παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀνεκάλυψαν ἐν ὀγκῶδες τεμάχιον ξύλου, ἐν εἶδος δοκοῦ ἢ πασσάλου, φέροντος εὐκρινῶς τὰ ἱχνη ἀνθρωπίνης ἐπεξεργασίας. Πρῶτον ἦτο γωνιοτομημένος, δεύτερον ἐπὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ πλευρῶν ἔφερον ἐντομὰς ἀρκετὰ εὐκρινεῖς καὶ κατὰ τινα μέθοδον διατεταγμέναι· τρίτον, διεκρίνοντο ἀκόμη εἰς μίαν ἄκραν τὰ ἱχνη δύο γραμμάτων Ν. D. παλαιόθεν κεχαραγμένων ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ ὑπεράνω ὁ ἀριθμὸς 9.

Ἡ ὄψις τοῦ εὐρήματος τούτου ἐφαίνετο ἀρχαιοτάτη. Ἦτο μαῦρον, ὡς ἀπανθρακωθὲν ἐκ τῆς μακρᾶς ὑπὸ τὴν γῆς διαμονῆς του. Οἱ ἐργάται το παρετήρησαν ἐπ' ὀλίγον καὶ κατόπι τὸ ἀπέριψαν λέγοντες.

«Νὰ καὶ ἄλλο λείψανον κανενὸς παλαιοῦ ναυαγίου.»

Πᾶς τις εἰς τὴν θέσιν των τὸ ἴδιον θὰ ἐσκέπτετο, τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνε.

Ἀλλ' ὄχι καὶ ὁ κ. Κλοακέν. Μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, βέβαιος ὅτι κάτι τι σπουδαῖον ἀνεκάλυψεν, ἔφερον εἰς τὸ οἶκμά του τὸν πάσσαλον, τὸν ἐκαθάρισε καὶ τὸν ἐξήτασε προσεκτικὰ.

Τὴν προσοχὴν του ἐκίνησαν κυρίως αἱ ἐντομαί. Τί νὰ ἐσήμαιναν ἄρα γε; Καὶ πρώτην φοράν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ ὁ κ. Κλοακέν ἐδοκίμασε τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰναγνώσῃ καμμίαν ἐπιγραφὴν, νὰ λύσῃ κανένα ἀρχαιολογικὸν γρίφον.

«Αὐταὶ αἱ ἐντομαί—ἔλεγε—εἶνε χαραγμέναι κατὰ τάξιν ὀρισμένην· ἐξ μικραί, μία μεγάλη· ἐξ μικραί μία μεγάλη. . . εἶνε προφανῶς αἱ ἐπτὰ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος. Κάθε τριάντα ἢ τριάντα μία, ὑπάρχει μία ἐντομή ἀκόμη μεγαλητέρα. Εἶνε τὸ τέλος τοῦ μηνός. Περιέργον πρᾶγμα! ἔχω ἄρα γε ἐνώπιόν μου κανὲν ἡμερολόγιον, καμμίαν στήλην χρονομετρικὴν, ὡς αἱ τῶν παλαιῶν Ρωμαίων; . . . θὰ ἦτο κάτι τι πρωτοφανὲς διὰ μίαν νῆσον τοῦ βορείου Ὠκεανοῦ.»

Καὶ ἐπλυνεν, ἀπέξεεν, ἐκαθάριζε τὸν πάσσαλον. Ὁ Χάνδος κατέφθασεν, ἐν ᾧ ὁ ἀρχαιολόγος κατεγίνετο εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν.

«Θεῖέ μου! ἀνέκραξε· τί κάμνετε αὐτοῦ; Θέλετε νὰ σας βοηθήσω;»

— Ἄν θέλῃς, παιδί μου! Εἶνε ἓνα ξύλο πού ἐξέθαψαν οἱ ἐργάται, σκάπτοντες ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ τὸ ὅποιον κινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον μου. Βοήθησέ με νὰ το γυρίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.»

Αἱ ἠνωμέναι προσπάθειαι τοῦ κ. Κλοακέν καὶ τοῦ Χάνδου ἀπεκάλυψαν μετ' ὀλίγον μίαν ἄλλην ὄψιν τῆς δοκοῦ.

«Οἱ ἐργάται λέγουν πως εἶνε ἐκβράσμα ναυαγίου.» εἶπεν ὁ ἀρχαιολόγος· ἀλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε μᾶλλον ἀρχαῖος πάσσαλος, στύλος.

— Προφανῶς, ἀνέκραξεν ὁ Χάνδος. Δὲν βλέπετε, θεῖέ μου, ὅτι εἰς τὸ ἐν ἄκρον εἶνε μυτερόν; αὐτὸ θὰ ἦτο ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν γῆν, ἐν ᾧ τὸ ἄλλον εἶνε πολὺ πλέον πλατὺ καὶ τετραγώνον.

— Ἀμέσως τὸ εἶδες! εὐγέ σου! εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν. Βοήθησέ με τώρα, νὰ καθαρίσω μὲ προσοχὴν τὰ περίξ τῶν δύο αὐτῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ.»

Μετ' ὀλίγον ἀπεκαλύφθησαν ἐκεῖ πλησίον καὶ ἄλλα γράμματα καὶ ἄλλοι ἀριθμοί. Τὰ γράμματα αὐτὰ καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἀνῆκον προφανῶς εἰς ἐπιγραφὴν καὶ πρέπει νὰ εἶχαν κάποια ἐννοια. Τίποτε περισσώτερον δὲν ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐξανάψῃ ὁ ζῆλος τοῦ κ. Κλοακέν καὶ τοῦ μαθητοῦ του.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, εἶχον καθάρισιν ἐντελῶς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ πασσάλου καὶ ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἐπόμενα σημεῖα, διετεταγμένα ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν.

Τί ἐσήμαιναν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη; Αὐτὸ ἐπὶ ματαίᾳ προσε-

πάθησε νὰ εὕρῃ ὁ κ. Κλοακέν. Ἐν πρώτοις εἰς ποτὴν γλῶσσαν ἦτο γεγραμμένη;

Ἡ ἰσπανικὴ, ἡ πορτογαλικὴ, ἡ γαλλικὴ ἀπεκλείοντο προφανῶς. Ἡ λέξις IN, ἡ ἡμερομηνία 30 μετὰ τὴν λέξιν SEP ἡ ὁποία ἐσή-

μαίνε βεβαίως September, δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀνήκουν παρὰ εἰς τὴν λατινικὴν ἢ εἰς τὴν ἀγγλικὴν. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἔλειπον γράμματα. Ἐπρεπε κανεὶς νὰ τα μαντεύσῃ. Ἐδῶ ἦτο ὅλη ἡ δι-
σκολία.

Ἄλλ' ὁ κ. Κλοακὲν ἀπεφάσισε νὰ τὴν ὑπερ-
νικήσῃ, ὅπως τόσας ἄλλας τοιοῦτου εἶδους.

Ἀντέγραψε μετὰ πάσης προσοχῆς τὴν ἐπι-
γραφὴν εἰς τὸ σημειωματάρειόν του καὶ ἐκλεί-
σθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Τοῦ λοιποῦ ἡ ζωὴ του εἶχεν ἥδη ἓνα σκο-
πὸν πνευματικόν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΦΛΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 54)

Β'.

Ὅταν ὁ Τάσσος ἐπανῆλθε καὶ εὔρε τὸν
μικρὸν ἀδελφόν του νὰ ριγῇ καθ' ὅλον τὸ
σῶμα, νὰ βογκᾷ καὶ νὰ παραληρῇ, ἡσθάνθη
μεγάλην θλίψιν.

— ὦ μητέρα, εἶπε, πῶς ἠμπόρεσες νὰ
το κάμῃς! Ὁ καϊμένος ὁ Μουφλοῦ. Καὶ ὁ
Λόλος ποῦ τὸν ἀγαποῦσε τόσον!

— Ἐχω τὰ χρήματα, ἀπήντησε διὰ πυ-
ρετώδους φωνῆς ἡ μήτηρ. Δὲν θὰ πᾶς στρα-
τιώτης, θὰ πληρώσωμεν ἀντικαταστάτην.
Τί εἶνε ἓνα σκυλί διὰ νὰ κάμνῃ κανεὶς τόση
ἀνησυχία! Παίρνομε ἓνα ἄλλο διὰ τὸν Λόλον.

— Ἐνα ἄλλο δὲν θὰ εἶνε ὁ Μουφλοῦ, εἶπεν
ὁ Τάσσος· καὶ συγχρόνως κατελήφθη ὑπὸ φρε-
νητιώδους χαρᾶς συλλογισθεὶς ὅτι δὲν θὰ ὑπά-
γῃ στρατιώτης. Ἦτο ὡσάν μεθυσμένος· δὲν
εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν μητέρα του.

— Χίλια φράγκα! ἐψιθύριζε, χίλια φράγκα!
Θεέ μου! Μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι
θὰ ἔδιδε κανεὶς τόσα χρήματα δι' ἓνα σκύλον;

— Οἱ τρελλοὶ πάντα βιάζονται νὰ σκορποῦν
τὰ χρήματά των, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ με πε-
ριφρόνησιν καὶ δυσαρέσκειαν.

Λοιπὸν ἦτο ἀληθές, εἶχε πωλήσῃ τὸν Μου-
φλοῦ!

Ὁ ἄγγλος εἶχεν ἔλθῃ κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἀ-
πουσίαν τοῦ Λόλου καὶ ἐζήτησε νὰ ἀγοράσῃ
τὸ κυνάρειον· ὁ μικρὸς ἀσθενὴς του ὅστις εἶχε
τόσον διασκεδάσῃ μαζί του ἦτο ἀπαρηγόρητος.
Εἰς καθὲ ἀλλὴν περίστασιν ἡ πτωχὴ γυνὴ θὰ
ἤρνετο νὰ πωλήσῃ τὸν Μουφλοῦ. Ἀλλὰ τὴν
ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἄλλο εἰς τὸν νοῦν της

παρὰ τὰ χίλια φράγκα διὰ τὴν ἀντικατάστα-
σιν τοῦ Τάσσου. Ὅταν ἤκουσε τὴν πρότασιν
τοῦ ξένου ἡ καρδία της ἐκτύπησε συλλογι-
σθεῖσα, ὅτι ὁ ξένος ἐδύνατο ἴσως νὰ τῆς τὰ
δώσῃ. Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν σύγχυσιν τῶν ιδεῶν
της δὲν ἔχασε καθόλου τὴν ἀταραξίαν της
καὶ ἐδείχθη ψυχρὰ καὶ ἐπιφυλακτικὴ προφα-
σιζομένη ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ
κυνός. Ἐπὶ τέλους συγκατετέθη νὰ τὸν πω-
λήσῃ ἀλλὰ ὅχι ποτὲ ὀλιγώτερον τῶν χιλίων
φράγκων.

Ὁ ἄγγλος ἐδέχθη τόσον εὐκόλως τὴν τιμὴν
ταύτην ὥστε ἡ μητέρα τοῦ Λόλου μετενόησε
ὅτι δὲν εἶχε ζητήσῃ περισσότερα, τῆς εἶπε δὲ
νὰ ὑπάγῃ τὸν Μουφλοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸ
ἀπόγευμα καὶ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα. Ἰδοὺ
διατί ἔστειλε τὰ παιδιὰ εἰς διάφορα μέρη μετὰ
τὸ φαγητόν. Ὅταν ὁ ξένος τῆς ἔδωκε τὰ χρή-
ματα δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλ-
μούς της. Ὑπέγραψε τὴν ἀπόδειξιν τῆς πᾶ-
ραλαβῆς καὶ ἔλαβε τὰ χρήματα. Ἀλλὰ καθ'
ὅλην τὴν κλίμακα καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀκόμη
ἤκουε τοὺς κλαυθμούς καὶ τὰς ὕλακας τοῦ
Μουφλοῦ.

Δὲν ἐδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ σκεπτομένη τί
ἔπραξε.

— Εἶνε ὡς νὰ ἐπούλησα ἓνα χριστιανόν, ἔ-
λεγε καθ' ἑαυτήν.

Ἐπαρηγορεῖτο ὁμως σκεπτομένη ὅτι ὁ με-
γάλος υἱὸς της δὲν θὰ φύγῃ.

Ἐντοσοῦτῳ ὁ Λόλος ἦτο ἀσθενὴς ἐκ τῆς
λύπης του καὶ παρελήρει. Εἰκοσάκις ἐπήδησε
τῆς κλίνης ὅπως ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν Μουφλοῦ,
καὶ εἰκοσάκις ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀδελφός του τὸν

ἐπανεθέσαν εἰς τὴν κλίνην κρατοῦντες αὐτὸν
διὰ τῆς βίαις. Ἀλλὰ ματαίως προσεπάθουν νὰ
τον καταπραῦνωσι.

Τὸ παιδίον ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Κάθε στιγ-
μὴν ἐκάλει τὸν Μουφλοῦ μετὰ λυγμῶν, ἐν μέσῳ
τοῦ πυρετοῦ, ὅστις τὸν ἔψηγεν ὅλην τὴν νύκτα.
Ὅταν ἡ μήτηρ του φοβηθεῖσα ἐκάλεσε τὸν
ιατρὸν τῆς συνοικίας, οὗτος ἐκίνησε τὴν κεφα-
λήν, ὠμίλησε περὶ νευρικῆς διαταραξέως καὶ
ἐπρόφερε τὴν λέξιν μνηιγγίτης.

Ὁ Λόλος ἡσθάνθη ἀπέχθειαν κατὰ τῆς μη-
τρός του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὥστε ἡναγκά-
σθησαν οὗτοι νὰ ἐξέλθωσι τοῦ δωματίου.

— Ἐξ αἰτίας σου ἐπώλησαν τὸν Μουφλοῦ,
ἔλεγεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, τρίζων τοὺς ὀδόντας
καὶ σφίγγων τοὺς μικροὺς γρόνθους του.

Μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας ὁ Τάσσος δὲν ἐ-
δύνατο νὰ ὑποφέρῃ πλέον καὶ ἔστειλεν εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ὁ ξένος συγκα-
τένευε νὰ ἀφήσῃ διὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸν Μουφ-
λοῦ.

Ἡ θεία τοῦ κυναρίου θὰ ὠφέλει βέβαια
πολύ τὸν ἀδελφόν του. Ἀλλὰ τοῦ εἶπον ὅτι
ὁ ἄγγλος εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκείνην τὴν νύκτα
εἰς Ῥώμην ἢ Νεάπολιν ἢ Παλέρμον. Δὲν
ἤξευρον καλῶς εἰς ποῖον ἀπὸ τὰς τρεῖς πόλεις
θὰ ἐπήγαγε.

— Καὶ πῆρε καὶ τὸν Μουφλοῦ μαζί; ἡρώ-
τησεν ὁ Τάσσος.

— Ἐπῆρε τὸ σκυλί ποῦ ἀγόρασε, ἀπήντη-
σεν ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου. Τί ζῶν! Δὲν
ἔπαυσε στιγμὴν νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ὕλακτῃ.
Ἔσχισε μὲ τὰ νύχια τὴν πόρτα. Ἦτο σὰν
τρελλό!

Ὁ καϊμένος ὁ Μουφλοῦ! Ὁ Τάσσος ἡ-
σθάνθη τὴν καρδίαν του ἀκόμη βαρυτέραν ἀπὸ
τὴν λύπην.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; τῷ εἶπε τραχέως
ἡ μήτηρ του ὅταν τῇ διηγήθη τί τῷ εἶπαν.
Εἶνε σκυλί, εἶνε σκυλί. Θὰ τρώγῃ καλλιτέρα
ἀπ' ἐδῶ. Σὲ ὁκτῶ ἡμέρας θὰ τα ἔχῃ ὅλα
λησμονήσῃ.

Ὁ Τάσσος ὁμως ἐφοβεῖτο πολὺ μήπως ὁ
Μουφλοῦ δέν τοὺς λησμονήσῃ. Ὁ ἱατρὸς ἤρ-
χετο τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας εἰς ἐπίσκεψιν
τοῦ Λόλου. Ἀκαταπαύστως ἔβρεχαν μὲ κρύα
πανιὰ τὴν καίουσαν κεφαλὴν τοῦ παιδιοῦ
ἢ ἔθετον ἐπ' αὐτῆς πάγον. Ὁ Λόλος τὸν περισ-

σότερον κακρὸν ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος
ὡς βλάξ. Ἐνίοτε ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, ἤρ-
χιζε νὰ κλαίῃ καὶ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ
Μουφλοῦ.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ του δώσετε αὐτὸ ποῦ
ζητεῖ; ἡρώτησεν ὁ ἱατρὸς. Αὐτὸ θὰ τον κα-
ταπραῦνῃ.

Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον, καὶ ἡ πτωχὴ μή-
τηρ ἐσκέπασε μὲ τὴν ποδιά τὴν κεφαλὴν ἀ-
παρηγόρητος διὰ τὸ σφάλμα της.

— Τοῦλάχιστον σὺ δὲν θὰ πᾶς εἰς τὸν στρα-
τόν, ἔλεγεν εἰς τὸν Τάσσον.

Προσεκολλᾶτο εἰς αὐτὴν τὴν ιδέαν διὰ νὰ
παρηγορηθῇ.

— Θὰ πληρώσωμεν τὸν Γουῖδον, διὰ νὰ σε
ἀντικαταστήσῃ. Τί εἶνε ἐπὶ τέλους ἡ ζωὴ ἐνὸς
σκύλου!

— Καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Λόλου; ἀπήντα περι-
λύπος ὁ Τάσσος. Ὅχι, μητέρα, εἶνε κακὸν νὰ
θελῇ κανεὶς ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχην του. Ἐτρά-
βηξα κακὸν ἀριθμόν, ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσω. Ὁ
Θεὸς θὰ τα ἐδιώρθωνε ὅλα.

— Ὁ Θεὸς μοῦ ἔστειλε ἓνα ξένον, ἡ Πανα-
γία τὸν ἔστειλε εἰς τὸν δρόμον μας διὰ νὰ μας
βοηθήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἓνα σκύλο ἐχάσαμεν!

— Καὶ ὁ Λόλος; εἶπε διὰ χαμηλῆς φωνῆς
ὁ Τάσσος.

— Ὁ Λόλος ἦτο πάντοτε ἓνα ἀνόητο
παιδί, εἶπεν ἡ μήτηρ χύνουσα ἀπὸ τὸν θυμόν
της τὴν σούπαν ἐπὶ τῶν ἀνημμένων ἀνθρώκων.
Δὲν ἔχει τὸν νοῦν του παρὰ εἰς τὸ σκυλί καὶ
εἰς τὰ ἄνθη. Ἐγὼ μὲ τὰς περιποιήσεις μου τὸν
ἐκακόμαθα.

Καὶ δακρύουσα ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐφύσα τό-
σον φρενιτιωδῶς τὰ καρβούνα, ὥστε τὸ φυση-
τήριον ἐπυρπολήθη καὶ θὰ της ἔκαie τὴν χεῖρα
ἂν ὁ Τάσσος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

— Εἴσαι τὸ στήριγμά μου καὶ ἡ παρηγο-
ρία μου, τῷ εἶπεν ἐκείνη κλαίουσα. Τί θὰ ἔ-
καμεν ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου;

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἱάτρουν τὸν Λόλον.

Αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο
καὶ ὁ πτωχὸς μικρὸς ἀσθενὴς εὐρίσκετο πάν-
τοτε εἰς κίνδυνον. Τὸ στενὸν δωμάτιον, εἰς τὸ
ὁποῖον ἦτο κλεισμένος μαζί μὲ τοὺς τρεῖς ἄλ-
λους ἀδελφούς του, δὲν ἦτο καθόλου ὑγιεινόν
διὰ παιδίον προσβεβλημένον ἐκ μνηιγγίτιδος.
Ὁ Τάσσος ἐπήγαγε περίλυπος εἰς τὴν ἐργα-

σίαν του. Οἱ ἄγροί ἤρχιζον νὰ στολίζωνται μὲ τὰ χρώματα τοῦ φθινοπώρου καὶ ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Λόλος δὲν θὰ ἔβλεπεν ἄλλην ἄνοιξιν.

Ἀληθῶς ἐκεῖνος δὲν ἔπαιε καθόλου διὰ τὴν πώλησιν τοῦ Μουφλοῦ. Ἀλλὰ το εἶχε βάρος εἰς τὴν καρδίαν του διότι χάριν αὐτοῦ ἐπωλήθη ὁ κύων.

Ἦτο μεγάλη εὐτυχία βεβαίως δι' αὐτὸν νὰ ἤξευρεν ὅτι δὲν θὰ ὑπηρετήσῃ στρατιώτης διὰ ἀρκετὸν καιρὸν τούλαχιστον, ὅτι θὰ εὐρίσκε μετ' ὀλίγον περισσότερα χρήματα, καὶ ὅτι θὰ ἔμενε πλησίον τῆς οἰκογενείας του.

Ἀλλὰ ὁ Λόλος! ὁ Μουφλοῦ! Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἰδική του εὐτυχία ἐπληρώθη διὰ τῆς ζωῆς τῶν δύο τούτων πλασμάτων.

Καὶ ποῦ ἦτο ὁ καίμενος ὁ Μουφλοῦ;

Ὁ Μουφλοῦ εἶχεν ἀναχωρήσῃ μὲ μίαν ἀπὸ τὰς ἀμαξοστοιχίας αἱ ὁποῖαι τρέχουσι τόσον ταχέως, κάμνουν δὲ τόσον θόρυβον, ἐκπέμπουν τόσον ἀγρίας κραυγὰς, ὥστε μόνῃ ἢ θεᾷ τῶν ἐπὶ τοῦ σκοτοδινίου εἰς τὸν Τάσσον ὅταν τὰς ἔβλεπε νὰ διέρχωνται διὰ τῶν ἀγρῶν.

— Ἐὰν ἤμπορούσε νὰ ἰδῇ τὸν σκύλον που τόσον θέλει νὰ ἰδῇ, ἴσως θὰ τον ἐσώζαμεν, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ ἰατρός, ὅστις ὄρθιος ἔμπροσθεν τῆς κλίνης παρετήρει τὸν Λόλον σοβαρῶς.

Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον. Κάνεις δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ εὔρῃ τὸν Μουφλοῦ.

Ἦτο ἴσως εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ποῖος ἤξευρεν. Ἰσως εἶνε νεκρὸς τὴν ὥρην τοῦ Μουφλοῦ.

Ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀκούουσα τοὺς λόγους τοῦ ἰατροῦ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ παρετήρει τὰ τραπεζογραμμάτια τὰ ὁποῖα ἄλλοτε τῆς ἐφαίνοντο ἄγγελοι σωτηρίας.

— Γεννήματα τοῦ Σατανᾶ! ἔλεγε, διὰ τί μὲ ἐβάλατε εἰς τὸν πειρασμόν! Διὰ σὰς ἐπώλησα τὸ μικρὸν ἄθωον ζῷον καὶ τὴν πεθαίνῃ τὸ παιδί μου.

Ἡ μήτηρ θὰ ἔδιδε βεβαίως τὴν ὁπίσω τὰ χρήματα, θὰ παρεδέχετο νὰ μὴ λάβῃ ποτὲ οὔτε φράγκον εἰς τὰς χεῖράς της διὰ νὰ τῆς ἀποδοθῇ ὁ Μουφλοῦ καὶ νὰ σωθῇ τὸ τέκνον της.

Πολλοὶ μῆνες παρήλθον καὶ ὁ Λόλος ἦτο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, ξυρισμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοιγμένους ἄνευ ἐκφράσεως.

Ἐξῆς μὲ ὀλίγον γάλα καὶ λεμονάδαν, ὅταν ἤνοιγε δὲ τὸ στόμα, ἀνέκραζε «Μουφλοῦ! Μουφλοῦ! Ποῦ εἶνε ὁ Μουφλοῦ;» Ἐπειτα ἔμενε ἡμέρας ὀλοκλήρους εἰς εἶδος τι νάρκης καὶ ἀναισθησίας.

Οἱ γείτονες τὸν συνεπόνουν πολὺ, τοῦ ἔφερον καρπούς καὶ ἄλλα μικρὰ δῶρα καὶ ἐκάθητο ὡρὰς ὀλοκλήρους πλησίον του. Ὁ ἰατρός ἐπὶ τέλους τῆς εἶπεν ὅτι ὁ Λόλος θὰ ἀπέθνησκε. Μόνον ὁ Μουφλοῦ θὰ ἐδύνατο ἴσως νὰ τον σώσῃ, διότι ἡ ἰδέα αὕτη εἶχεν ἐπέλθῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, ἡ ἰδέα τῆς στερήσεως τοῦ Μουφλοῦ. Ἀλλὰ τὸν Μουφλοῦ τὸν εἶχον πωλήσῃ.

— Ναί, τὸν ἐπώλησα! ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότος τὴν ἔκαμνε νὰ χύνη ποταμούς δακρῶν.

Ἐπὶ τέλους ἡ τελευταία ὥρα τοῦ Λόλου ἔφθασε. Περὶ τὴν δειλὴν ὁ ἱερεὺς ἐξῆλθε τῆς μεγάλης θύρας τῆς ἐκκλησίας φέρων τὴν θείαν Μετάληψιν. Διῆλθεν ἔμπροσθεν τῶν κλαιόντων παιδιῶν, ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Λόλου.

Τὸ παιδίον ἦτο ἀναισθητόν, ὁ δὲ ἱερεὺς ἔμενε περίλυπος μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, παρακαλῶν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ δυστυχικοῦ μικροῦ.

Αἶφνης ἤκουσαν ἐλαφρὸν βῆμα ἐπὶ τῆς κλίνης. Ὁ Μουφλοῦ κατερρυπαμένος ὑπὸ κόπῃ καὶ βορβορῷ διῆλθε ταχέως τὸ δωμάτιον ἐν μέσῳ τῶν κλαιόντων καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Λόλου.

Τὸ παιδίον ἤνοιξε τὰ βαρέα βλέφαρά του καὶ ἀκτὺς φωτὸς ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. «Μουφλοῦ!» ἔψιθύρισεν ἀσθενῶς. Ὁ κύων συνεσπειρώθη πλησίον του καὶ ἔλειχε τὰς ἰσχνὰς παρεῖάς του διὰ τῆς γλώσσης του.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ἐκ τῶν τῆς Ouida

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 58.]

Ὁ Μίδας διετύπωσε τὴν ἄφρονα αὐτὴν εὐχήν, διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη συνετισθῇ τελείως ἐκ τῆς σκληρᾶς τιμωρίας τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ εἶχε μὲν διορθωθῇ ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ἦτο ἀκόμη ἀπληστος χρυσοῦ καὶ πολυτίμων ἀντικειμένων, νομίζων ὅτι δὲν ὑπῆρχε διὰ θνητὸν μεγαλητέρα εὐτυχία ἀπὸ τὸν ἄπειρον πλοῦτον.

Ὁ Βάκχος ἐμεδίασε. Βεβαίως ἐνόει (διότι τίποτε δὲν διαφεύγει τὴν ὀξείαν ἀντίληψιν ἐνός θεοῦ) ὅτι ἡ δύναμις νὰ μεταβάλλῃ κάθε τι εἰς χρυσὸν θὰ ἐπροξένοι πολλὰς θλίψεις εἰς τὸν Μίδαν· ἀλλ' ἦτο δεσμευμένος ὑπὸ τοῦ ὅρκου του. Ἀλλως τε δὲ ἤξευρεν ὅτι ἤμπορούσε νὰ διορθώσῃ ὅ,τι κακὸν θὰ ἔκαμνε ὁ ἴδιος. Ὅθεν εἶπε πρὸς τὸν Μίδαν, ὁ ὁποῖος ἐναγωνίως περιέμενε τὴν ἀπάντησίν του:

«Ὁ, τι μοῦ ζητεῖς θά σου γίνῃ, βασιλεῦ! Ἀῦριον, μολὶς τὰ χρυσὰ βέλη τοῦ Ἥλιου ἀρχίσουν νὰ νικῶσι τὰ σκότῃ τῆς Νυκτός, ἐν ἐξ αὐτῶν θὰ σ' ἐγγίσῃ καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης κάθε ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον θὰ ψαύῃ ἡ χεὶρ σου ἢ τὸ σῶμά σου, θὰ μεταβάλλεται ἀμέσως εἰς χρυσόν.... Ἀλλ' ἄκουσε τί θὰ σου εἴπω· πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς μὲ τὴν ἀκολουθίαν μου ἄνευ ἀναβολῆς. Ὁ ἀπέλθω εἰς μέρη ἀφιλόξενα, ὅπου τὸ ἔδαφος εἶνε δὺςβατον καὶ ἀνώμαλον, αἱ δὲ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων σκληραῖ, ὡς οἱ λίθοι τοῦ τόπου τῶν. Δὲν ἤμπορῶ νὰ πάρω μαζί μου τὸν τροφόν μου, τὸν σεβαστὸν Σιληνόν, διότι εἶνε πλέον γέρον καὶ θὰ ὑπέφερε πολὺ εἰς τὴν κοπιώδη αὐτὴν ἐκδρομήν. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τον κρατήσῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ νὰ τον περιποιηθῇς ὅπως τοῦ ἀξίζει. Μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν ἀγρίαν ἐκείνην χώραν καὶ τότε ὁ Σιληνὸς θὰ με ἀκολουθήσῃ ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν πλουσίαν Ἐλλάδα, τὴν γόνιμον εἰς ἡδυγεύστους σταφυλάς.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ θεὸς ἐπλησίασε τὸν γέροντα Σιληνὸν καὶ τον ἐκράτησεν ἐπὶ μακρὸν ἐνηγκαλισμένον, ψιθυρίσας παρὰ τὸ οὖς του λόγους ἀκαταλήπτους. Κατόπιν ἀνεχώρησε καὶ μετ'

ὀλίγον ὁ θόρυβος τῶν ἁσμάτων καὶ τῶν φαίδρων χορῶν τῆς θείας συνοδείας ἐμακρύνθη καὶ ἐχάθη ἀνεπαίσθητως.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης αἱ πρὸ τοῦ παλατίου τοῦ Μίδα πηγαὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβλύζουν ἀντὶ ὕδατος καὶ μέλιτος, κρουνούς οἶνου ἀρωματώδους. Πέριξ δὲ τῶν δρυῶν καὶ τῶν πετελεῶν τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ἀνείρπεν ἡ ἄμπελος ἡ λαμπρὰ καὶ συνέπλεκε τοὺς κλώνους της, τοὺς βεβαρυμένους ἀπὸ τὰς χρυσοειδεῖς ἢ μελανὰς βότρες, μετὰ τῶν πρασίνων κλάδων τῶν δένδρων.

Τὸ ἐσπέρας ὁ Μίδας ὠδήγησε τὸν Σιληνὸν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ του τράπεζαν. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ὀρεξιν νὰ φάγῃ ἀπὸ τὴν χαράν του, συλλογίζόμενος ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἤμπορούσε νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσὸν ὅ,τι ἤθελεν.

Ὁ Σιληνὸς κουρασμένος ὑπῆγε μετ' ὀλίγον νὰ κοιμηθῇ. Καὶ ὁ βασιλεὺς κατεκλίθη ὅπως ὁ ξένος του, ἀλλὰ δὲν ἤμπορούσε νὰ εὔρῃ ὕπνον. Ἐσυλλογίζετο τὸν χρυσὸν καὶ δὲν ἐνεθυμεῖτο τὴν ἄλλην ἐκείνην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁμοίως ἔμεινε ἀγρυπνῶν, πλήρης ἀγωνίας ἐκ τῆς σκληρᾶς τιμωρίας, τὴν ὁποῖαν ἐπέβαλεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν ὑπεροψίαν του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἥλιος κλίνει πρὸς τὴν Δύσιν καὶ κουρασμένος βυθίζει τὴν κόμην εἰς τὸν βαθὺν Ὠκεανόν, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἀφ' οὗ διατρέξῃ τὰ σκοτεινὰ βασίλεια τῆς ἱερᾶς Νυκτός, ἐξέρχεται ὁ θεὸς τὴν πρωΐαν ἐκ τῆς ἀνατολῆς καὶ ἀρχίζει νὰ ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ βασιλεὺς, ἀπαρηγόρητος διὰ τὰ γαῖδουρινά του αὐτιά, εἶχε μείνῃ ἄπνους, στενάζων καὶ θρηνηῶν, ὡς γυνὴ χήρα ἡ ὁποία ἔχασε τὸν μονογενῆ της υἱόν, τὸ καύχημα καὶ τὸ στήριγμα τοῦ γήρατός της. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπεναντίας ἡ χαρὰ ἀπεδίωκε τὸν εὐεργετικὸν ὕπνον μακρὰν τῶν βλεφάρων του. Ὁ ἀνότης! Δὲν ἤξευρεν ὅτι ἡ ὑπερτάτη τῶν θεῶν δικαιοσύνη θὰ ἐτιμώρει καὶ τὴν ἀπληστίαν του, ὅπως εἶχε τιμωρήσῃ καὶ τὴν ματαιοδοξίαν του. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΔΑ ΕΚΠΑΗΡΟΥΤΑΙ. — ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΟΣ ΕΚ ΠΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΙΨΗΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ. — Η ΛΥΠΗ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ. — Ο ΣΙΛΗΝΟΣ ΔΙΗΓΗΤΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΤΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Μόλις αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου ἀνεφάνησαν ἐξ Ἀνατολῆς, ὁ Μίδας ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς μαλθακῆς κλίνης του. Διὰ τοῦ ἡμιανόικτου παραθύρου αἱ ἀκτίνες εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον ἀπειροπληθεῖς, ἀπαστράπτουσαι ὡς στρατιῶται ἐνδεδυμένοι τὰς χρυσὰς πανοπλίας των οἱ ὅποιοι ὁρμῶσιν εἰς πόλιν ἀλωθεῖσαν.

Ὡς προτείνει τὰ στήθη του γενναῖος πολεμιστῆς ἐναντίον τῶν ἐχθρικών βελῶν, καὶ προσβαλλόμενος πανταχόθεν δὲν αἰσθάνεται τὰς πληγὰς του συλλογίζομενος ὅτι μάχεται χάριν συζύγου ποθητῆς καὶ τέκνων προσφιλῶν, ὁ δὲ πρὸς τὴν δόξαν ἔρωσ του τὸν συγκρατεῖ καὶ τὸν κάμνει νὰ ἀψηφῇ τὰ βέλη καὶ τὰ ἀκόντια ἅτινα βυθίζονται εἰς τὸν θώρακά του καὶ φθάνουν μέχρι τῆς καρδίας του : τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Μίδας ἐξετίθετο ὑλόκληρος εἰς τὰ φωτεινὰ βέλη τοῦ Ἡλίου.

Πλήρης ἐλπίδος ὁ βασιλεὺς ἤγγισε τὸ μαλακὸν δέρμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπαύετο καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἀμέσως τὸ δέρμα ἐξηράνθη καὶ ἔλαβε χρῶμα χρυσοῦν καὶ ἐγένετο ἀπαράλλακτον μετὰ τὸ περιώνυμον ἐκεῖνο Χρυσοῦν δέρας, τὸ ὅποιον οἱ Ἀργοναῦται ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἰάσωνος ἐπῆγαν νὰ κατακτήσουν εἰς τὴν Κολχίδαν διὰ μυρίων κόπων καὶ κινδύνων.

Ἐννοήσας τότε ὁ Μίδας ὅτι ἡ εὐχὴ του ἐισηκούσθη καὶ ὅτι ὁ θεὸς δὲν τὸν ἠπύπησε μετὰ ὑποσχέσεις ψευδεῖς, δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀπειρον χαρὰν του. Ἐπήδα ὡς νεαρὸν ἐρίφιον, ἔπιπτε χαμαὶ, καὶ μόλις αἱ χεῖρες του καὶ τὰ γόνατά του ἤγγιζον τὸ δάπεδον, ὅλον κατεσκευασμένον ἐκ ξύλων ὀρυζοστερεῶν, καὶ ἀμέσως μετεβάλλετο εἰς χρυσὸν ἀμιγῆ. Αἱ ἱματιοθήκαι, τὰ ἐπιπλά, τὰ ἐπιστρώματα, ὅλα μετεβλήθησαν ἀμέσως εἰς χρυσόν. Ὁρμήσεν ἔξω τοῦ δωματίου του τὸ κλειθρον καὶ τὸ μῆλον τῆς θύρας ἐγέναν ἀμέ-

σως χρυσά. Ἐν τῇ μεγάλῃ σπουδῇ του πίπτει ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος παντοῦ ὅπου ἐγγιζοῦν αἱ χεῖρες του τὸ ξύλον μεταβάλλεται εἰς χρυσόν. Μεθυμένος ἐξ εὐτυχίας δὲν σκέπτεται ποσῶς τοὺς μώλωπας τοὺς ὁποίους ἔκαμε πίπτων, δὲν παρατηρεῖ ὅτι τὰ ἐνδύματά του ὅπου ἤγγισαν αἱ χεῖρες του μεταβάλλονται εἰς ζώνας χρυσοῦ αἱ ὁποῖαι τὸν περιβάλλουν καὶ τὸν βαρύνουν καὶ τὸν βασανίζουν.

Παρόμοιος μὲ θνητὸν τοῦ ὁποίου ἀφῆρεσαν τὰς φρένας οἱ θεοί, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περιχαρῆς, ἐν μέσῳ τῶν πλουσίων παραδείσων του. Πιστὸς κύων ὁρμᾷ εἰς ἀπάντησίν του ἀφίνων εὐθύμους ὑλακὰς : λαμβάνει ἕνα χάλινον καὶ τὸν ρίπτει χάριν παιδιᾶς κατὰ τοῦ κυνός : χάλινος χρυσοῦς κτυπᾷ τὸ ζῶον. Ἐντρεπόμενος διὰ τὸ ὀργίλον τοῦ κίνημα ὁ Μίδας, θωπεύει τὸν κύνα διὰ τῆς χειρός, καὶ ἀμέσως χρυσοῦς κύων ὡς ἀγαλμα μένει ἀκίνητος ἐκεῖ διὰ παντός εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου.

Ὁ βασιλεὺς ἐντοσούτῳ ἐξακολουθεῖ τὴν τρελλὴν πορείαν του. Ἰδοὺ αὐτὸς τώρα ἐν μέσῳ ὀλοκλήρων ἀγρῶν ἐξ ἀνθέων. Ὡς βλέπει τις τὰ κρῖνα τὰ ἀπαστράπτοντα ἐκ τῆς λευκότητος νὰ μαραίνωνται, νὰ ὠχρίωσι, νὰ ξηραίνωνται ἅμα καταπατήσῃ τις τὴν ρίζαν των : ὡς βλέπει τις τοὺς ἐρυθροὺς μήκωνας μετὰ βροχὴν καταιγίδος νὰ κλίνουν βαρέα ἐκ τοῦ ὕδατος τὰ πίδαλα : τοιοῦτοτρόπως μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Μίδα ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ κήπου ἀπώλεσαν τὴν χάριν καὶ τὴν ζωηρότητα των. Ὅλα τὰ χρυσὰ ἐκεῖνα ἄνθη ἄκαμπτα, μονότονα, σκληρά, ἄνευ ἀρωμάτων καὶ κάλλους ἐφόβιζον τὰς πεταλούδας αἵτινες περιίπταντο χωρὶς νὰ γνωρίζουν ποῦ νὰ καθήσωσιν. Ὁ λαμπρὸς νάρκισσος καὶ τὸ μύρτον καὶ τὸ ρόδον τὸ σεμνὸν καὶ τὰ ἴα καὶ οἱ ἴασμοι ἐκτινίσαν ἀμέσως. Ἐπὶ τῆς χρυσῆς χλόης οἱ ὑδροπέποντες ἐπεδείκνυν τοὺς χρυσοὺς ὄγκους των καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ρυάκων τὰ φύλλα τῶν λεύκων ἀπήστραπτον χρυσά. Ἐπὶ τῶν δένδρων τὰ μῆλα καὶ τὰ ἀπίδια καὶ τὰ σύκα μετεβλήθησαν εἰς χρυσοὺς καρποὺς ἀγέυστους, ἀχρήστους πλέον πρὸς δρόσιον καὶ χορτασμόν τῶν ὅσοι ἐπείνων ἢ ἐδίψων.

Ποτὲ θύελλα διελθοῦσα διὰ τῶν βασιλικῶν κήπων δὲν θὰ ἐπροξένηε τοιαύτην καταστροφὴν.

Παντοῦ ὅθεν ὁ Μίδας διήρχετο τὰ ὄσπρια, οἱ καρποὶ, τὰ ἄνθη ἐπενδύνοντο μετὰ χρυσοῦν σαβανον.

Ἀλλὰ τί τὸν μέλει τὸν ἔκφρονον βασιλέα ! Ἐντοσούτῳ καταβληθεὶς ἐκ τῆς κοπώσεως, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τάπητος ὁροσεροῦ χλόης, πλησίον καθαράς πηγῆς. Ἀλλ' ἡ χλόη μεταβάλλεται ἀμέσως εἰς χρυσόν καὶ τὰ μέλη τοῦ βασιλέως πληγοῦνται : δὲν δίδει ὅμως προσοχὴν οὐδεμίαν καὶ διέρχεται ἐκεῖ τὴν ἡμέραν τοῦ ὀλοκλήρου θαυμάζων ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θεωρεῖ ὡς δώρημα θεῶν. Ὅταν τὰ σκότη τῆς νυκτός ἤρχισαν ν' ἀπλοῦνται ἐπὶ τῆς πόλεως ὅλης, κουρασμένος καὶ πειναλέος ἐπέστρεψε μετὰ λύπης εἰς τὰ ἀνάκτορά του πρὸς ἀπόλαυσιν τραπέζης πολυτελοῦς καὶ ποικίλης.

Ἦδη ὁ Σιληνὸς καὶ οἱ συνδαιτυμόνες καθισμένοι περὶ τὴν τραπέζαν ἔπινον οἶνους ἀφρίζοντας καὶ ἐχόρταινον μετὰ σάρκας καλῶς ἐψημένας. Ὁ βασιλεὺς κάθηται καὶ ζητεῖ ποτήριον, τὸ λαμβάνει πλήρες ἡδυτάτου ποτοῦ καὶ το φέρει εἰς τὰ διψασμένα χεῖλη του : ἀλλὰ ρευστὸς χρυσὸς καίει τὸν ξηρὸν λάρυγγά του. Εἰς τὸν θυμὸν του ὁ βασιλεὺς κτυπᾷ τὸν δούλον οἰνοχόον καὶ ἀμέσως ὁ δούλος μεταβάλλεται εἰς ἀγαλμα χρυσοῦν ὅμοιον μετὰ τὰ ὁποῖα βαστάζουν εἰς τὰς γωνίας τῆς αἰθούσης τὰς δαδὰς πρὸς φωτισμόν τοῦ συμποσίου. Ὁ Μίδας ἀρπάζει τότε τεμάχιον ὀρεκτικοῦ ἄρτου : ὁ ἄρτος σκληρύνεται εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τεμάχιον χρυσοῦ δάκνεται ὑπὸ τῶν ὀδόντων ὅστινες δὲν δύνανται νὰ το κόψουν. Ἡ μάχαιρα ἢ μᾶλλον κοπτερὰ καὶ ὀξεῖα δὲν δύναται νὰ διχμελίσῃ τὰ κρέατα μεταβληθέντα εἰς χρυσοὺς ὄγκους ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως.

Οἱ συνδαιτυμόνες συνειδησέντες εἰς τὰ θαυμάσια τὰ ὁποῖα πρό τιнос καιροῦ διεδέχοντο ἄλληλα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Μίδα, δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκπληχθῶσι καὶ ἐξηκολοῦθουν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν κατὰ τὸ σύνηδες, διότι ἐφοδούντο μῆπως ἡ τιμωρία τῶν θεῶν ἐπέπιπτε καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔαν ἐφαίνοντο ὅτι προσείχον εἰς τὴν ἀθλιότητα τοῦ βασιλέως. Ὁ Σιληνὸς εὐθυμὸς ἐκένωνεν εὐάριθμα ποτήρια, ἐπαινῶν μετὰ κρυγῶν χαρὰς τὰ θαυμάσια φαγητά.

Μανιώδης ὁ Μίδας ἐγκατέλειπε χωρὶς λέξιν

νὰ ἐκστομίσει τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν κοιτῶνά του ἐξαπλωθεὶς εἰς τὴν σκληρὰν κλίνην του τὴν χρυσήν. Καὶ ὅλην τὴν νύκτα ὁ ὕπνος δὲν τὸν ἐπεσκέφθη : τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν βυθισμένος εἰς λύπην βαθεῖαν ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ἐκεῖ, χύων πύρινα δάκρυα. Ἀλλ' ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα τὸν κατεβασάνιζον, καὶ ὅταν τὴν ἐσπέραν ἤκουσε τὸ εὐθυμον ἄσμα τοῦ Σιληνοῦ καὶ ἡ ὁσμὴ τῶν κρεάτων ἐφθασε μέχρι τοῦ δωματίου του, ἀδυνατῶν πλέον νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης του ὥρμησεν ἔξω τοῦ θαλάμου καὶ ἦλθεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνδαιτυμόνων, ὅστινες ἀπήλαυνον ἐν ἀφροντισίᾳ τῶν ἡδονῶν τοῦ συμποσίου : Ἀνύψωσε τότε τὴν φωνὴν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Σιληνὸν εἶπε :

« ὦ ! σύντροφε θεοῦ φοβεροῦ, σὺ τὸν ὅποιον ὡς ξένον ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκόν μου, σεβαστὲ Σιληνέ, ἰδὲ εἰς ποῖον βαθμὸν ἀθλιότητος με ἔρριψε τὸ σφάλμα μου ! Παράδοξος δυστυχία με μαστίζει : εἴμαι ὁ πλουσιώτερος τῶν θνητῶν καὶ ὁ μᾶλλον πτωχὸς συγχρόνως τῶν δούλων : διότι καὶ ὁ πτωχότερος ἀκόμη καθεύδει τὴν ἐσπέραν, μετὰ ὀλοκλήρου ἡμέραν ἐργασίας, ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης του καὶ δύναται νὰ φάγῃ τὰ χονδροειδῆ φαγητά του καὶ νὰ κορέσῃ τὴν δίψαν του πλησίον ἐνὸς ρυάκος. . . ὦ ! ἔάν ἐδυνάμην νὰ παραιτήσω τὰ φοβερά ταῦτα πλούτη ! . . . Τὸ δῶρον αὐτὸ τὸ θεῖον, τὸ ὅποιον τόσον ἐπεθύμησα, τὸ ἀποστρέφεται τώρα καὶ τὸ μισῶ ! . . . Ποῖος ἐκ τῶν ἀθανάτων δύναται, τώρα ὅτε ὁ Βάκχος ἐφυγεν εἰς μεμακρυσμένας χώρας (καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ θὰ εἴμαι νεκρὸς ἐκ τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης), ποῖος ἐκ τῶν ἀθανάτων δύναται ἀντὶ ὅλου αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ νὰ μου δωρήσῃ ὀλίγον ὕδωρ θολόν, ὀλίγη τροφήν ἀκάθαρτον, λασπώδη, ἐξ ἐκείνης τὴν ὁποίαν τρώγουν οἱ χοῖροι ! »

Καὶ ὁ Μίδας ἔχυνεν ἄφθονα δάκρυα, ὅταν δὲ ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν σαρκῶν του ὅπως τὰ ἀπαλείψῃ, τότε τὰ δάκρυά του μετεβάλλοντο εἰς σταγόνας χρυσᾶς, αἱ ὁποῖαι ἔρρεον κατὰ μῆκος τῶν ἰσχνῶν σαρκῶν του ὅμοιαι μετὰ δάκρυα ρητίνης τὰ ὁποῖα ρέουν ἐκ τοῦ δένδρου τοῦ σχισθέντος ὑπὸ πελέκως ὑλοτόμου.

Ὁ Σιληνὸς ἤκουσε τὸν Μίδαν μειδιῶν ἐλαφρῶς ἔπειτα ἔλαβε τὸν λόγον αὐτὸς καὶ εἶπε :